

Khi biết yêu

Contents

Khi biết yêu	1
1. Tập 01 - Part 01	1
2. Tập 01 - Part 02	9
3. Tập 01 - Part 03	16
4. Tập 01 - Part 04	23
5. Tập 01 - Part 05	32
6. Tập 01 - Part 06	40
7. Tập 02 - Part 01	48
8. Tập 02 - Part 02	57
9. Tập 02 - Part 03	65
10. Tập 02 - Part 04	73
11. Tập 02 - Part 05	82
12. Tập 02 - Part 06	90
13. Tập 02 - Part 07 Hết	96

Khi biết yêu

Giới thiệu

9 năm trời sống nương tựa vào người khác , chẳng có một tình thương của người thân , hỏi ai không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-biet-yeu>

1. Tập 01 - Part 01

Tập 01

Tôi nói với cô là làm như vậy không ? Cô xem kia ! Tất cả khăn trải bàn , cô trải sai hết . Thời gian đã không còn . . . cô thật là báo hại mà !

- Quản lý à ! Không phải là tôi không nghe anh , nhưng theo cách của anh thì phù hợp với bàn vuông , còn đây là bàn tròn mà . Anh nhìn coi , những bình hoa mà anh đưa , tôi cũng đã thay hết bằng bình tròn rồi đó .

- Cái gì ? Trời ơi ! Cô . . . là quản lý hay cô làm quản lý đây ? Tại sao cô lại tự ý thay đổi như thế ? Cô có muốn tôi đuổi việc cô hay không ?

- Tôi chỉ làm phù hợp với hoàn cảnh mà thôi . Nếu quản lý không chịu thì cứ việc đổi lại .

Tức muốn cảnh hông , Hoàng Trung trợn mắt :- Đổi lại ? Cô nhìn đồng hồ coi mấy giờ rồi , đổi lại một mình cô làm nổi không ? Hừ ! Buổi tiệc hôm nay nếu mà có vấn đề gì , thì cô đừng có trách tôi .

- Quản lý à ! Nhà bếp hỏi là có đem thức ăn lên chưa ?

Hoàng Trung gật đầu :

- Bảo họ đem lên đi , còn nửa tiếng nữa thì khách vào đó .

- Vâng ! Thế còn món tráng miệng ?

- Cái gì ? Chuyện đó còn hỏi tôi . Nhà bếp đâu ?

Phi Yến - nhân viên phục vụ - lắc đầu :

- Hôm qua đã thỏa thuận là quản lý lo phần đó mà , quản lý quên rồi sao ?

Muốn bật ngửa ra nền gạch , Hoàng Trung vỗ trán :

- Cô giết tôi rồi ! Sao cô không nhắc sớm giùm tôi ?span>

- Tôi tưởng quản lý nhớ , trước nay anh đâu có vậy . Quay sang Mai Liên , anh quát :- Cái gì cũng tại cô hết cả . Bảo làm cái này , cô lại làm cái kia , cô làm tôi muốn bùng cái đầu ra đây này . Hừ ! Không phạt cô thì cô đâu có sợ . Tối nay ở lại xếp hết các khăn lại cho tôi .

Mai Liên không nói gì , cô quay lưng bỏ đi . Hoàng Trung nóng cả mặt , anh sải bước , chỉ cần hai giây là án trước mặt cô .

- Thái độ của cô là ý gì đây ? Không phục à ? Được , vậy thì làm luôn những bếp gas đó nhé . Xong tiệc , lau chùi cho sạch rồi để vào chỗ cũ . Tôi kiểm tra nếu mà không hoàn thành , lúc đó sẽ trừ lương .

Nhìn anh bằng đôi mắt tóe lửa , Mai Liên hét :

- Làm thì làm chứ , tôi không sợ đâu . Đồ thứ đàn ông chuyên ăn hiếp phụ nữ !

- Cái gì ! Cô dám mắng tôi ?

- Sao không dám . Anh tưởng anh ngon lắm sao ? Làm quản lý thì được chửi mắng người khác à ? Luật pháp ở đâu vậy ?

- Cô làm sai mà còn cãi . Cô có tin là tôi . . .

- “Đuổi việc cô” chứ gì ? Câu nói đó ông đã lặp lại hai lần rồi đó . Nhưng tôi nói cho ông biết , tôi không sợ đâu .

Hoàng Trung điểm ngón tay , anh gật gù :

- Cô giỏi lắm ! Dám cãi tay đôi với tôi . Được rồi , xong tiệc hôm nay , tôi sẽ xử cô . Còn bây giờ , cô vào bếp phụ đem thức ăn lên đi .

Không thèm nhìn anh một cái , cô quay lưng bỏ đi . Phi Yến chạy theo cô , vỗ vai bạn !

- Nè ! Làm gì bỏ phải cãi với anh ấy như vậy ? Dù sao anh ấy cũng là quản lý .- Quản lý giỏi lắm sao ? Tối ngày chỉ biết la mắng người khác . Cậu xem đó , mình biết nghiệp vụ mà . Ông ta chỉ sai , mình sửa lại thôi .- Cấp trên lúc nào cũng đúng . Cãi lại chỉ thiệt thôi ình thôi . Nhịn anh ta đi .

- Cậu thì nhịn được , còn mình thì không .

Phi Yến lắc đầu , cô biết tính của bạn mình khi nói là làm nên sẽ chẳng khuyên được gì .

- Để mình tiếp cậu nha , dù gì thì trên kia cũng chưa có khách .

- Không cần đâu . Cậu mà làm , ông ta sẽ có dịp la nữa đó . Cậu lên trên đi , mình làm được mà .

- Vậy cũng được . Nè ! Nhớ cẩn thận nha .

- Ừ .

Nhưng kệ thức ăn đầy và nặng làm trán cô rịn mồ hôi . Cô đưa tay lau nhanh , rồi cắn răng làm tiếp .

Mọi cử chỉ của cô , tất cả không thoát khỏi ánh mắt của Tuấn Ngọc - anh là bếp phụ trong nhà hàng . Anh bước lại gần .

- Để tôi giúp cô một tay nhé .

Khẽ lắc đầu , cô từ chối :

- Không cần đâu . Anh còn bận nhiều việc dưới bếp mà , tôi làm là được rồi .

- Tại sao lại có một mình cô làm vậy ? Máy người kia đâu ?

Vừa hỏi , anh vừa đưa tay bê tiếp cô :

- Người bị phạt là tôi mà , nên mọi người đâu thể giúp được .

Tuấn Ngọc nhíu mày , anh gặng hỏi :

- Bị phạt ? Ai lại phạt con gái làm những chuyện nặng nhọc này ? Đúng là không có tình người .

- Anh đừng nói lớn tiếng quá , quản lý mà nghe được là không hay đâu .

- Cái gì ! Là cái thằng quản lý đó phạt cô à ? Tôi phải cho nó một bài học mới được .

Hoảng hốt , Mai Liên chụp lấy tay anh :

- Đừng ! Anh đừng gây chuyện mà . Ông chủ sẽ không tha đâu . Với lại , tại tôi phạm lỗi mới bị phạt thôi .

Tuấn Ngọc tức tối :

- Cô còn nói cho hần . Hần đúng là độc ác , ai lại phạt một cô gái làm những chuyện này . Nếu không dạy cho hần một bài học , thì hần sẽ hại tiếp người khác .

- Tuy quản lý hơi khó , nhưng nhờ sự khó tính đó , nhân viên mới làm được tất cả việc . Chỉ tại . . .

- Đúng , tôi chấp nhận là hần giỏi , nhưng cũng đừng lên mặt quá chứ . Tưởng giỏi là không có người khác giỏi hơn sao .

- Bỏ đi , việc này cũng đâu có khó khăn gì , tôi quen rồi .

Tiếp tục bê tiếp cô , anh nói :

- Được , hôm nay tôi bỏ qua cho hần . Nhưng lần sau mà hần còn chèn ép cô , cô nói với tôi , tôi sẽ xử hần giúp cho .span>

- Cảm ơn anh .

- Không có gì . Làm chung với nhau dù gì cũng là đồng nghiệp , giúp đỡ nhau thôi .

- Anh thật là tốt ! Bạn gái của anh chắc hạnh phúc lắm .

Tuấn Ngọc xoa đầu , híp mắt :

- Không giấu gì cô , tôi chưa có bạn gái .

Mai Liên lắc đầu :

- Tôi không tin . Người toàn diện như anh chẳng lẽ không một cô gái nào để ý hay sao ?

- Cô không tin thì tôi cũng không biết làm gì hơn . Thôi được , lúc nào tôi có , sẽ báo cho cô biết .

- Là anh nói đó nha .

Cả hai bật cười vui vẻ , bao mệt nhọc dường như tan biến . Mai Liên thấy vui hẳn lên , cô không ngờ được trút bầu tâm sự lại nhẹ nhàng đến như vậy . Cô quay nhìn anh , anh cũng nhìn cô , nhưng ánh mắt anh lại có một cái gì đó khác lạ . Cô tránh tia nhìn đó đi .

- Hôm nay , các món ăn đều lên sớm , có lẽ anh được nghỉ mệt rồi .

- Cũng mong được như lời cô nói .

- Nè ! tôi bảo cô làm việc chứ đâu có bảo cô làm “bà Tám” . Bộ cô muốn bị phạt thêm hả ?

Tuấn Ngọc quay lại nhìn người vừa phát ra câu nói đó , mắt anh trợn lên :

- Lại là mày . Mày không có chuyện làm sao , lại đi ăn hiếp phụ nữ hả ?

- Cái gì ! Mày nhìn lại coi , cô ấy là con gái chứ không phải phụ nữ đâu nghen .

Cung tay định đâm vào mặt thằng bạn mắc dịch , nhưng không ngờ Mai Liên tưởng hai người gây chiến với nhau , nên cô hốt hoảng ôm cánh tay Tuấn Ngọc .

- Đứng ! Tôi xin anh . . . đừng có gây chuyện nữa , anh sẽ bị đuổi việc đấy .

Hoàng Trung nhướng mắt :

- Cô ấy lo cho anh kìa . Bị đuổi việc đấy nhé , không phải chuyện chơi đâu .

- Được , tối nay về , tao sẽ ày một trận , để mày biết thế nào là lễ độ . Luôn thể , ày biết thế nào là con gái .

Giơ nắm tay lên , Hoàng Trung lao tới thụi vào bụng bạn :

- Đứng có lên mặt trước phái nữ nhé , tao sẵn sàng ứng chiến . . . ngay cả lúc này . Ôm bụng , Tuấn Ngọc la lên :

- Ối da ! Chết tôi rồi . . . Thằng khốn ! Sao mày nặng tay vậy ?

Chứng kiến cảnh đó , Mai Liên lúng túng quá chẳng biết làm gì . Thấy Tuấn Ngọc nhăn nhó đau đớn và Hoàng Trung đang dần tới , cô lấy hết can đảm giơ chiếc khay trong tay lên đập vào anh . Hoàng Trung không ngờ tới , nên anh hững hờ trọn cái khay vào đầu . Anh ngã bật ra , ôm đầu :

- Ối trời ơi ! Có người ám sát tôi . . . Họ bảo vệ nhau , đánh tôi này , bớ người ta . . .

Nháy mắt với bạn , Hoàng Trung tiếp tục rên rỉ :

- Đau quá ! Chở tôi đi bệnh viện đi . Đau quá bớ người ta . . .

Mai Liên run rẩy , cô buông rơi cả cái khay . Cô không ngờ lại xảy ra điều này , đôi mắt cô rớm nước mắt :

- Tôi không cố ý đâu . . . tôi không cố ý . . . Xin lỗi . . .

Cô ngồi sụp xuống bên Hoàng Trung , giọng gần như lạc đi :

- Quản lý ! Quản lý à ! Anh có sao không vậy ? Tôi . . . tôi chỉ đập nhẹ thôi mà . Hoàng Trung trợn mắt :

- Như thế mà nhẹ à ? Cô xem nè , tét đầu chảy máu ào ào rồi đâu . Hu . . . hu . . . Chuyến này tôi phải đi bệnh viện khám . Lỡ như bị chấn thương sọ não thì . . . Ui da . . .

Tò mò , Mai Liên cúi xuống sát đầu anh . Anh lợi dụng bật ngồi dậy , môi anh đi phớt qua má cô .

- Á . . . anh . . .

- Cái gì ! Cô đánh tôi giờ còn định la làng nữa ư ? Bộ muốn ăn cướp rồi la làng hả ?

Ông Tùng - bếp trưởng của nhà hàng bước ra :

- Lại là hai cái thằng này . Bộ muốn ăn dao phải không ?

Mắt ông trợn nhìn Hoàng Trung :

- Cậu lại kiếm chuyện với người ta chứ gì ? Phải cho cậu một bài học mới được . Cái thằng kia nữa ! Huà theo nó cũng bị luôn .

Cả hai anh bỏ chạy ngay sau đó . Mai Liên chẳng hiểu gì cả , cô tròn mắt nhìn ông Tùng trân trân .

- Nhìn gì vậy con gái ? Tụi nó là bạn thân của nhau đấy , khi nào mà đánh nhau như vậy . Chúng gạt con thôi .

Mai Liên hiểu ra , cô mím môi :

- Hừ ! Được rồi , thù này không quên đâu . Chờ đấy !

- Quản lý ơi ! Quản lý !

Đang cài lại nút áo trắng , Hoàng Trung quay lại :

- Chuyện gì vậy ? Mới sáng ra đã réo um sùm rồi .

- Ông khách ở phòng 302 không biết tại sao sáng nay khi tôi vào dọn phòng , thấy ông ấy nằm im , không có cử động gì hết .

Không kịp thắt chiếc cà- vạt , anh lao vụt đi , nỗi lo lắng hiện rõ trên gương mặt anh :

- Sao lại xảy ra biến cố này ? Lúc tối , ai trực hả ?

- Dạ , quản lý Tiến .

Đẩy mạnh cửa phòng , Hoàng Trung lao đến bên giường . Đúng như lời của Học Hữu , ông ta đang nằm cứng đờ , sùi cả bọt mép .

Xấn nhanh tay áo , anh nhảy lên giường lật ngửa nạn nhân :

- Tìm cho tôi dầu nóng , mau lên đi ! Là dầu nóng đó .

- Dạ . . . dạ . . . Nói lỏng quần áo nạn nhân , anh xoa bóp làm nóng , đồng thời dùng tay ấn mạnh vào lồng ngực để kích thích tim .

Dầu được đem tới , anh cho dầu vào tay , xoa đều lên khắp người nạn nhân .span>

Thấy vẫn chưa ổn , anh bèn nâng đầu nạn nhân lên và hít vào một hơi thật mạnh .

Sau ba lần hô hấp , hơi thở của nạn nhân đã có trở lại . Anh thở phào :

- Gọi cấp cứu cho tôi .

Ngã vật xuống ghế , anh tìm ình một điều thuốc , nhưng xui thay cả hộp thuốc đều bẹp dí .

Quăng nó vào sọt rác , anh đưa tay vuốt trán . Mồ hôi đã giúp cho anh nhớ phải làm tiếp chuyện gì .

Đứng bật dậy , anh hăm hăm mở cửa bước ra .Tất cả nhân viên trông thấy anh với gương mặt như vậy đều tìm cách chuồn mất , vì họ sợ phải chịu bị “chém” giùm người khác .

Đẩy cửa phòng quản lý , anh hét :span>

- Bình Tiến ! Cậu ra đây !

Phi Yến đang lau bàn , cô hoảng hồn buông rơi cả khăn lau .

- Bình Tiến đâu rồi ? Cậu ta trốn ở đâu hả ?

- Dạ . . . anh ấy vừa về .

Hoàng Trung quay người nhanh , tiếng giày của anh làm ai cũng quay nhìn , chẳng hiểu chuyện gì xảy ra .

Bình Tiến đang tán tỉnh một nữ nhân viên tiếp tân thì bất ngờ bị một cú đâm vào mặt .

- Ối da !

Ôm mặt quay lại , anh sẵn sàng nghênh chiến :

- Làm quái gì vậy hả ?

- Cái này để tôi hỏi cậu mới đúng đó . Cậu trực kiêu gì mà để khách xảy ra chuyện vậy hả ? Nếu tôi không đến kịp , thì nạn nhân đã chết vì trúng gió rồi .

Bình Tiến tái mặt , nhưng anh vẫn cứng cỏi :

- Buổi tối , tôi trực đi kiểm tra chẳng có chuyện gì xảy ra , cậu đừng vu khống cho tôi .

Hoàng Trung nóng mặt , anh tức vì Bình Tiến không nhận lỗi của mình :

- Kiểm tra ? Chẳng có chuyện gì ? Cậu nói tỉnh thiệt đó . Vậy máy lạnh trong phòng nạn nhân làm sao lên đến cực độ vậy ?

- Chuyện đó . . . chuyện đó tôi không biết . Ông ta . . . ông ta tự mở thì sao ?

- Tự mở ? Bộ điều khiển nằm trong tay ai ? Cậu còn dám chối . Có tin là tôi cho cậu ăn thêm một đám nữa không ?

- Nè ! Cậu đừng hiếp người quá đáng nha . Tôi bảo không có là không . Lúc tối này , tôi say . . . tôi . . . ngủ trong phòng chứ có .

Hoàng Trung trợn mắt :

- Trời ! Cậu dám uống rượu trong giờ làm việc à ? Cậu có biết hậu quả sẽ như thế nào không hả ?

Khoát tay , Bình Tiến ngoan cố :

- Giờ chẳng xảy ra chuyện gì là được rồi . Chẳng lẽ tôi không uống rượu được à ? Cậu là quản lý , tôi cũng là quản lý , đừng có lên mặt dạy đời nhau .

Túm cổ áo anh , Hoàng Trung mím môi . Anh thật không ngờ Bình Tiến lại nói ra những lời như thế .

- Không cho cậu một bài học , thì cậu không hiểu ra lỗi của mình .

Bình Tiến cũng không vừa , anh túm lấy áo của Hoàng Trung . hai người giằng co với nhau lăn cả xuống nền .

Bỗng một tiếng hét vang lên làm cả hai phải dừng tay :span>

- hai cậu làm chuyện gì ở đây thế hả ? Còn thể thống nữa không ?

- Giám đốc !

- Hừ ! hai cậu một lát lên phòng gặp tôi ngay .

Bước theo sau lưng ông là một cô gái . Cô ta nhìn hai anh với ánh mắt khinh thường rồi nhếch môi mỉm cười .

Hoàng Trung nhìn theo , anh chống tay đứng dậy :

- Đúng là con gái giám đốc có khác . Chảnh chọe , đỏng dắn muốn phát sợ vậy . Nhưng mà tuyệt đại mỹ nhân đó chứ , đáng theo đuổi .

Cũng nhìn theo cô gái không chớp , Bình Tiến vuốt mặt :

- Lần này dù không có lỗi cũng phải nhận lỗi thôi .

- Cậu nói cái gì hả ?

Hai người lại gườm nhau , nhưng cô tiếp tân kịp thời dập tắt :

- Giám đốc gọi hai anh đây . Mau lên trần đi , nếu không ông ấy nổi giận là tiêu .

Cả hai anh chàng quản lý quay nhìn cô tiếp tân rồi bước nhanh , mỗi người có một phong thái riêng , ai cũng tự tin vào chính mình .

Đứng trước cửa phòng , cả hai nhìn nhau . Hoàng Trung đưa tay gõ cửa :

- Vào đi !

Một giọng nói to đầy uy quyền vang lên , cả hai đều cảm thấy chột dạ . “Chấp nhận hy sinh” , Hoàng Trung lại làm tiên phong , anh bước vào trước .

- Chào giám đốc .

Ông Thiên Sơn ngược lên , mắt ông quét qua hai người .

- Các anh hãy giải thích cho tôi biết , tại sao lại xảy ra chuyện như vậy ?

Bình Tiến nhanh miệng bước tới trước :

- Chuyện này không liên quan đến tôi , thưa giám đốc . Tất cả chỉ tại quản lý Trung gây sự .

Ông Sơn đưa đôi mắt nghiêm khắc nhìn Hoàng Trung :

- Thưa giám đốc , chuyện là thế này . . .

Sau khi nghe câu chuyện , ông Sơn vỗ bàn :

- Quản lý Tiến ! Anh còn gì để nói hả ? Lỡ như nạn nhân đó có mệnh hệ nào , thì khách sạn của chúng ta sẽ như thế nào ? Còn ai dám đến ở nữa hay không ? Có lỗi mà không biết nhận lỗi , lại còn ẩu đả với nhau . Ông quay qua Hoàng Trung :

- Còn cậu , tuy cậu cứu được nạn nhân , nhưng tính cách của một người quản lý thì không được nóng nảy như vậy . Đáng lẽ cậu phải đem ra nội bộ bàn bạc , đằng này cậu lại đánh nhau trước cửa nhà hàng . Tóm lại , trong chuyện này , cả hai cậu đều có lỗi . Tôi sẽ phạt hai cậu xuống phụ bếp một tuần .

Hoàng Trung tròn mắt :

- Giám đốc à ! Như vậy thì oan cho tôi , tôi chỉ vì . . .

Một giọng con gái trong trẻo vang lên :

- Tôi thấy cha tôi phạt như vậy là nhẹ cho hai anh lắm rồi đó . Nếu như tôi hả , tôi sẽ cho hai anh nghỉ việc luôn .

Khoanh hai tay trước ngực , Hoàng Trung nheo mắt , anh nhìn cô gái :

- Tôi hân hạnh được biết tiểu thư “Út” hay “Đại” đây ?

Ngọc Liên trề môi :

- Anh cần biết để làm gì ? Tôi là lớn hay nhỏ mắc mớ gì đến anh ? Hãy lo phận của anh đi , đừng ở đó mà tơ tưởng .

Anh phì cười , nụ cười của anh ngạo nghễ trên môi :

- Tôi nghe nói giám đốc có hai tiểu thư tài đức vẹn toàn , nhưng chưa có dịp gặp mặt . Hôm nay thật là không uống công bấy lâu mong ước . Tiểu thư đây “thân phạm thoát tục” , lời nói thật “nhỏ nhẹ” , dễ thương . Chắc tiểu thư học vấn “uyên bác” lắm , thật mở rộng tầm nhìn .

Chẳng thềm ngó mắt đến gương mặt hách của cô một cái , anh quay sang ông Sơn :

- Thưa giám đốc , tôi biết lỗi rồi , tôi sẽ chấp nhận hình phạt ngay .

Bình Tiến cũng cái từ vội . Anh không muốn mình bị ánh mắt của “tiểu thư” nhìn đến .

- Tôi cũng thế , tôi hứa sẽ khắc phục lỗi lầm .

Chờ cánh cửa đóng lại , ông Sơn mới quay nhìn con gái :

- Con nhìn lại con xem . Thái độ của con như vậy đó hả ? Bị người khác nói ngay vào mặt làm cha của con cũng thấy xấu lây .

Ngọc Liên cong môi , cô tréo chân khi ngồi xuống ghế :

- Hừ ! Cái tên quản lý tép riu đó đáng gì . Hắn làm con ngứa mắt lắm , đuổi hắn đi cho xong chuyện .

Ông Thiên Sơn lắc đầu , ông thật ân hận khi chiều chuộng cô từ nhỏ :

- Con biết gì mà nói hử ? Anh ta là người có năng lực nhất trong nhà hàng này , đến cả cha phải nể anh ta một phần .

- Cha là giám đốc , là chủ nhà hàng làm gì phải sợ hắn ? Không có hắn thì mượn người khác .

- Con im đi ! Tại sao con lại trở nên như vậy hử ? Con hãy nhìn chị của con kia . Cái gì nó cũng làm cho cha hài lòng cả . Tháng tới đây , nó tốt nghiệp sẽ đến đây giúp cha một tay . Còn con nhìn lại mình xem , vẫn còn lông bông , chỉ lo vui chơi , không nghĩ gì đến tương lai .

- Chị của con khác , còn con thì khác . Không lẽ cha muốn con phải giống như chị con sao ? Vui đầu vào những con số rắc rối . . . nhà mình giàu mà sợ gì . một mình con không làm hết của cải của cha đâu .

Ông Thiên Sơn nóng mặt , mắt ông long lên giận dữ :

- Nếu con muốn nên thân thì hãy sửa đổi lại bản tính , còn không thì đừng có trách cha là tại sao không lo cho con .

Ngọc Liên khoát tay , giọng cô lại tiếp tục “chảnh chọe” :

- Cha ơi ! Con gái của cha được việc lắm chứ , không phải là đồ bỏ đâu . Cha hãy nghĩ xem , các buổi party không có con thì sao cha ký được những hợp đồng lớn .

- Con . . . con nói vậy là sao ? Ý của con là cha nhờ vào mối quan hệ của con mới làm ăn được à ?

- Cũng không hẳn là vậy , nhưng các ông chủ của các công ty nể mặt con lắm .

Cô ôm cánh tay ông nũng nịu :

- Cha à ! Dù sao con cũng là con gái của cha , con cũng biết phải làm gì , làm thế nào để cha không phải mất mặt chứ bộ . Con hứa với cha , con sẽ theo cha học hỏi kinh nghiệm để giúp cha sau này .

Đang giận , nhưng nghe giọng con gái nài nỉ , ông Sơn cũng dịu bớt đi . Ông nhìn cô :

- Con biết suy nghĩ thế là tốt rồi . Cha chỉ mong con học một chút bản lĩnh để sau này ra đời không sợ phải bị chèn ép , và thua kém người ta .

Cô hất mặt , giọng bất cần :

- Ai dám chèn ép con chứ . Cha đừng lo chuyện đó . Ngọc Liên này mà bước ra đời sẽ có rất nhiều , rất nhiều người đến để đưa đón con đó .

- Nhờ cậy vào người khác là một điểm yếu của con người đó .

Cô ôm lấy ông , hôn đánh chụt vào má , rồi với tay lấy túi xách :

- Con biết rồi , cảm ơn cha đã chỉ bảo . Giờ con phải đi siêu thị đây , con hẹn với bạn rồi .

- Con bảo tài xế đưa con đi .

- Không , bạn con đến rước .

- Chúc con vui vẻ !

- Cảm ơn cha . Con đi nha .

Nhìn theo dáng con gái , ông mỉm cười .

2. Tập 01 - Part 02

Đúng là nó rất giống : cứng đầu cứng cổ . Nói khuyên bao nhiêu cũng không thấm vào đâu . Mong sao có một người trị được nó . . . như ông ngày xưa bị vợ trị vậy . Chỉ có bà ấy mới trị được ông thôi .

Ngã lưng ra ghế , Hoàng Trung đưa tay dấm lưng . Anh xuýt xoa theo từng cú dấm .

Đang soạn thảo những hồ sơ cần thiết để ngày mai làm việc , Hoàng Mỹ cũng phải ngừng tay để nhìn em .

- Làm gì mà rên phát sợ vậy ? Thường ngày em đâu có như thế đâu .

- Thường ngày thì không , nhưng đến hôm nay nó mới thấm . Trời ạ ! Anh nghĩ xem , suốt cả tuần ngày nào cũng ngồi , bảo sao hông đau lưng .

- Ủa ! Ngồi không sai người khác làm sướng quá rồi , còn than cái gì nữa ?

- Người khác sai em thì có . Bị phạt xuống bếp làm , lại gặp ngay tuần thẳng Ngọc trực . Nó dày em như là con ở nó vậy .

- Chắc em lại gây sự đánh nhau với đồng nghiệp nữa chứ gì ? Vậy là đúng đấy .

- Xem kìa ! Là anh của em mà không hiểu em thì làm anh cái gì . Bộ anh tưởng em là người thích gây gổ đánh nhau lắm ư ? Em chỉ vì nhà hàng thôi .

Khẽ nhún vai , Hoàng Mỹ lắc đầu :- Anh hết tin em nổi rồi . Chuyện gì cũng nói vì nhà hàng . Tính cách của em , anh không rõ hay sao ? Bộp chộp , háo hăng , thích làm nổi trước người khác .

Xụ mặt , Hoàng Trung đứng dậy , anh bỏ đi vào phòng đóng sầm cửa lại . Ngạc nhiên vì sự thay đổi của đứa em . Hoàng Mỹ nhíu mày , anh biết chắc rằng lời nói của anh đã chạm tự ái của em trai . Nhưng trước giờ , nó có xem tự ái là cái quái gì đâu , giờ lại bày đặt giận hờn nữa . Chà , chà ! Xem ra cậu ta cũng có tự ái rồi đấy .

Đứng dậy bước lại cửa phòng , anh đưa tay gõ cửa :

- Trung à ? Trung ! Em làm sao vậy hả ? Anh chỉ nói chơi thôi mà .

- Hừ ! Nói chơi ? Anh không biết tự ái cũng để cho người ta có tự ái với chứ . Anh làm như con người không thể thay đổi được vậy .

- Anh biết . Anh có lỗi , anh xin lỗi , vậy được chưa ? Nào ! Có chuyện gì thì kể cho anh nghe xem .

- Giờ không thích kể nữa , buồn ngủ lắm rồi .

Khẽ mỉm cười , Hoàng Mỹ tiếp tục năn nỉ :

- Đừng có trẻ con như thế mà . Làm như thế sẽ có lỗi với anh đấy . Mau ra đây !

Cánh cửa bật mở , Hoàng Trung bước ra , mặt anh vẫn chưa . . . có mùa xuân .

Khoác vai em , Hoàng Mỹ xua tay :

- Thôi , bỏ qua hết đi . một tuần bị phạt cũng xong rồi , giờ nói cho anh nghe nguyên nhân sao bị phạt đi .

Ngồi xuống ghế , Hoàng Trung nhướng mắt :

- Anh muốn nghe lắm sao ?

- Muốn chứ . Vì anh có một cảm giác rằng : lần này em là người không có lỗi .

Khẽ mỉm cười , Hoàng Trung nắm lấy tay anh :

- Cám ơn anh . Chuyện là thế này . . . Hôm đó , khi em vừa vào nhận ca . . .

Nghe xong câu chuyện , Hoàng Mỹ cung tay :

- Em làm rất đúng . Gặp anh , anh đã cho thằng đó đi bệnh viện rồi .Vỗ vai em , anh động viên :- Giám đốc biết em làm đúng đây chứ , nhưng mà ông ấy bắt buộc phải phạt em . Vì nếu không phạt , thằng kia đâu có nể em . Đừng chán nản như vậy , cố gắng làm tốt vào . Chắc chắn là em sẽ được thăng chức trong thời gian tới .

- Nghe anh nói mà em phát run lên đây . À ! Mà anh Mỹ này ! Cô con gái của giám đốc chẳng lắm nha . Em muốn cho cô ta một bài học đó .

Hoàng Mỹ lắc đầu , anh không tán thành cách nghĩ của em trai :

- Là đàn ông , ai lại đi tính toán với phụ nữ . Cô ta chẳng cứ mặc kệ cô ta , mình lo chuyện của mình là được rồi .

- Nhưng cô ta gặp mặt em là kiếm chuyện gây sự . Đôi lúc cô ta còn quá đáng hơn sai em làm chuyện này , sai em làm chuyện kia . Cô ta đâu phải là giám đốc đâu .

- Chuyện gì mình làm được thì mình cứ làm . Mặc kệ cho cô ta lên mặt . Thường thì con gái của các ông chủ nhà giàu đều có tính cách như thế .

- Em không chịu được đâu , em không có tính nhẫn nhục . Cô ta mà làm quá , em sẽ chẳng nường tay .

Gật gù đồng tình với em , Hoàng Mỹ đứng dậy :

- Ủ , chuyện nào em cảm thấy không nhịn được thì cứ nói thẳng với cô ta . Anh cũng chẳng nhịn được khi người ta hạ thấp mình quá đáng .

- Ngày mai , anh có nghỉ buổi chiều không ?

- Dĩ nhiên là có rồi . Có chuyện gì à ?

- Em với anh đi bơi nah . Lâu quá không có bơi rồi đó .

- Cũng được . một ý kiến rất hay !

Có tiếng gõ cửa , Hoàng Trung nhìn đồng hồ :

- Giờ này rồi , ai đến vậy ta ?

Cánh cửa bật mở , Tuấn Ngọc nhe răng cười :

- Xin chào .

Định đóng cửa lại , nhưng Tuấn Ngọc đã nhanh hơn , anh đã lọt vào trong và thót lên ghế ngồi .

- Nè ! Làm gì mà hăm hăm vậy , định không tiếp bạn hay sao ?

Hoàng Trung lao tới đè bạn xuống ghế :

- Mày còn nói hả ? Tao nhịn mày lâu rồi đó . Hôm nay tại mày dẫn xác tới đây , xem như là mày xui đi .

Tuấn Ngọc la làng :

- Anh Mỹ à ! Cứu em với . Em của anh định giết người cướp của , hành hạ trẻ “vị thành niên” nè .

Vẫn tỉnh bơ soạn lại hồ sơ , Hoàng Mỹ lắc đầu :

- Tôi không giúp được đâu , ai bảo cậu ăn hiếp em tôi làm gì . Tự mà cứu mình đi .

Trợn mắt nhìn Hoàng Trung , Tuấn Ngọc hét :

- Nè ! Đó là tao giúp mày , mày còn lấy oán trả ơn , đúng là vô lương tâm .

- Giúp của mày là thế đó hả ? Ngày nào cũng đổ cho tao ba , bốn đồng củ hành . Mày có biết là bao nhiêu nước mắt , nước mũi tao đổ chưa hả ?

- Ồ , như vậy còn đỡ hơn đi khiêng đồ , làm vệ sinh nhà bếp .

Buôngn cổ bạn ra , Hoàng Trung tròn mắt :

- Nói vậy là có ý gì ?
- Thế mày có biết thằng quản lý kia làm những việc gì không ? Tối nào nó cũng nai lưng mà vệ sinh đó .
Hiểu ra câu chuyện , Hoàng Trung vỗ mạnh vào vai bạn :
- Thì ra là vậy . Trời ơi ! Chẳng ngờ mình lại có thằng bạn tốt như vậy . Hi . . . hi . . . Hiểu lắm thôi , đừng có giận nha .
- Tuấn Ngọc lườm bạn , anh đưa tay xoa vào cổ mình :
- Tí nữa là tao chết dưới tay mày rồi . Hiểu lắm theo cách của mày vài lần nữa , chắc đem tao chôn luôn .
Đặt lon Coca lên bàn , Hoàng Mỹ bật cười :
- Thì ra là cậu tốt như vậy . Anh em tôi đều hiểu lắm cả . Nào ! Uống nước đi , xem như là chúng tôi xin lỗi vậy .
- Khui lon nước , Tuấn Ngọc uống một hơi , anh nói :
- Xì ! Nhờ em nó mới được “nguyên vẹn” như vậy đó . Chứ lọt vào tay của chú Tùng hả , là tiêu đời luôn .
Hoàng Trung xoa tay :
- Ê ! Như vậy thì mất công bằng cho Bình Tiến quá rồi .
- Xời ơi ! Con người như hán ta mà nói công bằng thì uổng quá . Phải cho hán ta ném mùi để hán bỏ cái tật ngông cuồng , coi thường người khác .
- Quay qua Hoàng Trung , anh hỏi :
- Ngày mai có cuộc họp với giám đốc , phải không ? Nghe nói có một đoàn du khách đến nhà hàng chúng ta .
- Ủ , tao cũng nhận được thông báo hồi sáng . Mà này ! Tất cả các quản lý phải có cuộc họp riêng nữa đó .
- Xem ra lần này là một cuộc cạnh tranh lớn đấy . Nhà hàng chúng ta mà lấy được lòng họ là vô mảnh rồi .
- Bộ mày tưởng lấy được lòng mấy ông Tây là dễ lắm sao ? Trầy da tróc vẩy chứ chẳng phải chuyện chơi .
- Dù sao thì cũng phải thử . Mà làm quản lý như mày mới nặng đó . Cố gắng lên nha ! Nếu tròn nhiệm vụ có lẽ được thăng chức đấy .
- Trời ! Mày tưởng có một mình tao làm quản lý vậy . Còn Bình Tiến nữa chi .
- Hán ta làm gì có năng lực bằng mày .
- Chợt như nhớ ra điều gì , anh câu cổ bạn :
- Nè ! Hình như lần này có con gái của giám đốc tham dự nữa đó .
- Sáng cả mắt , Hoàng Trung gật gù :
- Ô ! Vậy thì tốt rồi . Tao sẽ có cơ hội tiếp cận cô ta , xem cô ta chảnh đến mức nào ?
- Hoàng Mỹ xoa tay :
- Nè ! Đừng có gây phiền phức nữa , nghe không ? Cô ta là con gái giám đốc đó .
- Con gái giám đốc thì không đụng được à ? Em sẽ làm cho cô ta điên đảo vì em đó .
- Tuấn Ngọc ôm cổ :
- Mày làm tao muốn ới rồi đây nè . Mày chưa có tư cách lọt vào mắt xanh cô ta đâu .
- Nhìn kỹ lại đi cưng . Anh của cưng dù sao cũng ngang ngửa với Quách Phú Thành chứ không tệ đâu à .
- Được , tao sẽ đánh cuộc với mày . Nếu mày của được cô ta , tao chịu thua gì cũng thua .
- Mày nói đó nhé . Quân tử nhất ngôn .

Hoàng Mỹ lắc đầu , anh không thể nào ngăn được tính hiếu kỳ của em trai . Nó cũng giống anh thôi , thích phiêu lưu mạo hiểm .

Nhưng mạo hiểm vì chuyện của con gái thì anh phải chào thua . Anh không có gan đâu .

Tuấn Ngọc khều vai anh :

- Anh Mỹ có cực không vậy ? Anh ủng hộ em hay là nó ?
- Tha cho anh đi . Anh chẳng quan tâm đến điều đó đâu . Anh làm người chứng cực được rồi .
- Vậy không được nhân nhượng đó nhé .
- Quân pháp bắt vị thân mà .

Cả ba cùng bật cười . Cuộc sống thật vui vẻ khi lúc nào cũng tràn đầy nụ cười thì phải .

Ngồi tréo chân trong tư thế thoải mái , Ngọc Liên hét :

- Đang nói chuyện với tôi , cô bỏ đi đâu vậy hả ?
- Thưa cô , nhà hàng có khách , tôi phải ra phụ một tay , nếu không sẽ bị quản lý trách .
- Vậy cô sợ quản lý chứ không sợ tôi chứ gì ? Bộ cô muốn mất việc à ? Phi Yến rướm nước mắt , giọng cô run rẩy :
- Dạ không , nhưng mà tôi . . .
- Nhà hàng này là của cha tôi , mất khách tôi còn không sợ , thì cô để ý làm gì ? Món ăn này do ai nấu vậy ? Bảo đầu bếp đó lên gặp tôi .
- Thưa cô , thật sự là khách ngoài nhà hàng rất đông . Cô cho phép tôi ra ngoài , còn việc này . . . tôi không dám .
- Có gì mà không dám hả ? Tôi bảo cô làm thì cô cứ làm . Còn chuyện ngoài kia , bọn họ biết lo liệu .

Mai Liên hốt hải chạy vào , cô nắm tay Phi Yến :

- Nè ! Ở đây làm gì vậy ? Quản lý tìm bồ này giờ đó . Ra ngoài kia nhanh đi , nếu không sẽ bị phạt .

Phi Yến rơi nước mắt :

- Liên à ! Tao đi không được .
- Cái gì mà không được ? Theo tao nhanh đi !

Ngọc Liên hất mặt , giọng cô cau có :

- Tôi không cho phép cô đi đó .

Đã nhận ra là ai đang ngồi trên ghế , Mai Liên nhỏ giọng :

- Chị bắt cô ấy ở đây làm gì , trong khi ngoài kia khách vào rất đông ?
- Chuyện đó không liên quan đến cô , cô lo đi làm phận sự của mình đi .
- Tại sao không liên quan ? Giám đốc đã dặn em phải quản lý và trông coi chị em trong nhà hàng . Nay chị làm khó họ , khác gì làm khó em .
- Cha ! Lên giọng nữa ta . Giám đốc dặn trông coi ? Hừ ! Bộ cô tưởng cô ngon lắm sao ? Cô chỉ là một đứa ăn bám thôi , đừng ở đó mà lên mặt .

Cúi đầu nuốt lệ nhục vào tim , Mai Liên vẫn cố gắng thuyết phục :

- Chị đã giữ cô ấy từ sáng đến giờ mà không có một lý do nào , chị làm thế khác gì ăn hiếp họ ?
- Cái gì ? Tôi mà ăn hiếp họ , họ đáng sao ? Tôi chỉ dạy bảo họ thôi , đó là sai à ?- Em thấy chị ấy không làm sai điều gì cả , chị hãy cho chị ấy đi đi .

Ngọc Liên giận dữ , cô không ngờ Mai Liên lại chống đối với cô :

- Ý cô nói là tôi vu khống cho nó chứ gì ? Cô giỏi lắm ! Nhưng mà không sao . Đôi khi con người ta thấy mình không bằng người khác nên nổi lòng ganh tị chứ gì . Tôi không chấp nhất đâu .

Đẩy nhẹ tay Phi Yến , cô nói :

- Nào ! Đi ra ngoài đi .

- Tôi nói là không cho cô ấy đi .

Mai Liên vẫn cố kiên trì :

- Chị Ngọc Liên à ! Cần gì thì cịn cứ nói với em , ở đây có nhiều chuyện chị em không biết đâu .

- Không biết , không biết thì làm nhân viên ở đây làm gì ? Nghỉ đi cho xong . Hừ ! Cả bếp đến phục vụ chẳng làm vừa lòng ai cả , thử hỏi nhà hàng làm sao phát triển được .

Thật đúng lúc , Hoàng Trung đi vào . Anh trợn mắt nhìn ba cô gái :- Ồ là là ! Còn có thời gian để tâm sự hay sao ? Các cô không biết có khách chờ ngoài kia hả ?

Phi Yến bật khóc ngon lành :

- Quản lý à ! Không phải tôi muốn đâu , chỉ tại . . .

- Ha ! Cô nói khó nghe quá . “Hổng phải tôi muốn” , chắc có người ép buộc cô chứ gì ? Nhảm nhí ! Mau ra ngoài kia làm việc cho tôi .

Mai Liên hất mặt :

- Nè ! Chuyện đâu còn có đó nha , quản lý đừng la hét như vậy . Không có lửa thì làm sao có khói chứ .

Đưa tay vào túi xách lấy ra hộp phấn trang điểm , Ngọc Liên cười khẩy :

- Đúng đó , chính tôi không cho cô ấy ra đó .

Hoàng Trung nhú mày , anh quay nhìn đôi mắt đỏ hoe của Phi Yến , gương mặt ảm ức của Mai Liên , anh đã hiểu ra câu chuyện .

Khoát tay ra hiệu cho hai cô gái đi , anh mỉm cười :

- Ồ ! Thật may mắn hôm nay cô chủ đến đây . Chắc các cô ấy phục vụ cho cô không chu đáo chứ gì ? Được rồi , để tôi phục vụ cô vậy .

Thấy Mai Liên dẫn Phi Yến đi , cô la lớn :

- Nè ! Tôi chưa cho phép mà . Đứng lại ! Nếu không . . .

Chặn ngang trước mặt cô , Hoàng Trung xua tay :

- Mặc kệ họ ! Cho họ đi đi , tôi sẽ thay họ cho , cô đồng ý chứ ?

Liếc anh bằng con mắt sắc lẹm , Ngọc Liên quay mặt :

- Theo tôi , anh nên đi khỏi đây là hơn . Tôi mà nổi giận thì anh đừng có trách , chức quản lý của anh không giữ nổi đâu .

Mặc kệ những lời cô nói , anh bước lại gần nhìn những món trên bàn :

- Ồi chà ! Tiếp đãi cô chủ mà làm những món khó nuốt như vậy sao ? Nhà bếp này tệ quá ! Để tôi đổi món khác cho cô nha .

Không đợi cô lên tiếng , anh mở điện đàm , nói :

- Alô . Chú Tùng ơi ! Cho con gặp Tuấn Ngọc .

- Tao đây , có chuyện gì không ?- Nè ! Cô chủ đến đây chơi , sao làm món dở vậy ? Cô ấy đang giận vì không vừa lòng đó . Làm lại món khác . . . “thật ngon” cho cô ấy dùng đi .

Hiểu ý bạn , Tuấn Ngọc nhanh lẹ :

- OK . Tôi biết rồi quản lý . Có ngay mà .

Tắt điện đàm , anh mỉm cười :

- Đảm bảo tí nữa đây , cô sẽ vừa lòng với món ăn mới .

Anh nịnh hót :

- Cô đừng có giận nữa nhé . Gương mặt cô trông rất xinh đẹp , nếu giận lâu sẽ bị nhăn mau , xấu lắm đó .

Ngọc Liên hừ nhẹ , cô chẳng thèm chú ý đến anh .

- Dư hơi !

Hoàng Trung mỉm cười . Anh không hề chấp nhứt với cô trong giờ phút này , vì chút nữa đây sẽ có một màn kịch rất “vui vẻ” đang chờ anh xem .

Không đầy 10 phút sau , món ăn đã được đưa lên . Hoàng Trung nhận chiếc xe đẩy từ tay Tuấn Ngọc .

- Nè ! Hiểu ý tao chứ ?

- Dĩ nhiên ! Bạn thân mà .

- Cám ơn nhiều .

Đặt một tô xúp nóng bốc khói thơm phức lên trước mặt cô , anh xoa tay :

- Xin mời “tiểu thư” thưởng thức món xúp độc đáo của nhà hàng chúng tôi , đảm bảo cô sẽ hài lòng .

Mùi thơm của nó làm Ngọc Liên cũng muốn thưởng thức . Cô điệu dàng đưa muỗng vào tô :

- Để tôi thử mới biết , đừng quảng cáo sớm quá .

Mùi vị thật ngon và hương thơm thật lâu trong miệng làm cô thích thú . Chẳng mấy chốc tô xúp đã lưng phân nửa .

Tuy muốn ăn thêm , nhưng khi thấy Hoàng Trung nhìn , thì cô lại trở về bản tính kiêu kỳ :

- Tầm thường , chẳng đáng quan tâm , nhưng mà lót dạ cũng đỡ hơn là không .

Hoàng Trung gật đầu :

- Vâng . Loại xúp này có tên là “hạ hỏa” . Khi ăn lúc còn nóng thì nó rất ngon . Nhưng nó có một nhược điểm là . . . ai không biết ăn cay sẽ khổ vì nó .

Định chẳng thèm để ý đến lời anh nói , nhưng cô chợt cảm thấy lưỡi mình tê rần và một cảm giác nóng bỏng xuất hiện .

Gương mặt cô đỏ ửng cả lên , nước mắt cô bắt đầu đọng trên khóe :

- Anh . . .

Hoàng Trung lắc đầu :- Xin lỗi , lúc nãy thấy cô nóng nảy , định hạ hỏa cho cô , nhưng chưa kịp nói tác dụng phụ của nó , thì cô đã ăn rồi . . . Xin lỗi nhé .Nó nóng muốn xé luôn cả miệng , cô hét :

- Nước ! Mang nước cho tôi !

Đặt bình tra lên bàn , anh hỏi :

- Cô nóng và rất lắm phải không ? Hãy nghe tôi . . . từ từ . . .

Ngọc Liên chẳng thèm nghe anh nói , cô rót ỉnh một ly nước , rồi ọc vào miệng .

Cô buông rơi cả cái ly , bật khóc :

- Khốn nạn ! Anh muốn hại tôi phải không ? Tôi sẽ méc với cha tôi .

Hoàng Trung xua tay :

- Cô đừng hiểu lầm . Đây là trà xanh đặc biệt , dùng để cho những người ăn cay không được . Sau khi ăn , họ nhấp từng ngụm trà , hơi nóng và vị trà sẽ giải đi cái tính cay của nó .

- Anh . . . anh trả thù tôi chứ gì ? Tôi nói cho anh biết , tôi sẽ không bỏ qua chuyện này đâu .

Kéo túi xách bỏ đi , cô ôm mặt . Tính nóng và cay của nó đã làm mặt cô đỏ như Quan Công rồi .

Bị bá một cái vào người một cái quá mạng , Mai Liên muốn chúi nhủi . Cô lẩm bẩm .

- Làm gì phải chạy dữ vậy ? Gặp ăn cướp hay sao ?

Nhìn thấy Hoàng Trung đang ôm bụng cười , cô tròn mắt :

- Quản lý ! Bộ ông bị điên hả ? Tự nhiên cười một mình .

Chẳng thèm chấp nhất câu nói của cô , anh vẫn cười và còn cười chảy cả nước mắt .

Đặt cái khay lên bàn , cô trề môi :

- Trời đâu có nắng lắm đâu . . .

Dọn đến tô xúp , cô nhíu mày :

- Ủa ! Loại xúp này là loại thượng hạng mà . . .

Hoàng Trung đưa tay che miệng :

- Thì “tiểu thư” , ai lại cho ăn những thứ thấp giá trị , phải cho dùng những món thượng hạng chứ .

Nhớ lại người chạy ra lúc nãy là Ngọc Liên , cô há hốc miệng :

- Thì ra anh . . .

- Ai bảo cô ta ăn hiếp nhân viên của tôi làm gì ? Đây chỉ là cảnh cáo cô ấy thôi .

Biết rõ lợi hại của món xúp này , cô nhìn anh không chớp :

- Dù sao cô ấy cũng là con của giám đốc , lại là con gái nữa , anh đùa vậy là hơi quá đáng đó . Lỡ chuyện này mà . . .

Ngồi xuống ghế , anh xua tay , giọng rắn rỏi :

- Tôi dám chắc cô ấy không dám kiếm chuyện nữa đâu . À ! Lúc nãy cô bức lắm mà , sao giờ lại lo lắng vậy ?

- Tôi chỉ e chuyện lớn xảy ra thôi .

Hoàng Trung vỗ ngực :

- Thôi , thôi , được rồi . Tôi là quản lý , có chuyện gì tôi chịu cho , cô không liên quan đâu mà sợ .

Mai Liên quay lưng :

- Đừng lên giọng , coi chừng cái ghế nó lung lay đấy .

- Cái miệng cô coi chừng tôi cắt bỏ đấy . Nói toàn chuyện xui xẻo chẳng có gì hay ho . Gặp mặt cô là chán ngấy rồi .

Bưng khay lên , cô hét :

- Anh đứng lại !

- Cái gì ? Cô là quản lý hả ?

- Tôi đi trước mới phải . Hừ ! Đồ đàn ông xấu .

- Tôi mà xấu à ? Nhìn lại đi - Anh với theo - Coi chừng có ngày cô mê tôi đấy .

Nằm dài trên giường không chịu ăn uống , Ngọc Liên cứ ôm lấy mặt .

Dù ai khuyên gì hay nói gì , cô vẫn bỏ ngoài tai . Đến khi có một giọng nói nhẹ nhàng vang lên , cô mới nhúc nhích .

- Ngọc Liên ! Con làm sao vậy ?

Cô lao vào lòng bà Ngọc Hiền , mắt nhòa lệ :

- Mẹ ! Mẹ ơi !

Vỗ nhẹ vào đầu con gái , bà khẽ chép miệng :

- Lại gặp chuyện gì phiền phức phải không ? Nói ẹ nghe , mẹ sẽ giúp con giải quyết .

Cô ôm mặt , tiếng khóc của cô lớn hơn .

- Hu . . . Hu . . . Mẹ ơi ! Con khổ quá .

Nóng lòng vì con gái cứ khóc không nói , bà lắc đầu :

- Con không nói làm sao mọi người giúp được con đây . Nào , con gái cứng ! Nói ẹ nghe đi .

Ngọc Liên ngẩng lên , giọng cô ghen ngào :

- Mẹ nhìn mặt con khiếp lắm phải không ạ ?

3. Tập 01 - Part 03

Nhìn gương mặt đỏ như của con gái , bà Hiền giật mình . Giọng bà khản trương :

- Con bị gì thế này ? Sao mặt con lại đỏ thế kia ?

- Người ta ghét con , người ta hại con đó mẹ . Hu . . . hu . . . Giờ con tức lắm , con chỉ muốn chết thôi .

- Làm gì phải đến như vậy . Con đã gây chuyện với ai , có phải không ? Chứ đâu ai khi không lại hại con .

Ngọc Liên hét lên , nước mắt cô lại tuôn dài :

- Mẹ lúc nào cũng không tin con , thế thì con nói có ích gì , hãy để con chết đi thì hơn .

Vỗ về con gái , bà xoa tay :

- Thôi được , thôi được . Thế con nói xem , ai hại con vậy ?

- Con Mai Liên chứ ai . Nó ganh tị với con cho nên nó mới hại con .

Bà Hiền ngạc nhiên :

- Mai Liên , nó hại con à ? Mẹ không tin . Tính cách của nó nào giờ , chẳng lẽ mẹ không biết hay sao ?

- Thế mẹ nghĩ con đổ oan cho nó à ? Con chỉ nói nặng nó mấy câu thôi , nó lại thông đồng với người khác hại con ra nông nỗi này . Mẹ ! Mẹ hãy nói với cha đuổi việc nó đi , nha mẹ .

- Chuyện này phải để mẹ hỏi cho rõ ràng đã . Nếu đúng là nó làm , mẹ sẽ nói với cha con .

- Rốt cuộc thì mẹ vẫn không tin con . Vậy con làm con gái ruột của mẹ làm gì ? Hãy để nó làm đi .

Bà vuốt mặt con gái , giọng bà ôn tồn :

- Bình tĩnh đi con , để mẹ lấy khăn lạnh chườm cho , một lát sẽ khỏi đó mà .

- Vậy còn chuyện của con ?

- Ừ , để mẹ nói với cha con , được chưa ?

Ngọc Liên mỉm cười , cô nhìn theo bà Hiền , chỉ có mẹ mới tin cô thôi . Hừ ! Chuyện này xem mày còn lên mặt nữa không con nhỏ kia ? Tao sẽ ày không còn chỗ đứng trong nhà hàng nữa . Ngã mình xuống nệm , cô ngây ngất với những ý nghĩ trả thù của mình .

Vừa khép nhẹ cửa , Mai Liên đã nghe giọng của bà Hiền .

- Mai Liên ! Con lại đây , bác có chuyện muốn hỏi con .

Ngồi xuống ghế , cô nhìn bà chờ đợi :

- Dạ , bác cứ hỏi ạ .

Khẽ nhíu mày , bà quan tâm :

- Công việc nhà hàng lúc này nhiều lắm , phải không con ? Làm có mệt không ?span>

- Dạ , cảm ơn bác . Công việc tuy có nhiều , nhưng làm không mệt đâu ạ , lại vui nữa .

- Bác xin lỗi , vì gia đình không có ai nên bắt buộc phải nhờ con đến nhà hàng trông coi phụ . Làm phục vụ thì thật tội cho con , để bác nói với bác trai cho con lên làm quản lý .

Mai Liên mỉm cười , mắt cô vương ngấn lệ .- Con phải cảm ơn bác mới đúng . hai bác đã cứu mang con , lại còn cho con việc làm để nuôi thân . Ôn nghĩa này con không bao giờ quên . Còn việc phục vụ thì rất tốt ạ , các chị em đều thương con , còn đề cử con làm tổ trưởng nữa . Như thế đã là quá đủ rồi , xin bác đừng bận tâm .

- Cả nhà hàng không ai biết con là con nuôi của bác chứ ?

- Dạ , không ạ .

- Tốt ! Vậy bác có chuyện này muốn hỏi con . Tuy rằng bác biết con không có làm , nhưng bác muốn biết nguyên nhân xảy ra cho Ngọc Liên con gái bác .

Khẽ cúi đầu , cô hít vào một hơi thật mạnh :

- Dạ thưa bác , chuyện là thế này . Chị Liên đến nhà hàng chơi , thấy đói bụng , nên gọi thức ăn . Nhà hàng biết chị ấy là con giám đốc , nên đã làm một tô xúp “hạ hỏa” . Sau khi chị ấy ăn rồi thì . . .

Bà Ngọc Hiền bật cười , mọi thắc mắc trong lòng bà đều tan biến :

- Hèn chi lúc đầu bác đã nghi ngờ rồi , giờ nghe con nói mới dám chắc thật là .

- Chị Liên có sao không vậy bác ?

Bà Hiền xua tay :

- Ôi ! Không sao , chỉ không nhẽo một chút thôi ấy mà .

Cửa bật mở , một cái đầu ló vào :

- Ha ! Chuyện gì mà mẹ và em vui vậy ? Cho con tham gia có được không ?

Mai Liên tròn mắt .

- Ô hô ! Chị Ngọc Mai của em đây sao ? Trông chị thật đẹp và quyến rũ đó .

Thướt tha trong bộ đầm dạ hội , Ngọc Mai mỉm cười :

- Đừng trở mắt như thế , chị mắc cỡ đấy .

Cô quay sang bà Hiền :

- Cha về chưa vậy mẹ ? Con có chuyện muốn hỏi cha .

- Chưa . Nhưng mà có lẽ sắp về rồi . Con vào trong thay đồ đi , rồi ra đây nói chuyện .

- Vâng , nhưng con vẫn còn đói quá .

Bà Hiền mắng yêu con gái :

- Cha cô ! Đi dự tiệc mà về nhà than đói ư ? Chắc lần sau mẹ phải theo để canh chừng quá .

Ngọc Mai đỏ mặt , cô bỏ đi :

- Ừ ! Mẹ này . . . lại ghẹo con .

Mai Liên cảm thấy hạnh phúc thay cho chị , cô cúi mặt .

- Ước gì mình được như chị ấy !

Bà Hiền quan tâm khi thấy cô có sắc buồn :

- Con mệt phải không ? Vào tắm rửa đi rồi ra dùng cơm . Bác gọi chị bếp hâm nóng thức ăn cho .

- Dạ , không cần đâu ạ , để con tự hâm cũng được . Hãy để cho chị ấy nghỉ đi , làm việc cả ngày rồi . Con vào trong đây ạ .

Nhìn theo dáng của cô , bà Hiền cảm thấy thương cảm . Nếu như không có tình thương của bà , thì không biết con bé sẽ sống ra sao đây ?

19 năm trời sống nương tựa vào người khác , chẳng có một tình thương của người thân , hỏi ai không tủi thân chứ ? Bà biết rằng cô rất thèm được hưởng tình thương của một người mẹ , người cha nhưng bà không thể làm cách nào được . Bà cũng có con mà , con bà sẽ phân bì và ganh tị , lúc đó lại gây đau khổ cho cô nữa . Tình thương của bà chỉ tạo được cho cô một niềm an ủi , một tia hy vọng trong cuộc sống .

Mỗi lần nhìn cô ngồi một mình nơi ghế đá đưa mắt nhìn lên khoảng trời cao , là bà cảm thấy đau lòng .

Từ nhỏ , cô đã có tính trầm lặng ít nói chuyện với ai . Cô là con một người bạn gái của bà . Khi hai vợ chồng về nước tá túc ở nhà bà để đi du lịch , thì không may bị tai nạn và chết đi . Lúc đó Mai Liên được sáu tuổi . Trước khi mất , họ đã dùng tất cả số tiền , tài sản còn lại gởi hết cho bà , nhờ bà nuôi nấng chăm sóc giùm con họ . Tất cả sự nghiệp hôm nay gia đình bà có được đều nhờ vào số tiền mà cha mẹ của Mai Liên gởi làm vốn mà nên . Nhưng làm con người , thì ai không có lòng tham và ích kỷ chứ . Bà và chồng bà đã im lặng suốt mười mấy năm qua , chỉ dùng tình thương để gầy dựng nên tâm hồn mang ơn trong cô . Tuy thế , cô nào được hạnh phúc . Cô luôn bị hai chị em nhà họ Trần ganh tị chối bỏ những lúc chơi chung . Từ nhỏ đến lớn , sự ganh ghét đó cũng lớn dần theo . Nhưng Ngọc Mai thì khác , cô đã nhận thức được Mai Liên cần tình thương , cần sự che chở và đùm bọc , cô đã thay đổi cách nhìn và dành tất cả tình cảm của một người chị cho cô em nuôi . Còn Ngọc Liên , cô luôn là người soi mói và bôi vôi những vết đau của hiện tại và quá khứ . Cô luôn gây cho bà và Mai Liên những nỗi đau đớn tột cùng . Cô luôn ganh ghét và tị hiềm với cô em đáng thương kia , cô cho Mai Liên là một thứ dư thừa trong gia đình và lúc nào cũng muốn loại bỏ .span>

Mặc dù đã cố gắng hết sức khuyên ngăn , nhưng càng khuyên thì sự rạn nứt tình cảm càng lớn . Ngọc Liên luôn xem Mai Liên là kẻ thù của hạnh phúc . Cô đã từng phán quyết một câu :

“Ở đâu có nó là không có tôi” .

Là một người mẹ , một người chịu ơn , bà phải làm sao cho vuông tròn đây ? Suốt bao đêm , bà đã trằn trọc không yên cổ tìm cách lương toàn kỳ mỹ . Đến giờ đây , bà vẫn chưa tìm ra cách nào .

Cả ông Thiên Sơn chồng của bà cũng vậy . Tuy cho cô vào làm ở nhà hàng , nhưng ông không dám cho cô giữ chức nào quan trọng , mặc dù trình độ của cô rất khá . Ông sợ . . . Ông sợ sau này cô biết được mọi chuyện sẽ lật lọng , giành lại hết tài sản .

Là một người “mẹ” , một người phụ nữ gần gũi chăm sóc Mai Liên từ nhỏ đến lớn , bà biết tính của cô chứ , nhưng lời nói của bà không thấm thía vào đâu .

Cô nên để cho cái quá khứ chôn vùi mãi mãi mà bằng lòng với hiện tại ? Có nên để ột “linh hồn” sống dựa với một tâm trạng mang ơn đến cuối đời ?

Bà ôm mặt gục vào ghế , nước mắt bà đã chảy tự bao giờ . Bà cảm thấy mằn mằn ở môi , bất giác bà thấy có hai đôi mắt đang nhìn bà căm hận . Họ hận bà không giữ lời hứa . Hận bà đã không đối xử tốt với giọt máu cuối cùng của họ .

Bà oằn cả người ra ghế . Không muốn ai nhìn thấy bà trong tình cảnh này nhất là chồng bà , bà cố gượng dậy , lê bước về phòng .

Bà ngã vật xuống nệm , nước mắt mặc sức tuôn . Bà không thể kiềm chế lại được . Bà lại lùi trở về quá khứ với niềm giày vò trong hiện tại .span>

Phải nói là quang cảnh chuẩn bị tiệc của nhà hàng rất là nhộn nhịp , mọi người đều bận bịu với công việc của mình .

- Dời qua phải một chút , qua một chút nữa . Trời ơi ! Thêm một tí nữa . OK . Được rồi .

- Nè ! Còn khoảng 15 bàn nữa , anh em cố gắng làm cho xong nha .

Đang xếp ghế , Phi Yến trề môi :

- Hừ ! Đứng chỉ tay năm ngón có hay ho gì đâu . Ta đây .

Mai Liên đang đứng kế bên , nguýt bạn :

- Lo làm đi cô nương , ở đó mà so đo . Người ta làm quản lý mà , chứ đâu phải nhân viên như tụi mình .

- Quản lý là lớn lắm sao ? Anh Trung cũng là quản lý vậy , sao anh ấy chuyện gì cũng làm .

- Ối chà ! Đang nói chuyện sao lại nhắc đến quản lý Trung ? Chắc là có ý riêng chứ gì ?

Phi Yến đỏ mặt , cô chống chế :

- Tại bồ nói , tôi mới đem ra so sánh chứ bộ .

- Thế tại sao bồ lại đỏ mặt hả ? Hi . . . hi . . . lộ tẩy rồi .span>

Đánh vào vai bạn , Phi Yến giậm chân :

- Không được chọc ta nữa đấy . Ta bầm nhà ngươi ra bây giờ .

Bình Tiến trông thấy , liền bước lại gần :

- Nè ! Đang làm việc đừng có giỡn nhé , tôi phạt đấy .

Mai Liên trề môi :

- Vâng , thưa quản lý .

Nhìn cô trân trối , Bình Tiến nheo mắt :

- Thật không ngờ Mai Liên càng ngày càng đẹp ra , tôi nhìn hoài mà không chán đó .

- Cám ơn lời khen của quản lý .

Cô bỏ đi chỗ khác , Bình Tiến cũng đi theo . Anh bắt đầu tán tỉnh :- Mai Liên này ! Cô làm ở đây bao lâu rồi nhỉ ? Có thể cho tôi biết được không ?

- hai năm . Sao , có chuyện gì à ?

- Ồ không ! Tôi cũng vậy . hai năm , một thời gian chưa dài lắm , nhưng sao chúng ta không biết nhau sớm nhỉ ?

- Điều đó dĩ nhiên rồi . Anh là quản lý , còn tôi là nhân viên , hai giai cấp khác nhau không biết nhau sớm là chuyện thường .

- Tại sao cô lại nói vậy ? Thời đại này , ai phân biệt giai cấp nữa . Không biết cô sớm là một sai lầm của tôi . Chiều nay , tôi mời cô dùng cơm để làm quen nhé .

- Cám ơn quản lý quan tâm , nhưng mà tối nay tôi phải trực rồi .

Bình Tiến vẫn ngoan cố , anh thật không thể nào buông tha một cô gái đẹp được , mà lại nằm dưới tay anh nữa .

- Vậy hôm khác vậy , cô phải hứa nha .

- Tôi không biết .

- Cô nữ vô tình như vậy sao ? Chúng ta làm bạn với nhau không được à ?span>

- Tôi . . .

Đang trong lúc khó xử thì một giọng nói vang lên từ xa , cô biết vị cứu tinh đã đến .

- Tránh ra ! Tránh ra ! Đồ dễ vỡ nha . Ai đụng vào là đền “thấy bà” đó .

Đặt một chồng ly lên bàn , Hoàng Trung thở phào nhẹ nhõm :

- Ôi ! Nhẹ hẳn cả người . Chồng ly này hơn một tháng lương của tôi đấy , lỡ tay một cái là húp cháo dài dài .

Lấy từng cái ly ra , anh nhìn quanh :

- Ủa ! Nãy giờ mà chưa ráp xong bàn nữa à ?

Học Hữu nhăn mặt , trán anh đổ mồ hôi :

- Quản lý à ! Có một mình tôi làm sao xiết đây chứ ?

- Mấy anh em kia đâu ?

- Bỏ đi hút thuốc cả rồi .

Xắn tay áo lên , Hoàng Trung bước lại :

- Để tôi giúp cậu một tay . Nè ! Nhanh lên nhé .

Với sự giúp đỡ của anh , chỉ 15 phút , sau các bàn đã ráp hoàn tất . Anh đưa tay dụi mắt .

- Xong rồi . Trải khăn bàn đi .

- Dạ , cảm ơn quản lý .

- Ôn nghĩa gì . Tôi cũng là nhân viên như anh mà .

Chẳng biết từ bao giờ , Phi Yến đã đứng kế bên , cô trao cho anh một cái khăn lạnh và một ly nước :

- Quản lý dùng đi .

- Ồ ! Cảm ơn Phi Yến nha . Cô thật chu đáo .

Đôi mắt của anh chợt dừng lại nơi góc phòng đằng kia . Thấy Mai Liên nhìn anh , đôi mắt như nói “xin cứu mạng” .

Để ly nước xuống bàn , anh tiến lại gần :

- Quản lý Tiến ! Anh thật hết lòng vì công việc đó , có cần tôi nói với giám đốc tăng lương không ?

Khẽ giật mình , Bình Tiến nhướng mắt :

- Ồ ! Vậy thì không cần , chúng tôi đang bàn việc cho tiệc tối nay mà .

- Bàn việc ? Sao anh không bàn với tôi ? Bàn với cô ta giải quyết được gì ? Anh xem kìa , bộ dạng anh trông coi làm việc thật sang , hèn chi nhân viên cũng sang theo . Đang làm việc , bỏ nghỉ ngang đi hút thuốc .

Bình Tiến quay nhìn , anh xua tay :- Thì anh em làm xong rồi , có quyền tự do chứ sao ?

Phi Yến chen vào , giọng cô thật lớn :

- Anh em làm xong , tôi hồng thấy , chỉ thấy quản lý Trung với anh Học Hữu còng lưng mà làm thôi .

Ê cả mặt , Bình Tiến quay lưng .

- Hừ ! Cái tội này phải phạt chúng mới được . Làm việc tệ hại , như vậy mà lãnh lương được sao ? Tôi đi tìm họ đây .

Học Hữu trề môi :

- Thầy nào tở nấy thôi , toàn là nhân viên dưới tay ổng .

Gật đầu , Phi Yến đồng tình :- Ủ , nhìn bản mặt là phát ghét rồi .

Cô quay sang Mai Liên :

- Nè ! Hắn ta tán tỉnh bồ hả ? Đừng dại nha . Bản mặt sở khanh hiện ra lồ lộ đó .

Hoàng Trung khoát tay , anh cướp lời :

- Nhắc làm chi . Cô ấy ngu lắm , gặp ai đẹp trai là xiêu lòng .

- Nè ! Anh nói ai vậy hả ?

- Miễn sao không có nói tên cô là được rồi .Tức muốn điên , Mai Liên quăng cả khăn trải bàn vào mặt anh :

- Anh chết quách đi ! Thứ đàn ông chuyên ăn hiếp phụ nữ .

Hoàng Trung nhướng mắt , điệu bộ của anh thật giống “sở khanh” .

- Nè ! Nếu tôi ăn hiếp cô thì đâu có giải cứu cô lúc này . Cô mới là người không biết ơn đây , đối xử với ân nhân như thế à .

- Ai mượn anh cứu tôi ? Tôi có kêu đâu . Tại anh nhiều chuyện thôi , giờ trách ai được ?

Anh khoanh tay :

- Coi giọng điệu cô kia , chẳng chộc phát sợ luôn . Được thôi , lần này chứ không có lần sau đâu cô em .

- Xí !

Thấy anh quay lưng rồi , nhưng bất chợt quay lại làm cô giật cả mình :

- À ! Thì ra cô để ý tôi .

- Đừng có điên ! Có trời sắp ấy .

- Thế sao cô gọi tôi bằng anh ngọt vậy ? Trước đây gọi bằng ông mà .

- Tôi . . .Hoàng Trung nheo nheo mắt :

- Đừng nằm mơ nhé . Nhưng mà nếu cô năn nỉ tôi , thì tôi sẽ nghĩ lại .

Mai Liên lại gơ một tấm trải bàn lên , nhưng anh đã chạy tít ra xa :

- Nè ! Cô hung dữ vậy , ai dám quen cô hả ? Ổ giá đi cô Hai .

Tức quá muốn bật khóc , nhưng cô cố kiềm chế lại . Tại sao phải khóc chứ ? Không để nước mắt rơi vô ích .

Phi Yến lắc đầu :

- Tôi không hiểu tại sao hai người như nước với lửa , đụng nhau là có chuyện .

Học Hữu vuốt đầu :

- Sự kiện mở đầu của một tình cảm nào đó .- Cái gì , tôi không nghe lắm chứ ?

- Tôi có đọc trong một cuốn sách , nó nói như vậy mà . Với lại nó còn nói : “Gây lộn với nhau sẽ tạo cho người và người nhớ nhau dai hơn” đó .

Phi Yến ôm mặt :

- Ối trời ! Chắc tôi xé mất cuốn sách của anh đem nấu canh quá hà . Tôi với anh thử gây lộn , xem tôi có nhớ anh hay không ?

- Sao không dai ? Tôi nhớ xem cô chửi tôi câu gì để tôi chửi lại chứ .

Mai Liên đang tức , nhưng cô cũng phải ôm bụng cười :

- Trời ạ ! hai người đừng có đóng phim hài nữa , có được không ? Tôi chết vì cười bây giờ đó .

Cả ba ôm bụng cười xong rồi lại quay về với công việc , nhưng chốc chốc lại vang lên tiếng cười .

Khung cảnh buổi tiệc thật nguy nga và long lẫy . Những ánh đèn mờ ảo giúp cho không gian lung linh đầy những sắc màu .

Mai Liên và Phi Yến duyên dáng trong tà áo dài thướt tha . hai cô được phân công làm nhiệm vụ đón khách . Với mái tóc xõa ngang vai , đôi môi xinh luôn mỉm cười Mai Liên đã gây thiện cảm với không ít người . Nhiều chàng trai đã dừng chân nhiều phút để được ngắm nhìn cô .

Phi Yến nắm tay bạn :

- Nè ! Có nhiều giám đốc trẻ tuổi và đẹp trai quá Liên ha .

- Kiểm một chàng để an ủi tâm hồn cô đơn của mi đi .

- Nhưng mà nãy giờ chẳng ai thèm chú ý đến mình cả , mà chỉ mãi cười với tổ trưởng của mình thôi .

- Thì tại mình cười chào với họ , họ cũng phải cười chào lại cho đúng phép lịch sự chứ .

- Nhưng những nụ cười của họ thì mang đầy những ẩn ý à nha . Bỏ không hiểu hay là làm ngơ không muốn hiểu đây ?

- Trở về vị trí đi , khách đến kìa .

Lại với nụ cười mê hồn trên môi , Mai Liên cúi đầu :

- Xin chào quý khách . Nhà hàng chúng tôi rất hân hạnh đón tiếp .

Một chàng trai dừng lại , anh ta thật lịch lãm trong bộ veston màu đen . Đôi mắt anh ta thật đa tình , nụ cười cũng thật quyến rũ .

- Xin chào . Tôi hân hạnh được ai đón tiếp đây ? Tiểu thư Trần phải không ?

Mai Liên thoáng ngạc nhiên , tại sao anh ta lại biết cô là . . . Nhưng với nụ cười tươi trên môi , cô lấy lại bình tĩnh nhanh chóng :

- Xin lỗi , anh đã lầm rồi ạ , tôi là nhân viên của nhà hàng .

-Ồ ! Thật vậy sao ? Cô có thể cho tôi biết tên không ? Tôi là Đoan Hồ , phó giám đốc của nhà hàng Trùng Tên .

- Thật không dám . Tôi chỉ là một nhân viên thôi .

Đoan Hồ cho hai tay vào túi quần , anh nép sang một bên :

- Nếu cô không nói thì tôi sẽ đứng đây hoài , đợi khi nào cô nói mới thôi .

- Xin anh đừng làm tôi phải khó xử . Tiểu thư Trần đang ở trong kia , anh đã lầm rồi .

- Tôi biết chứ , nhưng mà tự dưng tôi lại cảm thấy mình muốn ở lại đây . Nụ cười của cô đã quyến rũ tôi chẳng ?

Cảm thấy khó xử , Mai Liên không dám biểu hiện , cô vẫn cố giữ gương mặt mùa xuân :

- Xin chào quý khách . Nhà hàng chúng tôi rất hân hạnh được đón tiếp ạ .

Đã gần 10 lượt khách qua , nhưng Đoan Hồ vẫn kiên trì đứng đợi . Anh vẫn nhìn cô không rời mắt .

Định quay lại trả lời anh , nhưng trông thấy ông Thiên Sơn đi vào , cô lại nở nụ cười .

- Chào giám đốc . Ông mới đến ạ ?

Theo sau ông Sơn là bà Ngọc Hiền và hai cô con gái .

Trông họ thật long lẫy và kiêu sa .

Nhận ra người quen , ông Sơn mỉm cười :

- Ồ kìa ! Đoàn Hồ ! Con đến lâu chưa ? Sao không vào trong ?

Khẽ quay nhìn Mai Liên trách móc , ông đưa tay :

- Chúng ta vào trong đi .

Không muốn ông Thiên Sơn hiểu lầm , tội cho cô gái anh mến , Đoàn Hồ giải thích .

- Con vào trước bác mấy phút thôi , con cố tình đứng đợi đấy .

Ông Sơn vui vẻ vỗ vai anh :

- Con thật là . . .

Đoàn Hồ gật đầu chào bà Hiền :

- Con chào bác gái . Xin chào hai tiểu thư .

Ngọc Liên dạn dĩ bước lại câu lấy tay anh :

- Anh là Đoàn Hồ phải không ? Cha em nhắc đến anh nhiều lắm đó , toàn là lời khen không hà .

- Thật không dám nhận .

- Em là Ngọc Liên , con gái út của giám đốc Thiên Sơn .

Ngọc Mai bật cười nhìn em gái :

- Có cần phải thế không Liên ? Đừng có gây hiểu lầm cho bạn gái anh ấy đấy .

Đoàn Hồ xua tay :

- Không , không có đâu , tôi chưa có bạn gái .

Bà Hiền nắm tay con gái :

- Con không thấy ngại sao ? Dù sao cậu ấy cũng là con trai .

Ngọc Liên vô tư :

- Con xem anh ấy như một người bạn thôi , đâu có gì phải ngại hả mẹ ?

Cô nắm tay anh đi vào .

Ông Thiên Sơn lắc đầu , nhưng trong lòng ông đã thầm vạch ra một lối đi mới .

Trước khi đi , Đoàn Hồ còn quay lại nhìn Mai Liên , mắt anh như muốn nói điều gì .

Ngọc Mai khều tay em :

- Nè nhóc ! Làm gì mà anh ấy nhìn em dữ vậy ? Có lẽ anh ta bị em hấp hồn rồi .

- Không đâu chị . Chị Ngọc Liên đẹp như vậy , anh ấy bị chỉ hấp hồn thì có .

4. Tập 01 - Part 04

Ngọc Mai nhìn em .

- Trông em kìa ! Xinh đẹp như thế ai mà không mê . Chị còn muốn ganh tỵ đấy .

Bà Ngọc Hiền xua tay :

- Chúng ta vào thôi con .

Ngọc Mai giật mình , cô quên rằng phải giữ bí mật Mai Liên với gia đình .Phi Yến tròn mắt nhìn bạn :- Nè ! Bỏ hên thật nha . Cả tiểu thư con giám đốc cũng đối xử tốt với bồ , xem ra bồ phát tài rồi .

- Cô ấy chọc quê mình đấy . Cậu chỉ giỏi đoán mò , mình làm sao dám bì với cô chủ .

Sau khi suy nghĩ , Phi Yến gật gù :

- Ồ , bồ nói có lý .Bình Tiến bước ra , trông anh thật chững chạc trong bộ veste xám :

- Chào hai người đẹp . Có vất vả lắm không ?

Phi Yến làm lơ . Mai Liên gật đầu .

- Cám ơn quản lý . Nhiệm vụ thường ngày thôi mà .

Anh bước lại gần cô :

- Thế nào ? Những lời tôi đề nghị , Mai Liên có đồng ý không ?

- Tôi . . .

- Cô nhất định phải trả lời tôi đấy , không từ chối được đâu .- Cậu lại bỏ đi đâu vậy hả ? Không ai trông coi , nhân viên của cậu sẽ làm lung tung cả lên đấy . Nên nhớ hôm nay là buổi tiệc quan trọng , có cả giám đốc tham dự đấy .

Nhìn Hoàng Trung vẫn lên xen trông áo sơ mi trắng quần tây , Phi Yến nhăn mặt :- Tiệc lớn như vậy , sao quản lý lại ăn mặc thế ? Người khác nhìn vào sẽ làm mất mặt nhà hàng đấy .

- Tôi không chú trọng bề ngoài như người khác đâu , tôi chỉ quan tâm đến công việc mà thôi . Dù ăn mặc sang trọng , nhưng khi công việc không thành công thì cũng vậy .

- Nè ! Cậu móc khéo tôi đó có phải không ?Hoàng Trung xua tay :

- Tôi không có ý đó đâu à , tại cậu nghĩ thế thôi .

Bỏ đi thẳng vào trong , Bình Tiến nóng đỏ mặt . Sao lúc nào anh cũng bị phá cả ? Mà lúc nào cũng là hấn ta .

Phi Yến nhìn Hoàng Trung cảm phục :

- Ôi ! Quản lý thật tài giỏi . Em thật hãnh diện khi được làm nhân viên của anh đấy .

Nheo nheo mắt , anh quay nhìn Mai Liên :

- Không cần phải nịnh , tôi không thăng chức cho cô đâu . Nhưng mà . . . Ôi ! Ai mà đẹp thế này ?

Mai Liên không biết sao lại đỏ mặt trước ánh mắt nhìn của anh . Cô lí nhí :

- Tôi mà đẹp cái gì . Quản lý cười tôi hả ?

Bước lại gần , Hoàng Trung vẫn nhìn cô , ánh mắt anh có phần khác lạ :

- Tôi nói thật mà . Cô không tin thì thôi .

Tiếng vỗ tay rào rào vang lên nhắc cho anh nhớ công việc ở trong , anh quay lưng bước nhanh .

- Chết rồi ! Các cô làm tôi trễ giờ đấy .

Phi Yến bậm môi , cô hét .

- Anh vô duyên nha ! Tại ai chứ ?

- Thôi , bỏ đi . Anh ta là quản lý mà , nói gì không được .

- Xí ! Nói vậy chứ . . . ai nỡ trách anh ta . - Phi Yến then thùng - Quản lý là mẫu người mình thích đó .

Mai Liên bật cười , cô nhìn bạn lắc đầu . Thế đấy cô gái nào mà không ngưỡng mộ sếp của mình khi anh ta là một người đẹp trai và tài giỏi chứ .

Một buổi tiệc đứng được trang hoàng khá công phu . Các vị khách đến đây đều gật gù tỏ vẻ hài lòng .

Ông Thiên Sơn bước lên sân khấu trông ông thật oai phong :

- Kính thưa tất cả bạn bè thân hữu , quý vị quan khách . Nhà hàng chúng tôi rất vinh dự khi được đón tiếp và phục vụ . Tôi thay mặt cho tất cả nhân viên nhà hàng , kính chúc quý vị thưởng thức một buổi party vui vẻ hạnh phúc và gặp nhiều mối quan hệ tốt đẹp ai sau . Xin quý vị cứ tự nhiên và thoải mái , xem như là nhà của mình vậy .

Một giọng nói cất lên :

- Nghe nói giám đốc Thiên Sơn rất tài giỏi và lại hiếu khách . Chúng ta đừng khách sáo nhé , nếu không sẽ phụ lòng ông ấy .

Một tràng pháo tay vang lên . Tiếng nhạc cùng hòa vào . . . một không khí tương bừng náo nhiệt chẳng mấy chốc xuất hiện .

Hoàng Trung phong độ trong bộ veston đen , anh cầm bộ đàm liên lạc lên giục :

- Bàn số 15 chưa có đủ thức ăn . Khu cấp nước giải khát miễn phí thứ ba hết nước suối .

Anh lượn một vòng qua các khu giải trí , thấy Học Hữu đang dở khóc dở cười vì khui hoài không được chai rượu . Bước vài , anh giành lấy :

- Đưa đây tôi .

Thật thành thạo , chỉ một cái búng tay , nắp chai đã bật lên cao kèm theo là tia bọt sủi trắng xóa . Mọi người vỗ tay tán thưởng .

Một cô gái bước đến bên cạnh anh :

- Xin lỗi , anh có thể nhảy cùng em không ạ ?

Dở khóc dở cười , Hoàng Trung cúi đầu :

- Xin lỗi , tôi là quản lý ở đây , có lẽ không tiện đâu . Cô nên mời bạn khác . . . Thành thật xin thứ lỗi .

Nhưng nét dè dặt và nét đẹp trai của anh không “đuổi” được vẻ si mê của cô gái :

- Không sao . Anh xem như là đón tiếp khách vậy .

- Nhưng thưa cô , tôi . . .

- Anh là một quản lý mà không quan tâm đến khách , làm cho khách mất lòng , chẳng may giám đốc nghe được thì anh giải thích làm sao ?

Học Hữu đẩy anh ra :

- Quản lý à ! Đừng từ chối nữa .

Anh trợn mắt hù dọa nhân viên mình nhưng cũng phải bước theo cô gái .

Chuyện này . . . “lực bất đồng tâm” thôi .

Anh dìu cô thướt tha lả lướt theo điệu nhạc , cô gái mỉm cười ghì sát lấy anh .

Cố gắng chịu đựng hết bản nhạc thứ nhất , anh xin phép , nhưng cô gái không bằng lòng . Cô ta vẫn câu lấy cổ anh tình tứ như một tình nhân vậy .

Đến nửa bản nhạc , các cặp thay đổi bạn nhảy với nhau . Hoàng Trung thở phào nhẹ nhõm , anh chuyển tay cô gái .

Cô gái luyến tiếc không muốn rời , nhưng không còn cách nào , bạn nhảy khác đã bước qua .

Hoàng Trung mãi mê với chuyện thoát thân được , anh không hay bạn nhảy mới đã đưa tay choàng lấy cổ anh .

Anh giật mình nhìn lại thì . . .

- Xin lỗi cô chủ nha .

Ngọc Liên không tin vào mắt mình . Anh chàng quản lý đây sao ? Trời ơi ! Trông anh như một hoàng tử nổi bật giữa đám đông . Mái tóc được chải cao , lộ rõ vàng trán cương nghị và đôi mắt rất lãng tử . Cô như bị gương mặt điển trai hấp hồn , ánh mắt cô dán chặt vào anh .

Với Hoàng Trung thì anh rất vô tư , nụ cười luôn nở trên môi . Phát hiện cô nhìn anh không chớp , anh hỏi :

- Cô chủ sao vậy ? Tôi có điều gì đặc tội sao ?

Tuy đã bị “điên đảo” , nhưng cô vẫn giữ giọng cao sang :

- Tôi thật không ngờ anh lại hoàn toàn lột xác như vậy . Khác hẳn với con người trước đây của anh .

Anh bật cười :

- Tôi vẫn vậy đó chứ , tại cô chủ không thấy thôi .

Nụ cười của anh lại cuốn hút cô . Đột nhiên cô không muốn lên giọng với anh nữa , cô im lặng ngoan ngoãn để anh dìu theo tiếng nhạc .

Đột nhiên điện đàm của anh có tín hiệu , anh buột lòng phải cáo lỗi .

- Nhà hàng có chuyện , tôi phải đi đây . Xin lỗi cô chủ nha .

Luyến tiếc rời tay anh , Ngọc Liên giật mình .

- Ủa ! Tại sao mình lại luyến lưu anh ta như thế ? một quản lý như vậy sao xứng với mình . Thôi , bỏ đi , bỏ đi . Mặc kệ anh ta đẹp trai hay không .

Tiến về phía Đoan Hồ , cô lại nở một nụ cười quyến rũ .

Khoác túi xách lên vai , Mai Liên đưa tay nhìn đồng hồ :

- Đã trễ quá rồi . Không ngờ hôm nay khách về chậm quá .

Phi Yến gạt đầu :

- Ủ , làm hại mình phải đi tắc xi về . Anh mình thế nào cũng mắng cho xem .

- Lúc này bồ không nói với anh chờ thêm một lát .

- Trời ! Bộ tính giết người hay sao ? Anh ấy đợi hai tiếng rồi . Sáng , anh ấy còn đi làm , chờ nữa sao chịu nổi .

- Ủ . Nhưng nhìn mặt của anh bồ , chắc không hung dữ lắm đâu .

- Hy vọng là về đến nhà , anh ấy đã ngủ .

Đi ngang cửa phòng lớn tiệc lúc này , Phi Yến lùi lại :

- Nè ! Có nghe thấy tiếng gì không ?

- Không . Có chuyện gì à ?

- Hình như có người trong ấy .

Đưa mắt nhìn vào trong , Mai Liên xua tay :

- Có thấy ai đâu , tắt đèn hết rồi mà . Bồ nghe lầm rồi đó .

- Chắc không đâu .

Kéo tay bạn , cô kéo đi :

- Thôi bỏ đi , lo về sớm dưỡng sức .

Lại có tiếng động vang lên , lần này đến Mai Liên nghe thấy .

- Ê ! Mình vừa nghe thấy tiếng gì đó .

Cô quyết định :

- Vào coi , xem ai lại vào trong đó giờ này .

Phi Yến nhìn mặt :

- Bỏ đi . Đến lượt bỏ định làm trinh thám chắc . Coi chừng là mấy anh bảo vệ đi kiểm tra đó .

- Dù sao cũng đâu có mất thời gian . Vào bật đèn lên xem rồi về , tốn mấy phút mà sợ .

- Thôi được , thôi được . Một thật đó . Đi thì đi .

Hai cô như hai con thỏ nhỏ , rón rén bước vào phòng . Mai Liên đưa tay ra tìm công tắc điện .

Tìm hoài chẳng thấy , cô tiến sâu vào trong .

- Bỏ tìm bên kia đi , mình tìm bên này . Tìm được là bật lên nha .

- Ủ .

Lại khoác trên người chiếc áo thun đen , nên Mai Liên dễ dàng ẩn mình trong bóng tối . Cô tiến thêm một bước , hai bước . . . và ba bước . . .

- Á . . . Cô đụng ngay một cái gì đấy . . . hình như là người .

Đúng lúc Phi Yến tìm được công tắc điện , cô bật lên .

- Chuyện gì vậy Liên ?

Cảnh tượng thật quá tình tứ hiện ra trước mắt cô . Mai Liên nằm chồng lên một người trên bàn , hai tay cô bịt chặt mắt .span>

- Cô còn la cái gì nữa . Đứng dậy giùm tôi có được không ?

Bật đứng dậy , cô mở choàng mắt .

- Là quản lý ?

Hoàng Trung sửa lại áo :

- Có vấn đề gì à ?

Phi Yến chạy qua , cô tròn mắt :

- Sao quản lý không về nhà mà còn ở lại đây ? Làm chúng tôi tưởng ăn trộm chứ .

Xắn tay áo lên , Hoàng Trung khoát tay :span>

- Các cô về trước đi , một tí nữa tôi về sau .Đưa mắt nhìn một “bãi chiến trường” , Mai Liên hiểu ra tất cả . Cô chớp mắt :

- Sao anh lại ọi người về , không bảo họ dọn dẹp hết ?span>

Anh lắc đầu , nụ cười của anh thật hiền hòa :

- Tất cả anh em đều đã mệt , nếu bảo ở lại khác gì chèn ép anh em .

Phi Yến thun cổ , cô như muốn không tin lời cô nói ra :

- Thế nên anh định một mình dọn dẹp hả ?

- Có sao đâu . một tí là xong thôi mà . Các cô về đi , ngày mai còn đi làm nữa đó .

- Nhưng mà . . .

- Không nhưng nhị gì cả , lệnh của quản lý mà không nghe sao ? Tôi sẽ phạt các cô đấy .

Kéo tay bạn , Phi Yến quay lưng :

- Vậy chúng tôi về . Quản lý ! Anh nhớ đừng làm quá sức đó .

- Cám ơn cô . Chào nhé , mai gặp lại .

Ra đến cổng , Phi Yến đưa tay vẫy chiếc tắc xi :

- Nè ! Lên xe đi . Mình đưa bồ về , rồi mình về nhà .

Đang bận suy nghĩ , Mai Liên chẳng để ý gì đến lời nói của bạn . Đến khi bị ăn một cái vỗ vai khá mạnh cô mới giật mình .

- Gì hả ?

- Bồ sao vậy ? Làm như người mất hồn thế .- Không có gì , lên xe đi .

Cửa xe đóng lại , người tài xế hỏi :

- hai cô về đâu trước ạ ?

- Nguyễn Du .

Xe lăn bánh , bắt gặp Mai Liên khoát tay :

- Dừng xe !

Tròn mắt nhìn bạn , Phi Yến ngạc nhiên :

- Có chuyện gì vậy hả ? Làm gì cả mình .

Đẩy cửa xe , cô bước xuống :

- Bồ về trước đi , mình có chuyện , tí nữa về sau .

Phi Yến chồm ra cửa :

- Nè . . . nè . . .

Nhưng tiếng gọi của cô đã vô vọng , Mai Liên đã khuất nơi cửa ra vào của nhà hàng . Định xuống xe chạy theo bạn , nhưng kim đồng hồ đã không cho phép cô có ý nghĩ đó . Chiếc xe lăn bánh . Nỗi tức tối vô cớ từ đâu dần xuất hiện trong gương mặt cô . . .

Đang cúi người nhặt chiếc muỗng vừa rớt , Hoàng Trung vô tình nhìn thấy đôi chân của một cô gái .

Anh bật dậy , bốn mắt nhìn nhau . một chuỗi thời gian im lặng trôi qua . Mai Liên cụp mắt trước .

- Tôi nghĩ nên ở lại giúp anh , anh làm một mình sẽ không xuể .

Tuy trong dạ rất vui , nhưng bề mặt Hoàng Trung cố tạo ra vẻ không bằng lòng .- Không cần đâu , cô về đi . Người nhà cô sẽ trách khi về khuya đấy .

Đặt túi xách lên ghế , cô vừa cột tóc vừa nói :

- Điều đó anh không cần phải lo . Gia đình tôi rất dễ , chỉ cần tôi giải thích hợp lý là được rồi .

- Nhưng mà . . .

Chồng những cái chén vào nhau , cô liếc mắt :

- Anh không thích có người giúp anh sao ? Thật là ích kỷ đó !

Khẽ bật cười , nụ cười của anh thật gần gũi và thoải mái biết bao :

- Nếu đã là vậy thì tôi phải chấp nhận thôi . Nhưng sau này cô đừng có than là tôi bắt cô làm thêm giờ không ăn lương đó .

- Tôi là người như thế nào ? Anh thật là nguy quân tử .

Cởi chiếc áo veste ra đắp lên ghế , anh xắn tay áo lên :

- Cô nghĩ sao về tôi cũng được , nhưng tôi phải cảm ơn cô .

Đôi mắt của cô nhìn anh có một điều gì đó khác lạ . Cô quay mặt đi tránh né , nhưng cũng thầm công nhận “đôi mắt anh đã làm điên đảo bao nhiêu cô gái .”

Xe đã đầy ắp chén và đĩa , Hoàng Trung quay lưng :

- Tôi phải đưa xe xuống nhà bếp , cô ngồi nghỉ một tí đi .

Nhìn căn phòng vắng lặng , Mai Liên khẽ nhún mày , đầu óc cô không muốn , nhưng cũng đã nghĩ tới . . . - Tôi . . . tôi đi với anh nha . Phụ anh một tay luôn .

- Không cần , không cần . Cô ngồi nghỉ đi , tôi lên liền mà .

Sợ anh biết được điểm yếu của mình , cô đành ngồi xuống ghế .

- Vậy thì thôi . . . đỡ mệt .

Hoàng Trung đi rồi , đôi mắt của cô không chịu dừng một chỗ . Nó cứ liếc xung quanh . . . Cô sợ lắm . Nếu mà có một “bóng áo đen” hay “trắng” nào xuất hiện , chắc cô phải té xỉu . Mắt càng nhìn , tim càng đập mạnh . Đã bao lâu rồi nhỉ ? Anh ta đi sao lâu thế ?

Một tiếng động nhẹ vang lên , cô giật thót cả người . Đứng dậy lùi dần ra cửa , cô vụt chạy đi .span>

Nhắm theo hướng nhà bếp , cô chạy thục mạng . Cô nghe phía sau có người đuổi theo , hoảng lên cô đưa mắt tìm kiếm cứu tinh .

Chiếc xe đẩy ló ra nơi cửa bếp , cô mừng rơn lao nhanh tới . Hoàng Trung tròn mắt nhìn cô . Anh chỉ kịp đẩy chiếc xe qua một bên , nhưng không kịp tránh

- Ui da ! Cô làm cái trò gì vậy ?Bầu chặt anh , Mai Liên tấ tức :- Anh bỏ bôi một mình trên kia . Hu . . . Hu . . . Hic . . . hic . . . Anh . . .

Nước mắt dồn nén bấy lâu được dịp trực trào , nó rơi không ngừng trên gương mặt đẹp .

Lúng túng vì những giọt nước mắt bất ngờ , Hoàng Trung chẳng biết phải làm gì , anh đứng im lặng như một pho tượng .

Nước mắt bắt đầu rơi chậm lại . Đường như nỗi bức tức và sợ hãi đã trôi dần theo những giọt nước mắt kia .

Nước mắt đã ngừng hẳn , và giờ đây cô mới hay mình đang ôm lấy Hoàng Trung . Còn nhanh hơn điện xẹt cô rút nhanh tay lại , đôi môi dẫu lên trông rất đáng ghét :

- Nè ! Anh đừng có lợi dụng tôi nha . Tôi không phải là loại người dễ bị dụ dỗ đâu .

Hoàng Trung muốn kêu trời :

- Tôi có làm gì cô đâu . Cô làm gì tôi thì có .

- Anh thật ngược đời với thiên hạ , tôi làm gì anh nào ?

Hình như cô đã quên chuyện lúc nãy . Anh ôm tay .

- Vậy ra . . . Ái chà ! Lúc nãy , ai ôm chặt tôi vậy ta ? Chắc là ma quá ?

Đỏ hồng cả mặt , cô quay lưng :- Ai thêm ôm anh chứ . Tại lúc đó . . . tôi . . . tôi . . . Hứ ! Người của anh hơi thí mồm , mai một dù có chết tôi cũng hông thêm ôm .

Trợn tròn mắt , anh giơ tay :

- Vô ơn như cô , tôi ột đấm là dính vào tường . Nhưng thôi , để cô ở lại một mình a nó cần xé , thể sướng hơn .

Chẳng thèm nhìn đến cô , anh quay lưng đi . Mai Liên nghe nói đến “ma” đã nổi da gà . Cô chẳng còn quan tâm đến “nhất ngôn cửu đỉnh” nữa , mau chóng bước theo sau lưng anh .

Hoàng Trung quay lại , anh lừ mắt :

- Tôi cấm cô đi theo tôi nha .

- Ai . . . ai nói tôi đi theo anh . Tôi . . . tôi đi công việc chứ bộ . Đường rộng thênh thang , anh cấm được sao ?

Anh nghĩ thầm :

“Cô còn cứng miệng phải không ? Được rồi , tôi sẽ cho cô khóc dài dài luôn” .

Nghĩ là làm , anh bước đi nhanh hơn , rồi biến mất sau cánh cửa phía trước .

Chạy theo đến nơi , Mai Liên đưa mắt tìm kiếm . Đi khắp cả hành lang , mở tất cả các cửa phòng cũng chẳng thấy anh đâu . Cô hoảng hốt bỏ chạy nhanh ra cửa .

- Hừ ! Tôi ở lại giúp anh mà anh còn lên mặt hả . Tôi về , mai mốt anh đừng hòng có người nào giúp anh nữa .

Thật xui cho cô , ra đến cửa thì mới hay cửa đã khóa ngoài . hai anh bảo về thì đã ra trực ngoài cổng . Mặc sức cho cô cố la , cố hét , cố tạo chú ý , nhưng chẳng ai nghe vì ngăn cách bởi tấm cửa kính .

Được một lúc , hình như đã mệt , cô ngồi bẹp xuống cửa thở dốc :

- Hoàng Trung đáng ghét . . . Hoàng Trung đáng ghét . . . Hoàng Trung chết tiệt . . . Cầu trời cho anh chết quách đi . Hừ !

- A !

Một tiếng la lớn làm cho cô giật mình .

Chuyện gì xảy ra vậy nhỉ ? Anh ta làm gì mà la lớn thế ? Chẳng lẽ lời nguyện rửa của mình linh nghiệm sao ?

Tuy lo sợ , nhưng óc tò mò của cô xuất hiện , cô cũng chẳng ngại lệ gì . Rón rén từng bước vững chắc , cô tiến dần vào trong .

Dưới ánh đèn mờ mờ của phòng chứa rượu và thức uống , cô trông thấy một dáng người ngồi trên chiếc ghế dài , quay mặt vào trong .

- Ủa ! Lúc này anh ấy mặc áo trắng mà , giờ sao lại là áo đen . Chẳng lẽ còn người ở lại ?

Hừ ! Dám chơi trò nhát ma với ta à . Đừng tưởng bở , xem ta vạch trần ngươi nè .

Nghĩ là làm . Đẩy mạnh cửa , cô lớn tiếng :

- Ê ! Bộ anh tưởng làm thế thì tôi sợ sao ? Xin lỗi nha , anh đã lầm rồi .

- . . .

Chẳng thấy tiếng trả lời và người mặc áo đen cũng chẳng cử động , cô hít vào một hơi thật mạnh , nói tiếp :

- Đừng có bày trò trước mặt của tôi . Anh làm ơn dọn nhanh căn phòng kia , chứ nếu không hả . . .

- Rầm !

Cánh cửa đột nhiên đóng sầm lại , bao nhiêu gan góc trong người cô chạy đâu mất , còn sót lại chỉ là gương mặt chẳng còn chút máu .

Đôi mắt của cô nàng mở to hơn khi người mặc áo đen kia đứng dậy .

- Á ! Cứu tôi với . . .

Anh ta vừa quay lại thì cô đã quỵ hẳn , ngấn lệ cũng đã hoen mi .

Tháo chiếc kính đen và hàm râu quai nón xuống , Hoàng Trung lắc đầu .

- Vậy mà định làm “nữ trinh thám” chứ . . .

Mở choàng mắt vẫn còn đang đầy nỗi sợ hãi , cô nhìn quanh . Căn phòng đã được bật đèn sáng hắt và gương mặt điển trai cùng với nụ cười bí ẩn lọt vào “tầm ngắm” của cô .

Một bàn tay vung lên , nhưng nhanh chóng bị giữ chặt trong lòng bàn tay của Hoàng Trung .

- Nè ! Đừng vũ lực như vậy chứ . Con gái phải hiền dịu mới dễ thương .

Bật đầu ngồi dậy , cô hét :

- Đồ chết tiệt ! Anh không còn tính người mà .

Hoàng Trung rụt vai :

- Nè ! Nếu không còn tính người thì tôi đã bỏ cô ở đây cho chuột tha rồi .

- Anh là con trai mà đi ăn hiếp tôi , anh có đúng là quân tử hay không chứ ?

- Cũng tại cô thôi . Ai bảo cô cứng đầu , cứng cổ , nói không chịu nghe , bắt buộc tôi phải dùng biện pháp mạnh .

Mai Liên tấm tức :

- Dù sao tôi cũng ở lại tiếp anh làm việc , vậy mà anh chẳng biết ơn còn nhát tôi . Anh đúng là nguy quân tử mà . Hu . . . Hu . . . tôi mà biết trước anh xấu xa như vậy , đừng hòng nha , một giây cũng chẳng nghĩ đến anh .

Hoàng Trung xua tay :

- Được rồi , được rồi , đừng có khóc nữa , xem như tôi có lỗi được chưa .

Anh ngồi xuống đối diện cô , đôi mắt anh nhắm lại .

- Bây giờ tôi sẽ đền bù cho cô nè . Cô muốn tất bao nhiêu cái thì tất . Tất chừng nào hết giận cũng được .

Nhìn vào gương mặt anh , Mai Liên thoáng đỏ mặt :

- Cái này anh nói đó nhé , tôi chẳng nương tay đâu .

- Thật mà , cô cứ đánh đi .

Bàn tay được giơ cao , nhưng lòng cô lại chùng hẫ xuống . Ai lại nỡ đánh vào gương mặt đẹp đầy cuốn hút kia chứ .

Cô cụp mắt , bước xuống ghế :

- Đánh anh làm gì cho đau tay tôi .

Hoàng Trung bật cười , anh khẽ chau mày :

- Cô gái nào cũng nói như cô cả , hèn chi tôi không bị đánh cái nào . Có lẽ tại mặt tôi dày quá .

- Tôi nghĩ họ đều có chung suy nghĩ như tôi : Đánh anh làm gì cho “bẩn tay” .

- Thật thế à ? Thế thì tôi phải chùi rửa nó lại cho sạch sẽ thôi . Cám ơn cô đã nhắc nhở .

Anh đưa tay xem đồng hồ :

- Khuya quá rồi ! Cô về đi , tôi sẽ dẹp nhanh trong nháy mắt mà .

- Không phải là tôi không muốn về , tại cửa ngoài đã khóa thôi .

- Để tôi gọi điện cho hai anh bảo vệ nha . Họ sẽ mở cửa cho cô .

- Thôi , khỏi . Đừng làm phiền họ . Vả lại , nếu có ra được , tôi cũng đâu dám về nhà gọi cửa giờ này .

Hoàng Trung nhìn cô :

- Vậy tính sao ?

5. Tập 01 - Part 05

Mai Liên bước nhanh ra cửa tránh ánh mắt dò xét của anh .

- Dù gì thì cũng là đồng nghiệp với nhau , ở lại giúp anh cho có tình có nghĩa . . .

Bước theo cô , anh mỉm cười :

- Tôi lại nợ cô rồi .

- Cho anh ray rứt suốt đời luôn .

Tuy nghe rõ , nhưng anh vẫn cố tình hỏi lại .

- Cô nói gì ?

- Không có .

Hoàng Trung khẽ mỉm cười , đôi mắt của anh ánh lên một niềm vui mới .

”Bước bên em , anh nghe lòng rộn rã

Một niềm vui , niềm hạnh phúc dâng tràn

Để từ đây , tình yêu sẽ vương mang

Hình bóng ấy , mơ màng trong giấc ngủ” .

Khẽ giật mình tỉnh giấc , Mai Liên mở choàng mắt . Cô như tỉnh hơn bao giờ hết .

Trời ạ ! Mình ngủ mê thế cơ à ? Cô đưa tay lên xem đồng hồ . Bật dậy như một chiếc lò xo , cô tuôn nhanh lại cửa .

- Sẽ bị đuổi việc như chơi .

Hoàng Trung giật mình , anh vẫn còn trong tư thế đứng chuẩn bị mở cửa .

- Nè ! Tại sao anh không gọi tôi dậy hả ?

- Tại thấy cô ngủ ngon quá đó mà .

- Vậy anh biết bao che cho nhân viên là tội gì không ?

Nhướng nhướng mắt , anh mỉm cười :

- OK . Tôi sẽ phạt cô dọn dẹp phòng giúp tôi . Đồng ý chứ ?

Anh quay lưng sau khi đặt vào tay cô một ly cà phê sữa :

- Trong 15 phút phải hoàn tất đó nhé .

Trùng mắt nhìn anh , nhưng cô chẳng nói được gì . “Ai biểu cô chẳng làm gì” .

Đóng mạnh cửa sổ , cô nhìn quanh .

- Thứ vô ơn như anh , đừng hòng tôi nỗ lực . Hứ !

Đẩy cửa phòng vệ sinh , cô trề môi :

- Xem ra cũng ở sạch đấy .

Hoàn tất việc vệ sinh cá nhân , cô le lưỡi :

- Chết ! Khăn đâu mà lau mặt đây .

Với tay lấy chiếc khăn phơi trên móc , cô lưỡng lự :

- Đừng nên xài khăn của con trai .Nhưng lại có một ý kiến khác , nó hiệu lực hơn .
- Để mặt mũi như vậy ra ngoài , thế nào cũng bị hiểu lầm .

Cô bấm bụng đưa khăn lên mặt . Ồi chà ! Con trai gì mà điệu thấy phát ớn , giặt khăn bằng Comphort nữa .

Trả mọi đồ vật về vị trí cũ , cô bước ra vườn vai .

- Dễ chịu quá ! Không ngờ quản lý của mình biết cách bài trí ghê nhỉ . Cả một phòng đầy mùi “nghệ thuật” .

Đôi mắt của cô chợt dừng lại trên bàn . “Bộ đồng phục của mình sao nó nằm ở đây ?”

Sau một phút suy nghĩ , cô gật gù :

- Thì ra là vậy ! Anh ta quá lo xa , nhưng mà thế cũng tốt . Mình cũng chẳng muốn trở thành trung tâm “bà Tám” của mọi người .

Bước trở vào phòng vệ sinh , chỉ một loáng sau cô đã duyên dáng trong váy dài và áo sơ mi trắng .

Vuốt thẳng lại nếp áo tỏ vẻ hài lòng với chính mình , cô mở cửa bước ra .

Phi Yến tròn mắt nhìn bạn , cô thật không tin vào mắt mình .

- Nè ! Bò . . . bò làm cái gì trong phòng quản lý vậy ?

Gương mặt đỏ bừng giống như người án vụng bị phát hiện , Mai Liên xua tay :

- Đâu có . Mình dọn phòng cho anh ta .
- Sao hôm nay tốt quá vậy ? Dọn phòng giúp quản lý .

Lấy lại bình tĩnh , cô cong môi :

- Tốt cái gì mà tốt . Bị “ổng” phạt thì có .
- Gì hả ? Tối hôm qua chẳng phải bò ở lại giúp quản lý sao ? Tại sao lại bị phạt vô cớ vậy ?
- Ô ! Vô cớ cái con khỉ . Tại mình đi làm trễ đó mà .
- Vậy quản lý là người vô ơn rồi .

Đã trông thấy hai cô gái từ xa , Hoàng Trung dự biết chuyện gì xảy ra , anh sải bước nhanh đến :

- Chuyện gì vậy hả ? Giờ làm việc mà nói chuyện riêng sao ?

Phi Yến bất mãn giùm bạn :

- Quản lý à ! Tại sao lại phạt Mai Liên dọn phòng vậy . Cô ấy chỉ phạm lỗi lần đầu thôi mà .- Lần đầu không phải là lỗi sao ? Tôi phạt thế là nhẹ lắm rồi đây .Vừa nói , đôi mắt anh vừa nheo nheo nhìn Mai Liên , khiến cô không dám ngẩng mặt lên .
- Thế nào , có uất ức gì phải không ? Nói tôi nghe thử xem .

Thấy hai cô gái im lặng , anh khoát tay :

- Không có thì làm việc đi , đứng đó làm gì . “Go !”

Vừa quay lưng được vài bước , hai cô lại nghe tiếng của Hoàng Trung :

- Nè , Mai Liên ! Cô lại đây tôi bảo .

Phi Yến lẩm bẩm :

- “Nè , nè” . Uy dữ lắm sao ? Làm riết tôi sẽ không phục nữa đâu nha .

Đẩy vai bạn , Mai Liên xua tay :

- Bỏ ra ngoài trước , tí nữa mình ra .
- Quản lý có ăn hiếp thì nhớ nói ình biết nha .
- Chi vậy ?
- Trừ điểm “ngưỡng mộ” chứ chi .
- OK . Được thôi , nhưng mà dám chắc là bỏ không nỡ lòng nào trừ đây .
- Ai nói . “Vì nghĩa diệt thân” mà .
- Được rồi , được rồi .

Cô vừa bước vào phòng , Hoàng Trung đã khép nhanh cửa lại :

- Cô lại vu oan cho tôi rồi nha .

Mai Liên bẻ tay :

- Tình thế bắt buộc thôi , quản lý đừng trách nha .

Một câu nói ngọt ngào làm sao , ai nữ bắt bẻ chứ , nhưng anh vẫn lạnh băng gương mặt :

- Mang tiếng là dọn phòng cho tôi mà cô chẳng làm gì cả , thật khó xử . Để xem . . .
- Ê ! Anh đừng ép người quá đáng nha , tôi chẳng hiền đâu .
- Tôi biết lâu rồi , nhưng mà cô làm ơn đi . Dọn giúp tôi cái kia .

Nhìn theo tay của anh , cô le lưỡi :

- Í quên ! Xin lỗi anh nha . Thật vô tình phụ lòng tốt của anh .
- Thấy xót ruột rồi phải không ? Mai uống đi rồi làm việc .

Cầm ly cà phê sữa trên tay , Mai Liên le lưỡi :

- Cái này là anh mua hả ? Ở đâu vậy ? Phải dưới căng tin không ? Sao anh biết tôi thích uống nó ?
- Có cần phải điều tra tường tận vậy không ? Xin lỗi nha , đừng hiểu lầm . Tôi không muốn đeo đuổi cô . Ai , tôi cũng tốt như vậy cả .

Mai Liên bậm môi :

- Nghe anh nói , tôi nhẹ lòng biết mấy . Cám ơn nha .

Chỉ cần một hơi , ly cà phê sữa đã hết sạch . Cô đặt nó xuống bàn rồi quay lưng .

- Đàn ông thật vô duyên .- Cô nói gì tôi phải không ?
- Anh nghe lầm rồi .

Cô vừa chạm tay vào cửa thì cửa đã bật mở .

Ông Thiên Sơn bước vào :- Quản lý Trung ! Tôi muốn nói chuyện với anh .

- Vâng , mời giám đốc .Khẽ liếc mắt nhìn qua Mai Liên , ông hỏi :
- Anh đang bàn chuyện gì à ?
- Dạ . . . vâng .
- Cha à ! Sao cha đi nhanh vậy ? Không đợi con . . .

Ôm cánh tay ông , Ngọc Liên nũng nịu :

- Ghét cha quá đi !

Cô đưa mắt nhìn Mai Liên , trề môi :

- Sao lại ở đây ? Bộ sáng sớm không có chuyện làm à ?

- À ! Cô ấy dọn dẹp phòng cho tôi đấy .

- Xem ra tay nghề cũng được đấy chứ .

Chợt nhìn thấy ly nước trên bàn , Ngọc Liên liếc ngang :

- Sáng nào quản lý cũng dùng cà phê sữa ư ? Sở thích của anh à ?

- Vâng .

- Vậy thì thật là trùng hợp . Tôi cũng thích uống cà phê sữa , anh có thể . . .

Hoàng Trung bước lại bàn :

- Để tôi gọi điện cho căng tin mang lên cho cô nha .

Ngồi xuống ghế , tư thế cao sang , cô gật đầu :

- Cũng được , nhưng mà có lâu quá không ?

Đôi mắt của cô quay nhìn Mai Liên . Hoàng Trung cũng ngầm hiểu được cô muốn gì , nên khoát tay :

- Vậy để tôi đi lấy cho cô nhé . Cô ngồi đợi một chút .

- Nè ! Cha tôi có chuyện bàn với anh cơ mà , sao anh lại bỏ đi ? Như thế là thiếu nể trọng đấy nhé . Trong khi đó có người ở không , sao anh không nhờ ?

- À ! Cô ấy còn phải làm việc , cho nên tôi . . .

- Bộ đi một tí là ảnh hưởng công việc sao ? Anh thương nhân viên quá đấy .

Ông Sơn ra dấu :

- Để cô ấy đi lấy giúp đi . Quản lý ! Anh sang đây .

- Vâng .

Quay sang Mai Liên , anh nhỏ giọng :

- Cô làm ơn giúp tôi nha , cảm ơn cô trước .- Vâng , thưa quản lý .Nhìn theo dáng Mai Liên , Ngọc Liên ganh tỵ :

- Hừ ! Ra mặt ta đây nữa . Tối đi theo trai không về nhà . Đúng là thứ con gái hư .

- Cô nói gì ạ ?

- Không có chi . Cha tôi gọi anh kia .

Ngồi đối diện với ông Thiên Sơn , Hoàng Trung hỏi :

- Thưa , có chuyện gì thế ?

Ông Sơn gật đầu :

- Anh làm rất tốt . Ý tôi nói là buổi tiệc hôm qua . Thực khách rất hài lòng và có nhiều công ty đã ký hợp đồng dài hạn ở nhà hàng ta .

- Dạ , vâng . Đó là nhờ tất cả anh em trong nhà hàng đấy chứ .

- Anh đừng khiêm tốn quá . Ai có thực lực , tôi đều biết cả . Nhưng có một việc anh cần phải khắc phục , nó là điểm yếu của anh .

- Vâng , giám đốc cứ bảo .

- Đó là anh luôn thiên nặng về tình cảm . Trong nghề nghiệp kinh doanh , anh nên nhớ rằng điều cấm kỵ nhất là xử sự tình cảm . Có tình cảm vướng bện đôi lúc sự thành công chẳng có đâu , mà còn chuốc lấy hậu quả thê thảm nữa .

- Cảm ơn giám đốc đã chỉ dạy . Nhưng nếu cứ theo đúng nguyên tắc mà làm , thì thật là quá độc đoán , khô khan , đôi khi nó làm cho con người trở thành độc tài . Lúc đó mọi sự thành công cũng chưa chắc là trọn vẹn .

- Anh nói cũng có lý , nhưng nên quyết đoán hơn với bản thân . Anh đừng làm tôi thất vọng .

Ông Sơn ngả lưng ra ghế :- Chúc tổng quản lý , tôi sẽ giao phó cho anh . Anh cố gắng giúp tôi nhé .

- Giám đốc . . .

- Đó không phải là ý kiến của một mình tôi , mà là của tất cả nhân viên ở đây , anh không thể từ chối được đâu .

Ngọc Liên chen vào , giọng cô thật hách :

- Tại buổi tiệc hôm đó , tôi thấy anh có tài lãnh đạo khá , nên nói với cha tôi cho anh cơ hội thôi . Anh không biết giữ thì xem như anh không có tài thật sự như vậy .

Khẽ bậm môi ngăn cơn tự ái đang dâng lên , Hoàng Trung cúi đầu :

- Cảm ơn cô đã giúp đỡ .

- Không có chi . Miễn sao từ nay anh đừng có cứng đầu để tôi sai bảo là được rồi .

- . . .

Ông Thiên Sơn đứng lên , tay ông vỗ nhẹ vào vai anh :

- Cố gắng nhé ! Tôi kỳ vọng vào anh đấy .

- Vâng . Xin giám đốc yên tâm , tôi hứa sẽ làm hết khả năng của mình .

Ngọc Liên cũng đứng dậy , đưa tay xem đồng hồ .

- Cha đưa con đến nhạc viện nha . Con phải luyện đàn với thầy Hoàng .

- Ủ , để cha bảo tài xế đưa con đi .

Ông quay lại nhìn Hoàng Trung :

- Thông báo cho tất cả nhân viên giúp tôi . Chiều nay , hai giờ họp nội bộ .

- Vâng , thưa ông .

Mai Liên mang ly cà phê sữa bước vào , cô chạm ngay Ngọc Liên đang bước ra .

- Hừ ! Chỉ làm một chuyện có chút xú mà lâu đến thế này thì còn làm được chuyện gì khác . Không biết tại sao lại cho cô làm ở đây ?

- Xin lỗi , chỉ tại . . .

- Tôi chẳng muốn nghe lời giải thích . Cô uống luôn đi .

Ông Thiên Sơn khẽ nhìn Mai Liên rồi lắc đầu . Ông không biết phải nói sao đây , nhưng dĩ nhiên là ông phải thương con gái của ông rồi .

Nước mắt cô chực rơi xuống má , bao nỗi uất ức theo đó tuôn theo .

Ngọc Liên vẫn châm chích tiếp :

- Khóc ư ? Ý cô nói là tôi ức hiếp cô , phải không ? “Tôi là chủ” , tôi nhờ cô có một tí là cô giả nai trước mặt người khác rồi . Nếu lỡ là khách , chắc cô đã mắng chửi người ta .

Hoàng Trung đỡ lời giúp Mai Liên :

- Xin lỗi cô , mong cô bỏ qua cho .

Ngọc Liên liếc mắt :

- Nể lời anh , tôi mới bỏ qua , nhưng anh nên dạy lại nhân viên của anh đi .

Cánh cửa khép lại , Mai Liên càng nghĩ cô càng tủi thân cho cô . Lời của Ngọc Liên lúc này cố tình nhấn mạnh câu “Tôi là chủ” giúp cô nhìn thấy tương lai phía trước .

Cô biết chứ . Với thân phận gì mà cô lên mặt ? Cô chỉ là một con ở với cái nhà ấy thôi . Tình nghĩa là bao cũng chỉ là sợi dây thun , muốn đứt đoạn lúc nào chả được .

Nhìn cô với đôi mắt đỏ hoe , Hoàng Trung xua tay :

- Việc gì phải khóc chứ . Làm chủ lúc nào chẳng thể , thích ra vẻ ta đây để dần mặt bất cứ ai .Cố gắng tạo lại vẻ bình thân , cô đưa tay gạt nước mắt :

- Không sao , tôi vẫn bình thường . Tôi ra làm việc đây .

Đặt ly cà phê sữa xuống bà , cô nhìn anh :

- Anh đừng giúp nha . Công tôi cực khổ mang lên đó .

- Tôi sẽ nhấp từng ngụm một để thấu hiểu được nỗi lòng của cô .

- Chúc anh may mắn ! Nhưng tiếc thay , chẳng ai hiểu được tôi đâu .

- Trời sinh ra một người , ắt hẳn sẽ sinh ra một người nữa để thấu hiểu nhau . Tôi hy vọng người đó là tôi .

Khẽ bật cười vì cách lý giải ngớ ngẩn quá cao siêu của anh , cô lắc đầu :

- Lúc nào quản lý cũng sáng suốt .

Hoàng Trung nâng ly cà phê sữa trên tay , anh xoay xoay ngắm nhìn nó , rồi đưa lên môi .

Một vị đắng ngọt mát dịu nơi đầu lưỡi làm anh thích thú vô cùng .- Ai bảo là sai chứ . Tôi đã thấu hiểu được bản tính của cô .

”Khi biết yêu , anh bắt đầu cảm nhận .Tình cảm thật nồng nàn của trái tim anh

Anh sẽ bắt đầu từ hy vọng mong manh

Và kết thúc bằng tình yêu hai đứa .”

Ngồi nghe Mai Liên nói hết câu , bà Hiền nhìn ra cửa .

- Con đã quyết định như thế à ?

- Vâng . Con xin bác chấp nhận .

- Có một nguyên nhân nào khác nữa phải không ?

- Dạ không . . . không có đâu ạ .

Bà Hiền quay nhìn cô , đôi mắt bà buồn bã :- Ta hiểu nỗi lòng thầm kín của con . Ta đã đoán sẽ có sự việc này xảy ra từ lúc con gọi ta bằng bác . Ta chẳng trách con , ta chỉ thấy lòng bất an thế nào ấy nếu ta cho con ra ngoài tự lập .

Mai Liên rơm rớm nước mắt :

- Thưa bác , công ơn dưỡng dục , con sẽ mang theo đến cuối đời . Nhưng bác hãy nghĩ mà xem , nếu không có hai bác thương đem về nuôi dưỡng thì con đã ra đời bươn chải từ lâu . Hôm nay con trở về với số phận của con là một sự tự nhiên , mong bác hiểu và chấp nhận cho con .

- Nuôi con từ nhỏ , không thân cũng thuộc . Ta sẽ thấy thiếu vắng một cái gì đó nếu ta để con đi .

- Ngôi nhà này nếu không có mặt con , chắc hẳn nó sẽ vui biết bao khi cả gia đình sum họp . Cô Hai và cô Ba sẽ là những người con có hiếu , yêu thương lo lắng cho bác mà chẳng hề gặp một sự cản trở nào .

- Ta biết con gái ta đối xử không tốt với con , nhưng ta xin con hãy vì ta mà bỏ qua cho nó nhé .

- Thừa bác , con nào dám trách cô Ba . Ai mà không ganh tức khi thấy mình bị san sẻ tình thương . Nếu là con , con nghĩ mình cũng sẽ làm như vậy .

- Ta ước gì có một người con gái như con , có lẽ ta sẽ hạnh phúc lắm .

- Xin bác đừng nói thế . Nếu cô Hai , cô Ba nghe thấy sẽ giận lắm . Con làm sao dám sánh bằng .

Một tiếng nói vang lên làm cho cả hai quay lại :

- Dĩ nhiên là giận rồi , nhưng với người khác kìa , còn với Mai Liên thì không giận chút nào .

- Cô Hai !

- Gọi gì mà xa lạ vậy ? Gọi bằng chị như lúc trước có được không ? À ! Mà mẹ với em nói chuyện gì mà nhìn cả hai buồn vậy ? Lại hoen nước mắt nữa . Chắc là chuyện lâm li bi đát , phải không ?

- Mai Liên nó xin ra ngoài ở riêng .

- Cái gì ? Chuyện đó đâu có được . Em nó sẽ sống ra sao đây ? Con phản đối chuyện này .

- Em biết , em biết chị thương em . Nhưng chị hãy hiểu cho em , tương lai em cũng tự lập được mà .

- Em nói tự lập dễ lắm sao ? Thân gái một mình nữa , dù thế nào thì em cũng không được đi .

Có tiếng xe dừng trước cửa , rồi ông Thiên Sơn xuất hiện .

Thấy mặt ai cũng có vẻ buồn , ông hỏi :

- Có chuyện gì sao ?

Ngọc Mai bước đến kéo tay ông :

- Cha à ! Cha xử giùm con đi . Mai Liên nó đòi ra ngoài tự lập đó .

Ông Sơn nhìn Mai Liên :

- Có thật như thế không ?

- Vâng , thưa bác .

Nhìn sang bà Hiền đang đưa tay lau nước mắt , ông gật đầu :- Thế cũng tốt . Bác đồng ý đấy .

- Cha ! Sao cha lại . . .

- Con không hiểu gì cả , con gái ạ . Con có ra ngoài tự lập một mình được không ? Có nghĩ tới con cũng chưa dám chứ gì . Mai Liên đã lớn , nó có quyền nghĩ đến tương lai của nó , chúng ta không nên ép buộc làm gì .

Quỳ xuống trước mặt ông , Mai Liên cúi lạy :- một lạy này con xin tạ ơn hai bác đã cứu mang con . Con xin nguyện nhớ mãi trong lòng . Mong có dịp sau này , con sẽ ơn đền nghĩa đáp .Đỡ cô đứng dậy , ông hỏi :- Con định đi đâu chưa ?- Con đã dò được nhà trọ , ở đó cũng được lắm lại gần chỗ làm nữa .Ông Thiên Sơn khoát tay :- Không có ở trọ đâu hết . Bác có một căn nhà lúc trước dùng để nghỉ ngơi ở đường Lê Hồng Phong . Con đến đó ở đi .

Bà Hiền gật đầu , giọng bà vui :

- Đúng đó con . Con đến đó ở đi , để bác an tâm mà lui tới thăm nom .- Dạ . . . con . . .

Ngọc Mai vỗ vai em :- Tuy chị không đồng ý mấy với sự việc này , nhưng chị cũng phải bằng lòng . Chị cảm phục ý chí của em . Em hãy nghe lời cha mẹ đến đó ở đi , để có gì thì chị giúp đỡ tiếp cho . Nghe lời đi em .

- Vâng , con xin cảm ơn hai bác . Cảm ơn chị .

Ông Sơn nhíu mày :

- Căn nhà đó để hơi lâu , có lẽ đã xuống cấp , để bác cho người đến sửa sang lại đã .

- Dạ , không sao đâu ạ , con tự làm được mà .

- Con định bao giờ đi ?

- Dạ , con . . . con xin phép được đi ngay hôm nay .

Bà Hiền tròn mắt :

- Sao nhanh vậy ?

Mai Liên bật khóc :

- Vì con sợ , con ở lâu sẽ không đi được , con cầm lòng không nổi đâu . Hic . . . híc . . .

- Đúng rồi . Khi quyết định một việc gì thì phải thực hành liền , nó mới có hiệu quả . Con rất giống tính bác .

- Có chuyện gì mà cả nhà đông đủ vậy ? Chuẩn bị đi đâu chơi có phải không ? Cho con tháp tùng với .

Ngọc Liên nũng nịu ôm lấy cổ ông Thiên Sơn .

- Cha ơi ! Có phần con không vậy ?

- Dĩ nhiên là có rồi . Con là con cưng của cha mà .

Bà Hiền nhìn con gái :

- Con chừng chạc hơn có được không ? Lúc nào cũng như con nít cả . Cha mẹ chẳng sống suốt đời được để lo cho con đâu .

Mặt Ngọc Liên xụ xuống , giọng giận dỗi :

- Sao tự dưng mẹ lại la con chứ ? Con có phạm lỗi gì đâu .

Ngọc Mai nắm tay em :

- Mẹ chỉ muốn tốt cho em thôi . Em xem Mai Liên kia . Người ta đã chừng chạc hẳn ra , em còn không biết học hỏi .

- Thì người ta ra đời sớm , sành sỏi hơn em , rành đời hơn em là cái chắc rồi . Nhưng thôi , em không dám học hỏi đâu , nếu lỡ có chuyện gì xảy ra thì xấu hổ cho gia đình mất .

Ông Thiên Sơn nhú mày :

- Con nói vậy là có ý gì hả ?

- Cha thử hỏi mẹ xem , con nói có sai không ? Làm bộ , làm tịch để qua mặt người khác .

Quay nhìn vợ , ông Thiên Sơn tròn mắt :

- Có chuyện gì bà giấu tôi sao ?

Ngọc Mai đỡ lời giúp mẹ :

- Không có đâu cha . Cha đừng nghe lời của Ngọc Liên , nó nói tầm bậy đó .

- Nè ! Chị đừng có bao che mà vu oan cho tôi nhé . Tôi nói là có bằng chứng hẳn hoi . Thử đối chứng xem , có nó ở đây nè .

Mai Liên chợt hiểu chuyện gì , nhưng mà theo ý nghĩ của cô thì đối tượng họ đề cập là cô . Cô ngẩng đầu nhìn Ngọc Mai :

- Chị Mai ! Chị nói cho em biết , chuyện gì vậy chị ?

- Còn làm bộ làm tịch nữa kia . Xời ơi ! Qua đêm ở đâu thì nói phức ra đi , có gì đâu phải giấu . Có gan làm thì có gan chịu nữa chứ .

Ông Sơn hỏi lại con gái .

- Con nói lại xem nào ?

- Thì Mai Liên đó . Đêm hôm qua nó đâu có về nhà , hôm nay lại xin ra ở riêng , con chắc có điều gì trong đó .

Đôi mắt ông Sơn nghiêm khắc nhìn bà Hiền :

- Chuyện quan trọng đó , sao bà chẳng chịu nói với tôi hả ?

Bà Hiền nhìn chồng , giọng bà phân bua :

- Tôi nghĩ chuyện đó đâu có gì . Có lẽ khuya quá nó ngủ ở nhà bạn .

- Đâu có gì ? Hừ ! Với góc độ nào , nó cũng là con nuôi của nhà này , lỡ nó gây ra chuyện thì mặt mũi tôi ở đâu .

Ngọc Mai lắc đầu :

- Con nghĩ Mai Liên không làm ra những chuyện xấu hổ cho gia đình mình đâu . Em nó từ nhỏ đã ngoan , không làm phật ý một ai mà .

- Giả dối bề ngoài để che đậy bên trong , tại chị không nhận ra thôi .

- Em im đi ! Chị em với nhau , sao em không bênh vực mà còn gây đau lòng cho nó hả ?

- Xì ! Chị em ? Tôi chỉ biết nhà này có hai người con gái và người thứ hai , đó là tôi .

Nước mắt đã hoen mi , Mai Liên giải thích :

- Vâng , con biết con có lỗi , nhưng nhất định con không bao giờ gây ra những chuyện xấu xa . Xin hai bác hãy tin con , tin con đi .

- một lời nói đầu môi phiến diện chẳng gây được lòng tin cho ai . Ra tự lập ư ? Cũng được , bước ra khỏi vòng quan hệ thì chẳng ảnh hưởng cho ai .

Hai bên cả tình thâm nghĩa trọng giằng xé lấy tâm hồn bà Hiền , bà biết làm gì đây ? Tim bà đau nhức quá .

Ông Sơn cũng thở dài , đôi mắt ông cũng dõi về một nơi vô định . Nơi đó có hai đôi mắt đang nhìn ông không biết họ sẽ cười hay khóc khi quyết định của ông sắp đưa ra với con gái của họ ?

6. Tập 01 - Part 06

Dù thế nào , ông cũng sẽ phạm lỗi lần thứ hai . Đành làm thế thôi , vì ông không muốn sự nghiệp và danh dự của ông bị tổn thương .

- Mai Liên ! Bác rất tiếc khi phải nói ra , nhưng sự việc không thể làm khác được . Ta sẽ cho con toàn quyền quyết định về sự nghiệp và đời sống của con . Căn nhà con ở sắp tới đây sẽ do con đứng tên . Riêng chỉ có một điều con đừng gây ảnh hưởng gì với gia đình này nữa .

Ngọc Mai tròn mắt nhìn ông Sơn :

- Cha ! Cha nói vậy khác nào buộc em cắt đứt mọi quan hệ . Con không bằng lòng đâu .

Bà Hiền cũng lên tiếng :

- Ông à ! Hãy suy xét lại đi . Với tính tình của nó , tôi nghĩ nó không gây ra chuyện gì đâu .

- Tôi biết chứ . Tôi cũng ở bên cạnh nó từ nhỏ đến lớn , nhưng bà phải hiểu cho tôi . Tôi cũng đau khổ lắm .

Mai Liên cúi đầu :

- Con xin cảm ơn sự yêu thương của hai bác dành cho con . Con hiểu chứ , hiểu sự khổ tâm kia . Con không dám trách hờn đâu . Con chỉ mong khi không có con gia đình luôn vui vẻ và sống hạnh phúc .

Ngọc Liên trẻ môi :

- Dĩ nhiên rồi , ở đó còn phải nói .

Ngọc Mai quát em :

- Em có chịu im đi không ? Em biết vì lý do gì mà Mai Liên phải ra đi ? Em nó muốn cha mẹ không còn phải khó xử khi đối diện cảnh tượng lộn xộn trong nhà , mà người gây ra là ai , em biết chứ ?

- Điều đó là đúng thôi , vì ai nỡ bênh con nuôi khi mình còn con ruột .

- Em . . .

Ngọc Liên đứng lên , cô lẩm bẩm :

- Em không biết chị bị ai bỏ bùa mê mà tối ngày bênh vực người dưng ?

Tất vào mặt em , Ngọc Mai trừng mắt :

- Nói lại xem nào .

- Cha mẹ thấy không ? Giờ còn đánh con nữa . Quả thật chị ấy bị bỏ bùa rồi .

Bà Hiền ôm đầu :

- Trời ơi ! Các con có thôi đi hay không ? Bộ muốn mẹ chết các con mới vừa lòng à ? Chuyện gia đình đang như vậy mà lại . . .

Ông Thiên Sơn đứng lên , khoát tay :

- Mọi chuyện bà giải quyết giúp tôi nhé . Tôi phải đến nhà hàng một tí đây .

- Có chuyện quan trọng hả ông ?

- Tôi muốn sắp xếp lại công việc một tí .

Ông Sơn đi rồi , cả bốn người với một không gian trĩu nặng bao trùm khiến cho ai cũng cảm thấy ngột ngạt khó chịu .

Mai Liên tìm cách phá vỡ nó :- Thưa bác , con xin phép .Bà Hiền đứng lên :

- Để bác thu dọn tiếp cho .

Ngọc Mai đỡ vai mẹ :

- Mẹ ngồi nghỉ đi , để con giúp em nó được rồi .

- Ủ , thu dọn xong , xuống đây gặp mẹ nhé .- Dạ .

Dáng hai người vừa khuất nơi thang lầu , Ngọc Liên đã sà gần bà Hiền , bĩu môi :

- Tại sao không tống cổ nó ra khỏi nhà uốn đi đâu thì đi đi , còn cho nó ân huệ làm gì ? Con nghĩ nó sẽ tiếp tục gây phiền phức đó .

Bà Hiền lắc đầu :

- Con chẳng hiểu gì thì đừng có xem thường người ta . Gia đình mình có ngày hôm nay là . . .

- Mẹ định nói gì ?

- Không có .

- Hứ ! Mệt quá ! Toàn chuyện vớ vẩn không đâu , làm mất thì giờ . Con phải lên phòng đây .

Nhìn theo con gái , đôi mắt bà trĩu nặng u hoài .

Rồi đây nay mai , tội lỗi khác sẽ chồng lên nữa . Bà sẽ ân hận , sẽ day dứt . . .

Bước lên xe buýt trong tâm trạng sợ sệt , Ngọc Mai tìm chỗ ngồi ỉnh . Cô thật sự lo lắng lắm . “Lần đầu tiên đi xe buýt mà” . Lại vào nhập nhạng tối , biết nó có đến ngay đường mà cô muốn đến hay không .

Đặt túi ny- lông nặng trĩu lên ghế kế bên , cô thở phào .

- May mắn thật ! Còn dư hai chỗ , thoải mái rồi .

Chiếc xe chạy được một lúc thì dừng lại , cô nhón người lên nhìn :- Làm gì vậy ta ? À ! Thì ra là ghé trạm .
Nhìn thấy người lên , người xuống , cô thích thú .

- Lâu này xem trong phim , bây giờ mới thấy tận mắt , thật vui .

Đang mỉm cười với những ý nghĩ , thì có một người bước đến bên cô :

- Xin lỗi , tôi có thể ngồi đây , được không thưa cô ?

Tròn mắt nhìn chàng trai đang đứng trước mặt , Ngọc Mai vô tư :

- Hết ghế rồi hả anh ?

- Vâng .

Cô đưa mắt nhìn quanh . Đúng như lời anh nói , xe không còn một chỗ trống .

Nhoăn miệng cười thật tươi , cô đưa tay .- Vâng , mời anh cứ tự nhiên .

Nhìn chiếc túi nỷ- lông vẫn đang “ngự trị” trên ghế , Hoàng Mỹ - tên chàng trai - nhẹ giọng :

- Cô à ! Tôi . . .

Đôi mắt rời khỏi tấm bản đồ , Ngọc Mai chuyển tia nhìn sang anh :

- Có chuyện gì ?

- Cô có thể . . .

Nhìn theo ánh mắt anh , cô đỏ mặt :- Xin lỗi anh , tôi không cố ý .

Chuyển túi nỷ- lông lên gác để đồ dùng cho hành khách , Hoàng Mỹ mỉm cười :

- Hình như cô đi thăm ai thì phải .

- Sao anh lại hỏi vậy ?

- Vâng , tại tôi thấy cô mua rất nhiều đồ dùng tươi , lại có cả đồ hộp .

Cái lúm đồng tiền lại in trên gương mặt Ngọc Mai :

- Anh giỏi thật ! Tôi qua thăm đứa em , nó mới dọn nhà . Tội nghiệp lắm , ở có một mình hà .

- Em cô thật là có phước mới có được người chị như cô .

- Anh quá khen thôi !

- À ! Cô đi đến đâu ? Xe này chỉ ngừng lại hai trạm nữa thôi .

Ngọc Mai run nhẹ :

- Lê Hồng Phong . Nó có ghé đường đó không anh ?

- Có chứ , đó là trạm cuối cùng đấy .

Nhìn vẻ mặt nhát gừng của cô gái , Hoàng Mỹ hỏi :

- Có phải cô đi xe buýt lần đầu tiên , phải không ?

- Vâng , sao anh biết ?

- Lần đầu tiên đi xe buýt , tôi cũng có tâm trạng lo lắng giống như cô vậy , cứ sợ là xe chạy không đúng đường mà mình đến . Tôi còn nhớ lúc đó cứ luôn miệng hỏi bác tài là “đến chưa ?” , “Chùng nào đến ?” .
Hỏi riết ông ta bực quá nói là không chạy đến đó , làm tôi muốn bật khóc luôn .

Ngọc Mai tò mò :

- Thế cuối cùng ra sao ? Bác tài có bỏ rơi anh không ?

- Ông ấy biết rõ tâm trạng của tôi , nên khi tôi xuống xe , ông ấy còn tặng tôi một nắm bản đồ nữa .
- Bác tài đó thật là tốt . À ! Mà anh đi đến đâu vậy ?
- Tôi với cô chung tuyến đường đây .

Nghe nói vậy , Ngọc Mai xếp tấm bản đồ lại :

- Vậy thì tôi khỏi phải xem bản đồ nữa .
- Sao vậy ?
- Vì có anh rồi , có gì thì tôi hỏi anh .

Hoàng Mỹ tròn mắt :

- Cô không sợ là tôi gạt cô hay sao ? Lúc này bọn lừa đảo nhiều lắm đó .
- Nhưng anh không phải là được rồi . Tôi nghe nói người miền Tây rất thật thà và hay giúp đỡ người khác .
- Sao cô biết tôi ở miền Tây ?

Ngọc Mai nghiêng đầu , cô nhìn anh cho thật kỹ :

- Tôi cũng có một người bạn như anh vậy . Thật thà , giọng nói lại rất giống nhau , nhưng có khác cô ấy là con gái , còn anh là con trai .
- Cô thật giỏi ! Tôi ở miền Tây .
- Nghe nói miền Tây có rất nhiều cảnh đẹp lại nhiều món ăn ngon . Nếu có dịp , tôi sẽ đến đó một lần .Đôi mắt của Hoàng Mỹ mơ màng , giọng anh càng cuốn hút lấy sự chú ý của cô :

- Vâng . Nó rất đẹp , đẹp còn hơn cả tranh vẽ nữa cơ . Cô không thể tưởng tượng được sẽ có cảm giác như thế nào khi đứng trước một đồng lúa mênh mông bát ngát , có từng cánh cò và cơn gió thoảng qua . . .

Vừa được ngắm nhìn anh , vừa được nghe anh kể về đồng quê , Ngọc Mai tưởng chừng như chết lặng . Cô không còn để ý gì ngoài gương mặt điển trai , vàng trăn cao ngạo , đôi mắt cương nghị , đôi môi quyến rũ và giọng nói trầm ấm nao lòng .

Quay lại nhìn cô gái , Hoàng Mỹ nhoẻn miệng cười :

- Thế nào , cô có thấy nhàm chán quá không ?- Không đâu . Ngược lại , tôi càng muốn được tận mắt chứng kiến nữa là khác .Cụp mắt để tránh vẻ lúng túng biểu hiện trên gương mặt , cô hỏi :
- Sắp tới chưa vậy anh ?

Cô vừa dứt lời thì chiếc xe cũng dừng lại . Hoàng Mỹ đứng lên , anh đỡ chiếc túi ny- lông xuống .

- Đến rồi đây . Cô xuống chứ ?
- Vâng .Rời trạm xe , Hoàng Mỹ hỏi :
- Nhà em của cô ở địa chỉ nào , có thể cho tôi biết không ?
- Vâng . 33 . . ./28 .

Hoàng Mỹ bật cười , giọng anh vui hân lên :

- Vậy chúng ta là hàng xóm rồi .
- Nhà anh cũng ở gần đó ?
- Đúng vậy . 33 . . ./35 .

Anh đưa tay :

- Để tôi dẫn đường cho cô nhé . Bẵng qua đường là tới rồi .

Đỡ túi ny- lông trên tay anh . Ngọc Mai cúi đầu :

- Cám ơn anh nha . Nếu không có anh , chắc tôi phải kiếm như cả con hẻm này .
- Cô chưa đến đây lần nào sao ?
- Lúc nhỏ có đến , nhưng mà không nhớ đường . May mà có anh . Cám ơn anh nhiều .
- Đâu cần khách sáo . À ! Mà cô tên gì ? Tôi tên là Hoàng Mỹ .
- Tôi tên Ngọc Mai .Hoàng Mỹ đưa tay :
- Nhà tôi là căn nhà có cửa màu xanh đấy . Có chuyện gì cần hoặc khó khăn , cô cứ nói em cô đến gọi . Nếu giúp được , tôi sẽ giúp . Tôi về đây .
- Cám ơn anh .

Vừa bước đến cửa , Hoàng Mỹ đã gặp em trai “đón mời” bằng nụ cười chẳng “an lành” :

- Anh Hai ! Em thấy hết rồi nha .

Bước vào nhà , đưa tay tháo cà- vạt , Hoàng Mỹ bắt đầu :

- Có chuyện gì đâu mà phải nhìn anh dữ vậy .
 - Cô gái đó là ai ? Quen từ khi nào mà em không biết ?
 - Em cô ta vừa chuyển đến đây ở , nên cô ấy đến thăm thôi . Gặp gỡ trên xe buýt , nên anh giúp đỡ .
- Ngồi phịch xuống ghế , Hoàng Trung nhăn mặt :
- Thế mà em tưởng là ly kỳ hấp dẫn lắm .
 - Em lo cho em đi . Anh Hai của em chưa nghĩ tới chuyện trai gái đâu .
 - Anh cù lần quá ! Đã 28 tuổi rồi mà còn chưa chịu có bạn gái . Coi chừng già rồi không ai thèm để ý đến .

Hoàng Mỹ le lưỡi trêu em :- Thôi đi cưng , đừng đầu độc anh bằng những “tệ nạn” ấy .

Hoàng Trung cắn cắn móng tay , anh nhú mày :

- Lúc nãy nhìn thoáng qua , em phát hiện cô gái ấy quen quen . Hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải .
- Người giống người quá nhiều , em đừng có nhiều chuyện , coi chừng gây ra chuyện đấy .
- Đâu cần anh phải ra miệng bênh nhanh vậy , anh Hai .

Xua tay , Hoàng Mỹ hỏi :

- Đã nấu cơm chưa vậy ?
- Hôm nay đi ăn cơm tiệm đi . Em làm biếng nên không có nấu .
- Được thôi , đợi anh tắm cái đã .

Hoàng Mỹ vừa khuất vào trong , Hoàng Trung đã thoát ra ngoài cửa . Anh nghiêng đầu nhìn qua căn nhà số 33 . . ./28 . Cửa đóng , nhưng đèn sáng choang .

Không biết chủ nhân là ai đây lại có một người chị xinh đẹp như vậy ? Là con gái thì tốt rồi . Còn là “đực rựa” thì . . .

Đang suy nghĩ vẩn vơ thì tiếng của Hoàng Mỹ vọng ra làm anh nhăn mặt :

- Cái ông này lúc nào cũng vậy , đi tắm không bao giờ đem khăn cả .

Đem khăn lại cửa , anh gắt :

- Mai mốt máng khăn ở trong đó luôn đi . Lỡ em không có ở nhà thì biết gọi ai ?
- Thì đi ra ngoài đại . Nhà có một mình , sợ gì ?
- Anh đừng có trơ trên quá chứ . Lỡ ai thấy một cái thì tiêu mạng .

Đẩy cửa với chiếc quần đùi trên người , Hoàng Mỹ nhe răng .

- Đâu có chết ai mà sợ .

- Được rồi , được rồi . Nhanh đi anh ! Em đói bụng lắm rồi đây .

Tín hiệu điện thoại reo vang , Hoàng Mỹ chỉ tay :

- Có điện thoại kìa .

Hoàng Trung vung tay :

- Em trở ra mà anh chưa chuẩn bị xong là mềm xương đấy .

Vừa quay lưng định bước vào trong mặc đồ thì có chuông cửa , anh lẩm bẩm :

- Ai vậy ta ?

Định bước lại mở cửa thì tiếng Hoàng Trung vọng ra :

- Coi chừng thằng Ngọc nó quậy đó , anh Hai . Nó gọi điện tới rồi cúp máy đấy .Nhớ lại sự việc cùng xảy ra tương tự hai , ba lần , Hoàng Mỹ an tâm nghĩ là Tuấn Ngọc .

- Ê ! Bộ dư tiền hả ? Gọi điện tới rồi cúp .

Thật xui xẻo cho anh , một đôi mắt to tròn đang mở hết cỡ . Đóng sầm cửa nhanh đến nỗi con ruồi chẳng bay qua lọt , anh bỏ chạy vào trong , gương mặt đỏ như “Quan Công” .

Mặc nhanh quần dài vào , anh thở hổn hển :

- Lần này tiêu rồi , chắc tiêu rồi .

Mặc luôn áo thun vào , anh thở hắt ra một cái thật mạnh .

- Đừng hiểu lầm , đừng hiểu lầm . Xin lỗi mới yên tâm .

Hoàng Trung cũng vừa mở cửa bước ra , anh mỉm cười :

- Anh lần này đạt 10 điểm đấy . “Nhanh , gọn , lẹ” . Chúng ta đi ăn thôi .Chợt điện thoại lại reo vang nữa , Hoàng Trung nhăn mặt :

- Khốn kiếp ! Ai mà quậy hoài vậy ta ?

Hoàng Mỹ chạy nhanh ra cửa , anh run tay vặn nắm cửa . Nhưng không còn ai đứng ở đấy nữa , anh thở dài quay lưng . Chợt đôi mắt anh sáng lên khi lời nói lúc chiều vắng lại “Có chuyện gì cần giúp đỡ , cứ tìm đến tôi” .

Không một chút chần chừ , anh bước nhanh ra ngoài , tiến thẳng về phía ngôi nhà số 28 .

Đến nơi , anh mới thấy Ngọc Mai ngồi thu lu trước cửa .

- Tôi . . . tôi xin lỗi . Lúc nãy cô đến tìm tôi , có phải không ?

Nhờ bóng tối nhập nhoạng nên không ai thấy được vẻ lúng túng của ai . Ngọc Mai nhỏ giọng :

- Vâng . Tôi . . . tôi không muốn làm phiền anh đâu , chỉ tại cái đèn . . . nó không . . . chịu cháy .

Muốn phì cười , nhưng Hoàng Mỹ cố giữ giọng bình thản :

- Để tôi xem giúp cô nhé . Cô đợi tôi ở đây đi .

Bước vào trong , bóng tối anh chẳng định vị được đâu là đâu , buộc lòng anh phải lên tiếng .

- Ngọc Mai à ! Cô có thể chỉ giúp tôi bóng đèn và công tắc nó nằm ở đâu không ?

Bước vào , cô cũng mò mẫm trong bóng tối .- Công tắc nó nằm ở góc tường đấy , anh có thấy chưa ?

- Vâng , tôi đã thấy mờ mờ màu xanh của nó .

Anh vừa quay lưng tiến về phía đó , thì tiếng la của Ngọc Mai làm anh phải quay nhanh lại . Theo cảm giác , anh đưa tay ra , và lạ thay thân hình của Ngọc Mai lọt thỏm vào tay anh . một cảm giác lạ lẫm chạy khắp người cả hai . Hoàng Mỹ hỏi nhỏ :- Cô có sao không ?

Đột nhiên bóng đèn vụt sáng , cả hai quay nhìn nhau . Trong khoảnh khắc , họ đã nhận ra một điều gì đó .

Bóng tối đã trở lại như lúc đầu . Anh bước nhanh về phía công tắc điện khi dịu cô đứng yên một cách an toàn .

- Ngọc Mai ! Có cái gì đó để thắp sáng không ?

Lần tới chiếc bàn , cô lục trong túi xách .

- Có một chiếc quẹt , để tôi tìm lại xem .

Hai phút sau , cô vui mừng :

- May quá ! Nó vẫn còn .

Bật quẹt lên , ánh sáng đủ để cô tiến từng bước thận trọng về phía anh .

Giữ chiếc quẹt trong tay , cô nói :

- Để tôi thắp sáng cho . Anh xem coi nó bị trục trặc gì vậy .

- Ừm . Phiên Ngọc Mai nhé .

Tháo nhanh cầu chì , anh mỉm cười :

- Hên thật ! Nó chỉ bị lỏng cầu chì thôi .

Sau khi cắt nguồn điện chính , anh thành thạo nối lại cầu chì . Chỉ một thoáng là xong . Anh đóng nắp cầu chì và bật lại nguồn điện .

Đèn vừa bật sáng cũng là lúc Ngọc Mai buông rơi bật lửa , tay cô đã đỏ bồng cả lên .

Định giấu tay đi , nhưng Hoàng Mỹ đã nhanh hơn , anh chụp lấy tay cô :

- Mai sao vậy ?

Nhìn ngón tay đỏ tấy vì bỏng của cô , anh xót xa :

- Sao lại chịu đựng đến như vậy ?

- Tôi . . . Mai sợ làm đứt quãng công việc của anh .

- Mai ngậm tay vào miệng đi . Nhanh đi !

Thấy cô còn chần chừ , anh đã đưa tay cô lên miệng và . . .

Đôi mắt của cô mở to nhìn anh trân trối . Cô không biết gì nữa ngoài việc nín thở và kiềm chế cơn run nhẹ trong người .

Đứng im như thế cho đến năm phút sau , tay cô mới được anh “giải thoát” .

- Xin lỗi , vì nếu không làm vậy , nó sẽ sưng tấy lên và lột da ra đấy .

Anh quay nhìn quanh :

- Có kem đánh răng không ?

- Vâng , nó nằm trên bàn kia .

Nhìn chiếc bàn được “trang trí” bởi những đồ dùng cá nhân từ chiếc túi xách , anh mỉm cười .

Ngọc Mai le lưỡi :

- Lúc này gấp quá , Mai đã đổ nó ra cho dễ tìm .

Sau khi thoa kem đều lên vết thương , Hoàng Mỹ đưa tay lên miệng , anh phà từng làn hơi vào nó .

- Chờ cho nó khô rồi dán băng keo vào là yên tâm rồi .

Khẽ rút tay lại , Ngọc Mai lí nhí :

- Vâng , Mai làm được rồi . Cám ơn anh rất nhiều .

Hoàng Mỹ đưa tay gỡ đầu :

- Có chi mạo phạm , xin Ngọc Mai bỏ qua nha .

Anh đứng dậy :

- Còn gì cần anh xem lại không ?

- Dạ không . Cám ơn anh . Phiền anh quá .

- Mai đừng nói vậy , mình là hàng xóm của nhau rồi mà .

Ở lại sẽ làm cho cả hai ngại ngùng thêm , Hoàng Mỹ gật đầu :

- Ừm . Vậy anh về . Có gì cần Mai cứ gọi , anh giúp cho .

- Vâng , em cám ơn anh .

Ra đến cửa , anh còn quay lại :

- Nhớ đừng làm động vết thương đấy .

- Dạ .

Nhẹ khép cửa , Ngọc Mai ngồi phịch xuống ghế . Cô đưa tay chặn ngực . Tại sao cô lại bối rối không tự chủ được thế nhỉ ? Phút chốc cô đã như thân quen với anh ta . Lúc gần gũi anh , tâm hồn cô như yên ả , không cần lo lắng . Tại sao cô lại có cảm giác này ? Bao nhiêu chàng trai đã đến bên cô , nhưng cô không hề có cảm giác đó .

Tình yêu sét đánh có phải không ? Cánh cửa bật mở , cô giật mình phát run vì cô sợ đó là . . .

- Ủa chị ! Chị đến lúc nào vậy ?

- À ! Lúc chiều . Mẹ kêu chị đem đồ dùng đến cho em .

- Bác lo cho em quá . Cho em gửi lời cám ơn với bác , nha chị .

- Đợi ngày mai đi , vì hôm nay chị ở đây với em .

- Thật hả ? Bác trai cho phép sao ?

- Ngoài mặt thì cha có vẻ như chẳng quan tâm , nhưng thật ra cha lo cho em lắm đó . Đây ! Bao thư này là cha gửi cho em .

Mai Liên thở dài , cô ngồi xuống ghế :

- Em biết chứ . Nhưng mà . . .

- Không nhưng nhị gì hết . Đây là tiền lương tháng rồi của em đó mà .

- Ủa ! Em đã nhận trong nhà hàng rồi .

Ngọc Mai ôm vai em :

- Người trong gia đình , em còn tính toán làm gì . Chắc là cha lo em ra ngoài sống , cần phải chi tiêu nhiều .

- Vậy , cho em gửi lời cám ơn bác trai .

Xí vào trán em , Ngọc Mai lừ mắt :

- Đừng có mít ướt như vậy có được không ? Đi tắm đi , rồi ra đây sẽ có đồ lót dạ ngay .

- Vậy hả ? Chị học nấu ăn lúc nào thế ?

- Bí mật ! Món này có một không hai đấy .

Mai Liên le lưỡi :

- Em biết rồi . Món đặc biệt “mì gói nấu nước sôi” chứ gì ?

- Đồ quý ! Biết rồi còn hỏi .

Tiếng cười vang lên trong ngôi nhà từ lâu thiếu vắng bóng người , làm cho trên gác ấy phía bên kia , có một người đứng lặng nhìn , quan sát “người ấy” tâm trạng rất vui , mặc dù đang bị đưa em thẩm tra dữ dội .

7. Tập 02 - Part 01

Tập 02

Bước khập khiễng , xiêu vẹo ra hành lang . Vừa đưa tay vỗ trán , vừa đưa tay dụi mắt , anh hồi khi thấy một dáng người đi tới :

- Tất cả bàn tiệc đã bài trí xong chưa ?

- Dạ , tiệc gì , thưa quản lý ?

Vẫn như còn say ngủ , Bình Tiến gắt :

- Thì buổi tiệc một ngàn người , tôi đã thông báo lúc sáng chứ tiệc gì ?

- Chúng tôi đâu có nghe quản lý nói gì đâu . Mà thiệt có tiệc không vậy ?

Câu hỏi ngớ ngẩn của Học Hữu làm Bình Tiến phát cáu . Anh vung tay :

- Cậu đang đùa với tôi hả ? Có muốn bị đuổi việc không ?

Học Hữu nhăn mặt phân bua :

- Dạ không . Tôi không dám , nhưng sự thật là vậy . Chúng tôi không nhận được một thông tin nào .

Thoảng rùng mình vì gương mặt của Học Hữu không có vẻ nói dối , Bình Tiến vụt chạy thật nhanh về phòng lớn .

Một gian phòng trống trải phía sau cánh cửa làm anh muốn chết ngay tại chỗ . Tuy anh bấu chặt vào tường để loại đi cảm giác đang bị rơi xuống tận vực sâu .

Lần này anh chết chắc rồi . Không bị đuổi việc cũng bị mất chức .

Học Hữu chạy đến anh , thở dốc :- Đã xảy ra chuyện gì hả quản lý ? Có tiệc . . . chiều này sao ?

Bình Tiến dấm tay vào tường :

- Trời ơi ! Biết phải làm sao đây ?

Mai Liên đang đều bước nơi hành lang , thấy Học Hữu đang đứng căng thẳng bèn hỏi :

- Có chuyện gì vậy ? Anh làm ở đây ?

- Tổ trưởng Liên à ! Quản lý . . .

Nhìn thấy Bình Tiến đang ôm đầu khổ sở , Mai Liên tròn mắt :- Quản lý ! Đã xảy ra chuyện gì với anh ? Tôi giúp được gì không ?

- . . .

Không thấy tiếng trả lời , cô bực bội quay lưng .

- Đâu cần phải chảnh như vậy . Đồng nghiệp , tôi mới quan tâm thôi .

Học Hữu bước theo :

- Tổ trưởng Liên ! Chị giúp chúng tôi đi . Quản lý đang suy sụp nặng thì phải .
- Mà giúp chuyện gì mới được ? Sợ tôi không đủ khả năng .
- Tôi nghe quản lý nói chiều nay có tiệc một ngàn người ở phòng lớn .

Mai Liên trợn mắt :

- Cái gì ? Tiệc chiều nay ? một ngàn người ?
- Vâng .

Cô đưa tay nhìn đồng hồ :

- Đã bốn giờ chiều rồi , sao chưa chuẩn bị gì ?
- Quản lý . . . hình như quản lý ngủ quên .

Mai Liên bước lại gần Bình Tiến , cô kéo tay anh :

- Nè , quản lý ! Anh làm ăn như vậy hay sao ? Anh không còn một chút minh mẫn nào à ? Giờ này mà anh còn chưa tỉnh ngủ .

Bình Tiến chép miệng , hơi rượu phà vào mặt cô .

- Ôi trời ! Giờ làm việc mà anh đi uống rượu , hèn chi chuyện gì cũng quên .

Học Hữu nhăn mặt , anh toát cả mồ hôi :

- Giờ phải làm sao đây ?

Mai Liên khoát tay , giọng cô cứng cỏi hẳn lên :

- Anh đưa quản lý về phòng nghỉ đi , rồi ra tập hợp anh em , nói tôi có chuyện muốn thông báo .
- Vâng .- Còn nữa . Nói với Phi Yến tập hợp các nhân viên nữ trong tổ cho tôi .
- Vâng .

Mặc kệ đôi giày cao gót dưới chân , cô chạy như bay ra quầy tiếp tân .

- Cô làm ơn nổi máy cho tôi nói chuyện với tổng quản lý .
- Vâng , chị chờ một tí .

Nhận máy từ tay cô tiếp tân , Mai Liên nóng ruột chờ đợi .

Tít . . . tít . . . tít . . .

- Alô .

Nghe được giọng Hoàng Trung , cô rối rít :

- Tổng quản lý ! Anh hãy đến nhà hàng nhanh đi .

Hoàng Trung gắt :

- Cô có điên không ? Giờ này đâu phải là ca trực của tôi . Quản lý Tiến đâu ? Gọi anh ấy đi .Không đợi cô trả lời , anh kết thúc nhanh :
- Vậy nhé , tôi ngủ tiếp đây .

Tiếng gác máy làm cho Mai Liên tức giận . Cô nghiêng răng kiềm chế :

- Chị làm ơn nổi máy một lần nữa giúp em .

Tít . . . tít . . . tít . . .

Tít . . . tít . . . tít . . .

Tít . . . tít . . . tít . . .

Tính kiên nhẫn của cô đã hiệu quả .

- Gì nữa đây ? Cô phiền quá , có muốn tôi đuổi việc cô không ?

Mai Liên hét trong máy :

- Tổng quản lý ! Anh nghe đây . Nếu anh không đến thì hậu quả sẽ ra sao , anh đừng trách nhé . Trùm mền mà ngủ tiếp đi .

Gác máy , cô hối hả chạy nhanh về phòng họp .

Vừa chạy , cô vừa mở điện đàm :

- Chú Tùng ! Chú có nghe con gọi không ?

- Tôi nghe đây . Có chuyện gì vậy ?

- Chú giúp con tập hợp nhân viên nhà bếp lại , con có chuyện gấp cần thông báo .

- OK .

- Cám ơn chú .

Mở cửa phòng họp , cô muốn tá hỏa vì chẳng có ai chỉ có Phi Yến và Học Hữu đang nhăn mày nhủ mặt .

- Tại sao lại như vậy ? Nhân viên đâu hết rồi ?

- Đâu có ai chịu nghe lời bồ đâu . Bồ chỉ là một tổ trưởng tép riu .Mai Liên cắn răng :

- Giờ này mà còn phân biệt hay sao ? Nhân viên nhà hàng , ai cũng phải có trách nhiệm chứ .

- Bồ nghĩ thế , nhưng người khác thì không .

Học Hữu ngồi xuống ghế :

- Phen này tiêu rồi , bị đuổi việc là cái chắc .

- Tôi đã có cách . Phi Yến giúp mình đến phòng lễ tân lấy đồ trang trí nha . Học Hữu ! Anh giúp tôi đến phòng lớn bật đèn và mở tất cả các cửa sổ .

- OK .

Tiếng giày của cô lại vang lên trên hành lang . Nhiều nhân viên nhìn thấy trề môi .

- Xí ! Học đòi làm quản lý nữa .

- Có gì đâu . Người ta nhờ vào sắc đẹp là được nâng đỡ ngay .

- Hừ ! Tiến thân như vậy , tôi chẳng ham .

- Nghe nói cô ấy đã qua đêm ở nhà hàng với ai đấy .

- Thật hả ?

- Suyt ! Im đi , nếu không muốn mất việc . . .

Dừng lại nơi bếp , Mai Liên thở chẳng ra hơi .

- Chú Tùng ! Con . . . con . . .

- Chuyện gì thì từ từ nói , nghỉ một cái đã .

- Chú giúp con . . . tiệc . . . tiệc một ngàn người .

Ông Tùng tròn mắt :

- Tiệc một ngàn người ? Con đặt hả ?

- Không phải , của khách . . . chiều nay .

- Chiều nay ? Sao chú chẳng nghe thông báo ?

- một chút nhầm lẫn , chú làm ơn giúp con .

Ông Tùng nhíu mày :

- Nhưng mà không có thông báo lại không có lệnh của quản lý , làm sao chú dám . . .

- Chú tin con đi . Quản lý có chút chuyện nên không liên lạc được .

Sau một lúc nghĩ , ông Tùng gật đầu :

- OK . Chú tin con .- Cám ơn chú .

Tuấn Ngọc bước lại :

- Vậy em có thực đơn không , đưa để tụi anh chuẩn bị ?

- Chết ! Em quên mất . Anh chờ em một chút .

Cô bật điện đàm :

- Alo . Phòng kinh doanh phải không ?

- Vâng . Có chuyện gì ?

- Làm ơn xem giúp giùm tôi thực đơn của tiệc chiều nay là gì ?

- Xin lỗi , chúng tôi không thể tiết lộ vì chưa có lệnh của quản lý .

- Anh làm ơn , tôi là tổ trưởng Liên , phụ trách khâu tiếp tân và phục vụ . Tôi cần biết để chuẩn bị .

- Thế à !

- Xin anh làm ơn , chuyện gấp lắm .

Ông Tùng bước lại :

- Nè ! Cuối cùng là sao hả ? Có giúp không ?

- Được rồi , cô đợi một chút . Nhưng mà có chuyện gì là cô phải chịu hoàn toàn trách nhiệm đấy .

- Vâng .

Tuấn Ngọc lầm bầm :

- Đúng là cái lũ ăn hại . Chỉ biết tối ngày làm bình phong , chẳng làm được việc gì cả .

- Tổ trưởng Liên à . Thực đơn không có , họ chỉ nói là làm tất cả các món đặc sản và đặc biệt của nhà hàng .

- Cám ơn anh . Chú Tùng làm được không ?

- Dĩ nhiên là được . Nhưng mà hàng ở kho không đủ đâu .

- Vậy phải làm sao ?

- Cần phải nhập hàng , nhưng mà không biết là có không , vì hàng rất hiếm .

- Chú gọi thử xem có hàng không , rồi liên lạc với con . Hiện giờ trong kho còn bao nhiêu , làm hết bấy nhiêu .- Yes , madam .

Mai Liên nhăn mặt :

- Lúc này mà anh còn đùa được sao , Tuấn Ngọc ?

- Tại sao không ? Chuyện gì thì cũng có cách giải quyết , nóng lòng làm gì .Cô đột nhiên phát câu :

- Bạn anh thật sự là quá đáng . Anh ta mà vào đây , tôi quăng đơn nghỉ việc vào mặt anh ta .

- Em nói Hoàng Trung à ?

Chẳng thèm trả lời , Mai Liên bỏ đi . Ông Tùng nhìn theo , lắc đầu :

- Sắp có chuyện xảy ra rồi , con lo giữ thân đi .
- Đâu liên quan gì đến con chứ .
- Sao không liên quan ? Ai biểu con là bạn thân của nó , bị ghét lây là phải rồi .
- Kỳ lạ vậy !

Ông Tùng khoát tay :

- Không nói với con nữa . Mau vào kho xuất hàng ra đây , nhanh lên .- Dạ .

Mai Liên cố gắng liên lạc với các nhân viên qua điện đàm nối vào mạng loa phóng thanh , nhưng chẳng ai thèm để ý .

Đang trong lúc khẩn trương thì quầy tiếp tân gọi đến :

- Tổ trưởng Liên à ! Khách đặt tiệc vừa gọi đến nói là đúng năm giờ rồi , họ sẽ đến .
- Tôi hiểu , cảm ơn chị .

Cô đưa tay quệt mồ hôi trán . “Phải làm sao đây ? Thời gian không còn đủ để cô tìm lời giải thích và nài nỉ nữa .”

- Tôi xin nhắc lại lần cuối : “Thay mặt tổng quản lý , tôi yêu cầu tất cả nhân viên đang trong ca trực tập hợp về phòng lớn , có việc cần thông báo” .

Có mặt ngay tức khắc nơi phòng lớn , cô hồi hộp chờ đợi .

Khoảng 10 phút sau , hơn 30 nhân viên đến . Cô vui mừng đến chảy cả nước mắt .

- Cảm ơn các anh chị đã tin tưởng . Xin anh chị giúp đỡ cho . Buổi tiệc một ngàn người sẽ diễn ra chiều nay , cho nên . . .

Phi Yến nhanh miệng :

- Tổ trưởng Liên muốn chúng ta phải bắt tay vào việc .Học Hữu xông xáo :- Nào , các bạn ! Chúng ta bắt đầu ngay thôi .

Mai Liên gật đầu :

- Anh chị em hãy vì nhà hàng , và vì chúng ta nữa .
- Nhưng mà chúng tôi làm việc ở đây , những thực khách khác sẽ không ai phục vụ .

Suy nghĩ một lúc , Mai Liên gơ tay :

- Tôi có cách này . Phi Yến ! Cô sẽ dẫn các chị sang phục vụ thực khách đang có mặt . Còn các anh em ở lại bày bố , phân khu tiệc . Lúc nào xong phân khu , các anh sẽ sang phục vụ , các chị em sẽ quay về đây trang trí , có được hay không ?

- OK .

- Được đấy , tôi đồng ý .

Mai Liên cũng vất điện đàm sang một bên , cô lao vào sắp xếp ghế và trải khăn bàn . Thấy cô hăng say nhiệt tình , mọi người cùng chú tâm làm việc .

Thời gian trôi qua không biết bao lâu , đến khi Học Hữu gọi :

- Tổ trưởng Liên ! Có điện đàm .

Nhận máy từ tay Học Hữu , cô trả lời :

- Vâng , tôi nghe đây .
- Tổ trưởng Liên à ! Khách đang trên đường tới đây đó .
- Vâng , tôi hiểu .

Quay nhìn các nhân viên đã mệt lả , nhưng vẫn chưa hoàn tất phần phân khu nào (còn khoảng 50 bàn nữa) cô muốn chảy cả nước mắt . Nhưng lý trí bắt buộc cô không được bỏ cuộc , cô nuốt nhanh sự lúng túng vào trong :

- Được rồi , Học Hữu ! Anh chuyển những bàn thức ăn dành cho party đứng vào những khoảng trống kia , để lại một khoảng trống nữa cho dàn nhạc .

- Vậy chúng ta không bố trí bàn nữa à ?

- Đúng . Thời gian chẳng còn kịp , chúng ta phải chủ động thôi .

Cùng lúc , Phi Yến bước vào :

- Khách đã về gần hết , tôi dẫn mấy chị em về đây . Có việc cần đây chứ ?

- Dĩ nhiên . Phi Yến ! Cô giúp tôi trang trí hoa nha .

- OK .

Không đầy nửa tiếng sau :

- Ôi ! Cuối cùng mình cũng hoàn thành nhiệm vụ .Phi Yến ngồi phịch xuống ghế , cô hươ hươ cánh tay trước mặt Học Hữu :

- Tay tôi mỏi quá hà , anh đấm giúp tôi một tí .

- Tôi còn mỏi hơn cô , cô đấm giúp tôi thì có .

- Sao con trai không biết ga- lăng gì hết vậy ?

- Ga- lăng trong giờ này để chết hay chi .

Ngồi xuống cạnh bạn , Mai Liên đưa tay :

- Xin lỗi nha , mình lạm quyền quá phải không ?

Phi Yến bật cười :

- Trông bồ lúc này giống quản lý lắm đấy . Nhưng cũng đúng , đâu có gì sai , bồ là tổ trưởng cũng có quyền mà .

- Giới hạn thẩm quyền chỉ trong một tổ nhỏ , còn bao thế này , chắc không xong .

Sực nhớ ra , cô bật điện đàm :

- Chú Tùng ! Phần bếp thế nào hả chú ?

- OK . Không có gì biến cố . Còn phần con thế nào rồi ?

- Con phải “chế biến” như món ăn vậy , không biết có bị chửi hay không ?

- Sao cũng được , miễn là cố gắng hết sức là tốt rồi .

- Vâng , con cảm ơn chú .

Cô vừa tắt điện đàm thì nó lại có tín hiệu .

- Tổ trưởng Liên à ! Khách 10 phút nữa sẽ đến , cô đã chọn ai tiếp và đón khách chưa ?Mai Liên giật mình , cô le lưỡi :

- Chết rồi ! Việc này phải tính sao đây ?

Cô bật dậy nhìn quanh :

- Anh em đi tắm thay đồ , rồi trở về vị trí . Còn Phi Yến , cô giúp tôi phân cho nữ đón khách .Nói hết câu , Mai Liên vụt chạy ra cửa , cô nhắm hướng phòng quản lý tiến đến .

Đẩy cửa vào , thấy Bình Tiến vẫn đang ngủ , cô hét :

- Quản lý à ! Ông tỉnh ngủ có được không ? Sự việc đang cấp bách lắm .

Bình Tiến lè nhè :

- Lỡ chết rồi . . . cho chết luôn , lo làm gì .

- Không thể bỏ cuộc như thế được . Phải cứng rắn lên . Quản lý tỉnh dậy , ra tiếp khách đi .

- Tôi . . . tôi bỏ rồi . Ngày mai tôi sẽ từ chức .- Quản lý ! Anh thật là . . .

Nhìn đồng hồ kim nhích dần làm cô chẳng còn thời gian suy nghĩ .

- Tại sao tôi phải nhúng tay vào việc này chứ ? Trời ạ !

Mai Liên bước ra cửa cô bước nhanh về phòng .

Về phần Hoàng Trung , sau khi nghe cú điện thoại thứ hai , anh lẩn lộn hai , ba vòng trên nệm rồi bật dậy .

- Chết tiệt thật ! Không biết có chuyện gì xảy ra .

Anh bước vào phòng tắm với tâm trạng bực bội , nhưng khi được dòng nước mát lạnh “tươi” vào , anh cảm thấy thoải mái vô cùng . một niềm vui yêu đời lại đến với anh . Đứng soi mình trước kính , anh nheo mắt :

- Chà ! Vẻ đẹp trai của mình càng ngày càng sắc sảo nha .

Hài lòng với bản thân , anh bước ra cửa .

Xem như là đi làm sớm vậy . Anh cho xe chạy tà tà trên đường , mắt liếc ngang liếc dọc làm mấy cô gái cứ tiếc “hùi hụi” vì chẳng được anh nhìn thêm một tí .

Ngang qua siêu thị Sài Gòn , anh gật đầu .

- Vào mua “quả ngọt” ấy “cô em” mới được .

Sau khi một vòng quanh siêu thị , anh bước ra với hai bịch bánh trên tay .

Vẫn cho xe nhịp nhàng theo tâm trạng , anh ngắm nhìn dòng người qua lại . . . thật vui .

Dù đi chậm cách nào cũng tới anh cho xe vào bãi , ung dung bước vào nhà hàng .

Từng nhóm , từng nhóm đông khách cũng đang đi vào . Anh quẹo vào ngõ dành cho nhân viên .

- Chào tổng quản lý !

- Hôm nay có tiệc hả ?

Anh bảo vệ gật đầu :

- Vâng . Nghe nói là tiệc một ngàn người .

Hoàng Trung trợn mắt :

- Vậy sao ? Tại sao tôi chẳng biết gì cả ? Hôm nay là ca trực của quản lý Tiến , phải không ?

- Vâng .

- Hắn làm ăn kiểu gì vậy ta ?

Đi vào trong với tâm trạng hơi không thoải mái , anh tiến thẳng đến phòng của Bình Tiến .

Đẩy cửa vào , anh muốn ngã ngửa vì mùi bia nồng nặc .- Trời ! Đúng là con ma men , cả phòng cũng đầy mùi bia .

Ngỡ Bình Tiến đã ra tiếp khách , anh bước lại bàn lật sổ trực ra xem .

- Ủa ! Sao chẳng thấy ghi tiệc gì cả thế nào ?

Chợt nghe tiếng động nơi phòng vệ sinh , anh bước lại :

- Ai vậy ?

Bình Tiến thò đầu ra , mặt anh còn ướt sũng nước :

- Tổng . . . tổng quản lý đó hả ?

Hoàng Trung giật mình , anh hỏi :

- Sao quản lý còn ở đây ? Anh không tiếp khách sao ?

- Tôi . . . tôi say quá , đâu có . . . biết chuyện gì .

- Cậu nói sao ?

Quá nóng giận , anh đấm một cái vào mặt Bình Tiến .

- Hừ ! Tối nay cậu ở lại viết báo cáo cho tôi .

Lao nhanh về phòng , Hoàng Trung thay nhanh bộ đồ . Không đầy bốn phút , anh đã hoàn tất . Sửa lại cà-vạt , anh mở cửa bước ra . Bấm điện đàm , anh hỏi :

- Tôi là tổng quản lý , quầy tiếp tân nghe rõ không ?

Chẳng ai trả lời máy , anh càng lo lắng hơn , bước chân của anh thoăn thoắt trên hành lang .

Nhìn vào thang máy , cả hai đều đang đi lên . Chẳng còn thời gian , anh tuôn xuống bằng thang lầu .

Đặt chân xuống nấc thang cuối , anh thở hổn hển , mồ hôi ướt cả áo sơ mi bên trong .

Cúi xuống thở dốc mấy cái lấy lại hơi , anh ngược lên .

Một điều không thể không gây bất ngờ đối với anh . Mai Liên trong bộ vest dành cho quản lý , tóc búi cao , chân đi giày bít cao gót , tay cầm điện đàm trông cô như một thiên thần vậy .

Mãi lo ngẩn nhìn cô , anh không hay là có người đến bên cạnh .

- Tổng quản lý ! Sao giờ này anh mới đến ?

- À ! Tôi có chút chuyện .

Phi Yến nhăn mặt :

- Anh làm tại tôi phải vất giở lên cổ . Tội nghiệp nhất là tổ trưởng Liên , cô ấy đã cố gắng hết sức . Tôi nghĩ không có ai làm được chuyện đó lần thứ hai đâu .

- Sao thế ?

- Nhận được tin lúc bốn giờ phút , mà giờ khách vào là năm giờ rưỡi . Tổng quản lý có cách giải quyết nào không ?

Phi Yến khoát tay :

- Tôi phải vào trong trực đây , anh lo mà năn nỉ cô ấy , đơn xin nghỉ cô ấy đã chuẩn bị rồi đấy .

Nhớ lại lúc Mai Liên điện thoại , anh hít vào một hơi mạnh . Chịu thôi , lỗi tại mình mà .

Bước từng bước vững chãi về phía Mai Liên , anh vỗ tay :

- Tổ trưởng Liên à ! Cô làm rất tốt đấy , rất được việc .

Vừa trông thấy Hoàng Trung cô như run cả người . Nước mắt muốn bật tuôn chảy , nhưng sự kiềm chế của cô có hiệu quả hơn . Chẳng thềm nhìn anh , cô mỉm cười chào một chàng trai vừa bước vào .

- Chào anh . Anh đã tìm được loại rượu ưng ý chưa ?

- Quả thật có loại rượu này , cảm ơn Mai Liên .

- Không có chi . Khách đã vào đông đủ , chỉ còn thiếu người “khai mạc” buổi tiệc thôi .

- Mai Liên lém lăm đấy nhé . Giấu tên làm hại anh phải “điều tra” toát cả mồ hôi .

- Vậy ra lúc này . . .

Đoan Hồ mỉm cười , mắt anh không rời khỏi gương mặt xinh đẹp của cô .

- Lần trước gặp nhau , anh nghĩ rằng chúng ta đã có duyên thật sự . Chúng ta làm bạn với nhau nhé .

Mai Liên đang dở khóc dở cười thì Hoàng Trung bước lên , anh giải vây giúp cô :

- Chào anh , tôi là tổng quản lý , hân hạnh đón tiếp .

-Ồ ! Chào tổng quản lý . Tôi là Đoan Hồ .

- Vâng , thành thật cảm ơn khi anh đặt tiệc ở nhà hàng chúng tôi .

- Không có chi . À ! Khung trang trí buổi tiệc rất là đẹp , hợp với ý nghĩ của tôi , chắc anh phải tốn nhiều công phu lắm .

- Vâng , cảm ơn anh .

Quay sang Mai Liên , Đoan Hồ mỉm cười , nụ cười của anh đầy ngụ ý :

- Tổng quản lý có một cô nhân viên vừa thông minh lại vừa xinh đẹp , khiến khách mời của tôi ai cũng phải xuýt xoa .

- Vâng . “Nhờ trời” , tôi mới có được cô ấy .

Đoan Hồ nheo mắt :

- Anh không giữ khéo , mắt ráng chịu đấy nhé .

Hoàng Trung tự tin :

- Có thể , nhưng tôi chắc cô ấy khó có thể rời khỏi tôi , cũng như nhà hàng này .

Mai Liên mím môi nhìn anh .

- “Hừ ! Nói mà không biết ngượng . Tối nay tôi sẽ đưa đơn nghỉ việc cho anh” .

Có tiếng gót giày điệu đà vang lên phía sau :

- Anh Đoan Hồ ! Mọi người đang chờ anh đó . Anh đi đâu mà lâu vậy ?

- À ! Anh có chút chuyện !

Nhìn thấy Mai Liên đứng giữa hai chàng trai , Ngọc Liên trề môi :

- Chuyện của anh quan trọng lắm phải không ? Nhìn thấy là em biết nó “quan trọng” đến cỡ nào rồi .

Trong lúc Mai Liên cúi mặt , thì cô lại tấn công tiếp :

- Tôi nhớ nhà hàng này đâu có “quản lý nữ” đâu , sao hôm nay lại xuất hiện vậy ? Chắc tôi phải hỏi lại cha tôi xem , ai dám tự tung hoành hành .

Hoàng Trung nhướng mắt , anh nhìn cô :

- Cô chớ hiểu lầm , đây là do tôi chỉ đạo . Quản lý Liên đây bắt đầu nhậm chức từ hôm nay .

Đoan Hồ cũng gật đầu tán thành :

- Đúng vậy . Nếu không cho cô ấy làm quản lý là một sai lầm lớn của nhà hàng .

Ngọc Liên tức tối khi cả hai chàng trai đều bênh vực Mai Liên .

- Tổng quản lý à ! Tôi không biết luật ấy , nhưng nghe nói khi bổ nhiệm chức cho ai , phải thông qua giám đốc chứ . Tôi thấy anh quá lạm quyền rồi .

- Việc này tôi sẽ có trình bày với giám đốc . Xin cô yên lòng tham dự buổi tiệc cho vui vẻ .

Đoan Hồ mỉm cười , kéo tay Ngọc Liên :

- Chúng ta vào thôi .

Trước khi quay đi , anh còn trao lại ánh mắt nồng nàn về phía Mai Liên , khiến cho Ngọc Liên đi trong vòng tay anh mà tâm trạng chẳng được vui .

Hoàng Trung mở miệng định nói gì đó , nhưng Mai Liên đã bỏ đi một mạch để lại cho anh nỗi ngẩn ngơ và đôi mắt liếc hờn giận rất dễ thương .

- Quản lý Liên ! Cô đứng lại !

- . . .

- Quản lý Liên !

8. Tập 02 - Part 02

Mai Liên vẫn tự nhiên đều bước . Hoàng Trung mở hết tốc lực , anh chạy tới , dang hai tay chặn ngay trước mặt :

- Cô không nghe tôi gọi à ?

- Xin lỗi , tôi là tổ trưởng Liên , chứ không phải là quản lý .

- Cô còn giận tôi sao ?

- Tổng quản lý à ! Tôi phải về , khuya lắm rồi .

- Nếu không giận , sao cô lại viết đơn xin nghỉ việc ?

- Tôi nghĩ mình không thích hợp với việc này nữa .

Hoàng Trung vò đầu :span>

- Tôi xin lỗi . Quả thật lúc đó tôi tưởng cô giỡn chơi thôi . Tôi . . .

- Bộ anh tưởng tôi là người thích đùa giỡn à ? Tự dưng điện thoại cho anh để đùa sao ?

- Tôi biết , tôi có lỗi . Người có lỗi là tôi , cô đâu cần phải xin nghỉ việc .

- Tôi là người vô dụng , nói ra lời nào , ai cũng nói tôi đùa giỡn . Không tin , vậy tôi ở đây làm gì nữa ? Xin nghỉ là biện pháp tốt nhất .

- Cô đã chứng minh thực lực của mình rồi mà . Buổi tiệc tối nay rất thành công , những người không tuân theo đã bị xử phạt , cô còn giận điều gì ?

- Anh nghĩ sao là tùy ý anh , riêng tôi đã quyết định rồi .

- Tại sao tôi nói hoài , cô không nghe vậy hả ?

Tiếng hét của anh làm cho cô giật mình . Cô tròn mắt thối lui :

- Anh . . . anh làm gì mà hét lên thế ? Bộ tưởng dùng vũ lực là tôi sợ sao ?

Dồn cô vào chân tường , mắt anh long lên đỏ rực , môi mím chặt :

- Cô . . . thật sự muốn rời bỏ nơi này sao ? Có phải cô thật sự muốn như vậy không ?

- Tôi . . . tôi . . .

- Đừng dùng cái tự ái vật đó mà đối chọi với tôi , không có kết quả đâu .

- Anh . . . anh đừng ép người quá đáng .

- Tôi không ép , mà tôi chỉ làm theo lời mách bảo của con tim . Cô muốn rời bỏ cả bạn bè và cả tôi sao ?

Lời nói của anh làm cô giật mình . Cô nhìn anh , đôi mắt của anh giờ khác hẳn , nó mênh mông , êm đềm quá .

- Anh tưởng anh . . . là ai chứ ? Anh chẳng là gì cả , đừng dùng quyền hạn đối với tôi .

- Tôi không dùng quyền hạn của một tổng quản lý , mà tôi dùng bằng tình cảm thật sự của tôi . Tôi không muốn cô rời tôi . Tôi không muốn mất đi một quản lý đặc lực .

Cô như một quả bóng xì hơi . Cô quả thật là yếu đuối trước ánh mắt của anh . Chắc không chỉ riêng mình cô đâu , mà cả cô gái nào cũng vậy .span>

Lấy từ trong túi áo lá đơn xin nghỉ việc của cô , anh nói :

- Cô giữ lấy và suy nghĩ lại cho kỹ , đó có phải là biện pháp tốt không ?

Cho tay vào túi quần , giọng anh trầm lặng :

- Tôi không cố ý lớn tiếng với cô đâu , nhưng thực sự tôi cảm thấy nó có cái gì đó mất mát trong tôi khi nhìn thấy lá đơn kia .

Mai Liên cong môi , cô chảnh chệ :

- Anh đừng nói là anh quan tâm tôi nha , tôi không thích đâu .Hoàng Trung bật cười :

- Đừng nghĩ vậy chứ . Nhưng mà có sao đâu . Tôi có gì là không tốt hay cô thích người khác tài giỏi hơn tôi ?

Anh tự nhiên nói một mình :

- Cái anh chàng Đoàn Hồ xem ra cũng là một người tốt đấy . Được anh ấy quan tâm là một điểm phúc lớn của các cô gái .

Mai Liên xua tay :span>

- Chỉ có cô Ngọc Liên mới xứng với anh ấy thôi , tôi làm sao lọt vào mắt xanh cho được .

- Ai đoán biết trước chữ ngờ chứ .

- Cho dù anh ấy quan tâm tôi thì có sao ? Tôi thích đấy . Tôi chưa có bạn trai , anh ấy chưa có bạn gái , đúng là chuyện trời định .

Hoàng Trung giấu nổi bực tức vào trong :

- Có cần tôi làm nhịp cầu “Ô Thước” không ? Tôi làm ông mai hay làm đó .span>

Thoáng thấy nụ cười của anh quá gượng gạo , Mai Liên nghiêm mặt :

- Không cần .

Chẳng muốn tiếp tục câu chuyện , Hoàng Trung giơ tay :

- OK . Được , tôi sẽ không xen vào chuyện của cô nữa . Anh ta là tổng giám đốc của một công ty lớn đấy . Cô có thể nghỉ việc ở đây để chuẩn bị làm bà tổng được rồi .

Anh xòe bàn tay ra mà trong lòng hồi hộp :

- Bây giờ tôi sẽ chấp nhận lá đơn kia , cô trả lại cho tôi .

Khẽ hụt hẫng với chính mình , Mai Liên trợn mắt :

- Có phải không vậy ? Anh đừng có lấy cớ đó mà vu oan cho tôi nha . Tôi nghỉ việc ở đây là vì thấy . . . người ta chẳng có trách nhiệm thôi .

Ôm khư lá đơn vào lòng , cô bước đi .

- Hơi đâu nói với anh . Tôi về đây .- Còn lá đơn xin nghỉ việc ?span>

- Tết Côngô đi .

Bước theo cô , giọng anh vui vẻ trở lại :

- Tôi biết trước là cô không nỡ rời xa tôi mà .

- Anh nói cái gì ?

- À ! Để tôi đưa cô về nha .span>

- Xí ! Tiện đường lắm sao ?

Một giọng nói vang lên làm cho cả hai quay lại :

- Tổng quản lý !

- Sao cô còn ở đây ? Chẳng phải anh ta đã đưa cô về sao ?

Ngọc Liên yếu đuối bước lại gần :

- Anh Hồ còn phải đi bar với bạn nên không tiện . Anh có thể đưa tôi về được không ?

Hoàng Trung nhíu mày :

- Vậy à ? Nhưng mà tôi chỉ có một chiếc xe thôi .

Ngọc Liên khẽ liếc mắt về phía Mai Liên :

- Chẳng lẽ anh lại để con gái của giám đốc đi về khuya một mình sao ? Lỡ có chuyện gì xảy ra , anh chịu nổi trách nhiệm không ?

Không muốn anh khó xử , Mai Liên mỉm cười :

- Tổng quản lý đưa cô ấy về đi , tôi về một mình được rồi .

Ngọc Liên thích thú với trò chơi của mình , cô khoát tay :span>

- Vậy đâu có được . Cô cũng là con gái , lỡ như cô xảy ra chuyện gì , tổng quản lý cũng đâu tránh được thị phi .

Mai Liên lắc đầu :

- Đâu có gì là quan trọng . Lúc trước , tôi cũng về một mình mà . Vả lại , quản lý chỉ chịu trách nhiệm trong vòng nội bộ nhà hàng , còn ngoài cuộc sống , tổng quản lý đâu cần quan tâm .

Lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng , Ngọc Liên muốn anh phải chọn một trong hai cô :

- Là một quản lý tốt thì phải quan tâm luôn cuộc sống của nhân viên mình chứ . Tôi nghĩ tổng quản lý nhà hàng chúng ta không phải là một người xấu . hìn Ngọc Liên lại nhìn Mai Liên , Hoàng Trung thở dài :
“Trời ạ ! Sao tôi khổ thế này ?” .

- Tóm lại , tôi là một nhân viên , còn cô là con gái của tổng giám đốc , hai địa vị khác xa nhau . Có thể nói cô cao quý hơn tôi nên cô sợ đi một mình , còn tôi thì không .

- Cái này là tự cô nói đó nha , tôi không có ép buộc à . Nhưng mà suy cho cùng , cô cũng là người biết phân biệt và yên phận đó .

Nổi uất ghen lại trào dâng , Mai Liên nhanh chóng quay đi . Cô không muốn một ai nhìn thấy mắt cô hoeo lệ .

- Tôi về đây .

- Nè , khoan đã !

Hoàng Trung xua tay :

- Để tôi đưa cô về , đừng phiền cô ấy nữa .

- Không lẽ phiền anh ? Anh là tổng quản lý mà . Nè ! Lúc nãy trong phòng tôi quên tắt đèn , cô làm ơn trở vào tắt giúp tôi .

- Việc đó để bảo vệ làm được rồi , để cho cô ấy về sớm , sáng cô ấy còn ca trực .

Hoàng Trung quay sang Mai Liên đang bước trở vào .

- Quản lý Liên ! Cô về đi .

Ngọc Liên tức tối :

- Tổng quản lý ! Anh đừng có lạm dụng chức quyền chứ . Anh nên nhớ anh có ngày hôm nay là do tôi đề bạt anh đấy .

- Xin lỗi cô , lạm dụng chức quyền là cô đó . Nhân viên của tôi đã hết giờ làm việc .

- Anh giỏi lắm !

- Cô có muốn về không ?

Tiếng giày của Ngọc Liên vang lên giận dữ . Hoàng Trung khẽ nhìn Mai Liên :

- Xin lỗi , hôm khác tôi sẽ cảm ơn cô .

Đôi mắt của Mai Liên bắt đầu ứa lệ . Cô đã khóc ư ? Đúng vậy , cô đã khóc , nhưng cô chưa lý giải được là vì nguyên nhân nào . Lại một nỗi buồn nữa chất chứa trong cô .

”Em đang khóc , cho ai đấy chứ ?

Khóc ình hay xót dạ cho anh ?

Một niềm vui trong lệ rất mong manhspan>

Tình yêu đó phân chia giới tuyến” .

- Anh Hai ! Em còn phải về nhà ngủ nữa , hôm qua thức suốt đêm rồi .

- Có một đêm mà than thấy phát khiếp , anh thức mấy đêm liền có sao đâu ?

- Em biết , anh giỏi rồi . Làm ơn đi mà .span>

Tuấn Ngọc cho xe chậm lại :

- Nè ! Nghe nói mày đã đưa “tiểu thư” Út về nhà , phải không ? Cảm giác như thế nào , nói cho tao nghe coi ?

Hoàng Trung trề môi :

- Cảm giác ? Hừ ! Chẳng có một tí gì .

- Mày có điên không ? Biết bao nhiêu người ước muốn được làm chuyện đó , còn mày tự nhiên được người đẹp chiếu cố lại chẳng có ý nghĩ gì . Bộ mày là . . . “pê dê” hả ?

- Tao ký vào “mỏ” mày bây giờ . Tao mà là “pê dê” thì cả thành phố này sẽ ngập lụt hết .

- Sao vậy ?

- Con gái khóc tiếc nuôi chứ sao ?

- Trời ạ ! Muốn ới dễ sợ luôn .

Hoàng Trung mơ màng :

- Nhưng mà nói thật , cảm giác để cô ấy ngồi phía sau thật là dễ chịu đó . Nói nghe , cô ấy còn ôm eo tao nữa đó mày .

Khẽ lạng tay lái , Tuấn Ngọc nhẵn mặt :

- Đau khổ cho tôi quá .

Hoàng Mỹ nhúu mày :

- Bộ hai em định cá cược hay sao ? Chuyện bàn hôm đó phải không ? Bỏ đi , đừng nên đùa giỡn .

- Anh Hai khỏi lo . Cô ấy không phải là đối tượng của em , đối tượng của em là một người khác .

Anh ung dung nói về người trong mộng của mình :

- Cô ấy rất xinh đẹp , lại dịu dàng ấn tượng . Nhưng mà . . . tuy ở gần mà như xa cách lắm .

- Có phải mày không ? Nhút nhát đến nỗi không dám ngỏ lời hả ?

- Sao không dám ? Phải để thời cơ chín muồi cái đã .

Hoàng Mỹ xua tay :

- Làm ơn cho anh xin đi . Tụi em đừng đùa giỡn với tình yêu nữa .

- Lần này là em thật lòng mà .

Chợt thấy dáng của Ngọc Mai phía trước , Hoàng Mỹ bất ngờ trả sớ lại , vọt lên .

- Bộ anh đuổi ăn cướp hả ?

- Đâu có .

- Sao lại trả sớ chạy nhanh vậy ?

- À ! Ồ , anh thấy người quen .

Thật xui cho anh , đèn đỏ lại bật lên .

- Trung ! Em sang cho Tuấn Ngọc về nhà đi , anh phải đi công chuyện một lúc .

- Còn vé xem phim ?

- Để hôm nào khác đi .

Thở dài rời khỏi xe anh , Hoàng Trung bậm môi .

- Được thôi , nhưng mà khi về nhà phải có câu trả lời chính đáng .

- OK .

Dừng xe trước hẻm , Tuấn Ngọc xua tay :

- Xuống đi bộ vào đi mày . Hôm nay tao không vào đâu .

- Có phải không vậy ? Bộ mất nhiều thời gian lắm sao ?- Không nói nhiều . Xuống mau !

Anh vừa bước xuống , thì Tuấn Ngọc đã vọt đi .

- Thằng ma này ! Ngày mai vào nhà hàng biết tay tao .

Đưa tay che “tín hiệu” của cơn buồn ngủ , anh nhanh chân bước đi .

- Phải về ngủ sớm , để bù ngày hôm qua mới được .

Vừa quẹo cua , anh đã thấy một cô gái đi phía trước , dáng điệu rất mệt mỏi .

- Ủa ! Ai mà trông lạ vậy ta ? Hẻm này đâu có cô nào đáng đẹp như thế .

Cô gái dừng trước cửa nhà số 28 và cúi xuống mở túi tìm chìa khóa .

Tìm hoài chẳng thấy , cô bực bội lắm bầm :

- Chuyện gì nữa đây ? Đừng nói là bỏ quên ở nhà hàng nha .

Hoàng Trung bước lại gần , anh ngạc nhiên khi trông cô gái rất quen :

- Xin lỗi , tôi có giúp cô được gì không ?

Cô gái ngước lên , cả hai nhìn nhau giật mình .

- Tổng quản lý !

- Mai Liên ! Sao cô lại ở đây ?

Nổi hờn giận lại trở lên công thêm đang lúc bức tức , cô cộc lốc :

- Liên quan gì đến anh ?

Biết Mai Liên còn giận mình , Hoàng Trung xuống nước nhỏ :

- Đừng giận mà . Tôi xin lỗi , chẳng lẽ cô không thể bỏ qua ?

- Tôi lấy quyền gì mà giận anh . Chỉ có điều anh làm tôi không dám ngẩng mặt nhìn ai cả . Anh thật tôi bại .

Hoàng Trung trợn mắt :

- Tôi đã làm chuyện gì ?

- Làm chuyện gì , tự anh biết lấy .

Khẽ kéo tay cô , anh hỏi dồn :

- Hôm nay tôi nghỉ ca mà , cô không nói sao tôi biết .

- Buông tay ra ! Bộ tôi với anh quen thân lắm sao ?

Đôi mắt anh nhìn cô thành khẩn :

- Mai Liên !

- Ai biểu anh nói . . . tôi . . . tôi với anh cặp bồ chi . Trong nhà hàng hôm nay ai cũng nói .

Cô òa khóc ngon lành :- Người ta nói chức quản lý này tôi có được là nhờ làm bạn gái của anh . Tôi . . . tôi ức lắm .

Hiểu rõ chuyện , Hoàng Trung bật cười :

- Có chuyện đó mà cô giận tôi sao ? Lại chửi tôi tồi nữa chứ . Bộ cô tưởng làm bạn gái tôi dễ lắm à ? Tiểu thư Ngọc Liên còn chưa có vé , nhưng mà

Giơ tay lên định tát vào gương mặt của anh đang hách lên , cô lăm bầm :

- Anh đừng tưởng có giá lắm . Ngày mai anh phải vào nhà hàng “bào chữa” cho tôi .Hoàng Trung nheo mắt tình tứ :

- Bộ cô không thích như thế hả ?

- Anh mà còn nói nữa thì đừng trách tôi đó .

- Được rồi . Tôi không nói nữa .

Anh nhìn vào chìa khóa .

- Thì ra cô là chủ nhân mới của ngôi nhà này . Hôm đó nghe anh tôi nói mà tôi chưa gặp mặt . Sao , bỏ quên chìa khóa phải không ?

- Tôi bỏ quên ở nhà hàng rồi .

- Không còn cái nào sơ cua sao ?

- Có chứ , nhưng mà tôi đưa cho chị tôi rồi .

- Điện thoại cho chị cô đi .

- Không được , phiền lắm !

- Phiền . . . Vậy thì cô ở ngoài , chuyện dễ dàng .

Suýt bật khóc vì câu nói vô tình của anh , nhưng cô cố gắng kiềm chế . Cô không muốn yếu mềm trước mặt anh .- Không cần anh lo . Anh về đi .

Hoàng Trung nhú mày :- Nhà tôi gần đây , nếu cô không ngại . . .

- Anh đừng có hòng .

- Tiếc thật ! Tôi có lòng giúp mà cô từ chối , vậy thì thôi . Tôi về đây , nhưng mà . . . Vì là đồng nghiệp , tôi nói cho cô đề phòng . Ở hẻm này nhiều dân xì ke lắm . Hễ nó thấy cái gì bán được là nó trộm ngay đó . . . kể cả con gái .

Một cảm giác lạnh xương sống chạy khắp người , cô hơi run giọng :

- Anh đừng có hù tôi . Tôi hồng sợ đâu .

- Vậy thì tốt . Tôi về đây .

Hoàng Trung biến mất ngay sau đó . Còn lại một mình , Mai Liên lo lắng cô cứ đảo mắt nhìn quanh . Cô muốn bật khóc khi nghĩ đến cả đêm nay phải ngồi phơi sương ở ngoài .

Còn cái gã vô tình vô nghĩa kia nữa , chẳng thương giùm phận gái người ta .

Bỗng nhiên có tiếng bước chân , rồi hai người đàn ông xuất hiện , tiếng của họ lè nhè như đã say :

- Ủa , cô em ! Bộ không muốn vào nhà hả ? Vậy đi chơi với anh nha .

Nép sát vào tường , cô lắc đầu :

- Dạ không , tôi bỏ quên chìa khóa thôi .

- Vậy thì . . . để anh mở cửa giúp cho .

Tên kia đề nghị :

- Hay là về nhà anh ở tạm đi .

- Xin cảm ơn . Người nhà tôi sắp về rồi .

Một tên liều lĩnh nắm tay cô :

- Vậy đi một tí rồi về . Đi !

Mai Liên giằng tay ra , cô run giọng :

- Xin đừng . . . làm vậy . Tôi sẽ la lên đó .

- Anh em với nhau , cãi cọ là chuyện thường la làm gì .

Một tên đánh lạc hướng , một tên tiếp tục sẵn tới níu tay cô .

- hai anh kia ! Làm gì vậy ?

Hoàng Trung xuất hiện . Giờ đây trong mắt cô , anh là vị cứu tinh anh hùng nhất .

Không muốn rắc rối , hai người đàn ông lảng xảng bỏ đi . Mai Liên thở phào nhẹ nhõm . Cô liếc anh :

- Cảm ơn nha , tổng quản lý .

Hoàng Trung tỉnh rụi :

- O ! Vậy mà tôi tưởng cô lao vào lòng tôi để được tôi che chở chứ .

- Vỡ mộng rồi phải không ? Đừng có ham , không dễ đâu .

Cái trề môi của cô làm anh phải chép miệng .

- Phải chi . . .

Khẽ lắc đầu xua đi cái ý nghĩ vừa lóe lên , anh quay lưng :

- Đã không có chuyện gì , tôi về đây . Cô tiếp tục đợi người nhà về nhé .

- Nè ! Anh . . . anh đừng có vô lương tâm như vậy nha . Tôi . . . tôi là nhân viên của anh đó .

Hoàng Trung vẫn lạnh lùng :

- Xin lỗi nha , đã hết giờ làm việc rồi .

Lần này là thật sự , Mai Liên bật khóc ngon lành . Giọt nước mắt tủi thân và ghen tị . “Cô đâu phải là con của tổng giám đốc” . Cô cố nén , nhưng sao tiếng thút thít càng lớn hơn .

Quay lại nhìn , Hoàng Trung cảm thấy xót xa . Anh trách mình tại sao lại đùa dai như thế , cô quá đơn độc giữa cuộc đời mà .

Nhìn Mai Liên qua ánh mắt đồng cảm và yêu thương , anh không ngăn nổi cảm xúc của mình . Phút chốc , cô đã nằm gọn trong vòng tay anh . Anh vùi mặt vào tóc cô , giọng anh nhẹ như gió thoảng :

- Anh xin lỗi , anh không nên đùa dai như vậy .

Mai Liên cảm giác được sự che chở , cô yên lòng , ngả đầu lên bờ vai rộng vững chắc của anh .

Thời gian sẽ không trôi nữa nếu như không có ánh đèn xe chiếu vào . hai người vội buông nhau ra , nhưng ai cũng có một cảm giác luyến tiếc vô cùng .

Xui thay chiếc xe lại dừng ngay kế bên .

Hoàng Mỹ nhe răng trêu em :

- Chết em rồi ! Anh đã thấy tất cả .

Không để cho ông anh có cơ hội “khống chế” mình , Hoàng Trung trả đòn :

- Anh cũng lém nhĩ . Ai ngồi sau lưng anh thế ?

Ngọc Mai bước xuống xe , cô đỏ mặt :

- Thì ra hai người là anh em .

Hoàng Mỹ gật đầu :

- Đúng rồi . Em quen với Hoàng Trung à ?

Nhăn mặt , Hoàng Trung kéo tay anh :

- “Tiểu thư” Đại của tổng giám đốc nhà hàng đó anh .

Mai Liên lại gây thêm bất ngờ cho cả hai anh em .

- Chị đến thật là may mắn cho em . Chìa khóa , em để quên ở nhà hàng rồi .

- Chị mới bị mắng ột chập đây . . . Bực quá , nên chị tìm đến em .

- O ! Bộ chỗ em là chỗ lánh nạn sao ?

Thấy ánh mắt của Hoàng Trung lạ lẫm , Mai Liên khoát tay :

- Đâu còn chuyện gì bí mật nữa . Tôi là em nuôi của chị Ngọc Mai , tức là con nuôi của giám đốc .

Ngọc Mai dậm thêm :

- Nè ! Anh nhớ đừng có tiết lộ với ai nha , sẽ bất lợi cho Mai Liên đó .

Hoàng Mỹ ngạc nhiên :

- Anh không hiểu , tại sao lại không cho ai biết ?

Riêng Hoàng Trung , anh đã hiểu tất cả . Giờ đây anh mới thấu rõ được nỗi đau thầm kín trong lòng của Mai Liên . Anh đã biết vì sao cô luôn bị Ngọc Liên ghét bỏ , vì sao cô lại khóc một mình sau khi đối mặt với Ngọc Liên .

Đôi mắt anh tha thiết nhìn cô . Anh chẳng thốt được lời nào vì trong lúc này đây , anh đang mang trong người nỗi đau cô đang gánh .

- Anh Hai ! Chúng ta về nhà thôi .

Biết chuyện mình hỏi sẽ khó cho người trả lời , Hoàng Mỹ mỉm cười :

- Anh về đây . Chúc hai em ngủ ngon !

Đẩy cửa , Mai Liên thở dài :

- Chị à ! Vào nhà đi , người ta đã vào nhà lâu rồi .

- Em đừng có ghẹo chị nha . Lúc này chị đã trông thấy hết rồi đấy .

- Đừng hiểu lầm . Lúc này tại anh ta hù dọa em thôi .

- Hù dọa thì để yên cho người ta ôm vào lòng à ? Vậy thì chị sẽ hù dọa em để chị được ôm em vậy .

- Em chịu nhột không được đâu . Buông em ra ! Hi . . . hi . . .

Tiếng cười của hai cô gái làm xóa tan không gian u uất , nhưng nó vẫn còn đọng lại trong lòng của mỗi người một nỗi niềm riêng .

Từng bước thận trọng tiến lại gần cô gái , Đoan Hồ đưa tay bịt mắt .

Hoảng cả hồn vía , Mai Liên la lên :

- Á !

9. Tập 02 - Part 03

Bàn tay vẫn giữ yên , cô bực bội bặm môi :

- Tổng quản lý ! Anh còn đùa giỡn nữa là đừng có trách tôi đấy nhé .

Rời tay ra khỏi mắt cô , Đoan Hồ rụt cổ .

- Vâng , tại hạ xin nghe lời .

Nghe giọng nói chẳng thân quen , cô quay nhanh lại .

- Ô ! Xin lỗi , là anh à ?

- Tôi xin lỗi mới phải , làm cho cô giật mình .

Nụ cười của cô lại làm cho anh điều đứng :

- Anh đến để đặt tiệc nữa phải không ?

- Vâng , nhưng lần này là tiệc đính hôn .

- Thật sao ? Với ai vậy ? Có phải với cô Ngọc Liên không ?

Mai Liên liến thoắng :

- Xem ra lần này , nhà hàng sẽ từng bừng rồi .

Đoan Hồ nheo mắt nhìn cô , anh rất thích ngắm cô vui vẻ và nhí nhảnh như vậy .

- Mai Liên này !

- Vâng . Có chuyện gì , anh cứ nói .

- Em đã đoán đúng rồi . Tiệc đính hôn , chú rể là anh và cô dâu tên Liên , nhưng không phải là Ngọc Liên mà là Mai Liên .

Tất ngay nụ cười trên môi , cô tròn mắt nhìn anh .

- Anh đừng giỡn chứ . Chuyện cả một đời người đó nha . Với lại , cô Ngọc Liên nghe được thì không tốt đâu .

Đoan Hồ nhìn cô đắm đuối :

- Anh nói thật lòng đó . Tuy chỉ gặp em vài lần , nhưng trái tim anh đã đông đầy hình bóng của em . Anh không thể quên em dù ngày lẫn đêm . Đôi lúc anh đã tự vấn lại lòng mình , nhưng câu trả lời vẫn là lời anh đã nói : “Anh yêu em” .

Bước lùi lại , Mai Liên cup mắt , cô lúng túng giải thích :

- Anh Đoan Hồ ! Chúng ta chỉ gặp nhau trên danh nghĩa là giao thiệp , nếu nói xa hơn là bạn bè , tôi chưa nghĩa đến chuyện quá đà như vậy .

- Anh biết nói ra sẽ gây một cú sốc cho em , nhưng anh không muốn mình ngày nào cũng phập phồng lo sợ khi đến đây chẳng gặp được em .

- Xin lỗi anh , tôi không phải là người con gái xứng đôi , anh không nên lầm lẫn .

Ôm khẽ bờ vai cô , anh lắc đầu :

- Anh không lầm lẫn , mà đó là một suy nghĩ rất chính xác . Nó xuất phát từ cả trái tim anh .

Thoát khỏi hai tay của Đoan Hồ , cô thở hắt ra :

- Tôi nghĩ anh đã say rồi đó . Để tôi gọi bảo vệ đưa anh về .

Đoan Hồ xua tay :

- Tuy anh có uống chút rượu , nhưng anh không say , anh vẫn còn đang kiểm soát được mình . Em biết không ? Khi đối diện với em , anh không thể bình tĩnh được .- Vậy thì để khi bình tĩnh hẵng nói nha . Bây giờ tôi phải đi làm việc . Xin lỗi anh nha .

Chẳng cho cô thoát thân , Đoan Hồ tha thiết :

- Mai Liên ! Em hãy trả lời cho anh biết , anh có cơ hội không ?

- Anh Đoan Hồ ! Với điều kiện của anh , anh có thể tìm kiếm biết bao nhiêu cô gái tốt , tôi nghĩ mình chẳng có điểm phúc đó đâu . Xin lỗi anh .- Nhưng sự thật anh chỉ cảm mến một mình em .

- Tình yêu phải xuất phát từ cả hai con tim mới gọi là tình yêu thật sự . một mối tình đơn phương sẽ gây đau khổ cho cả hai .

- Nhưng em chưa có người yêu mà . . .

- Quản lý Liên ! Khách đang đông đúc ở dưới , cô làm gì trên này vậy hả ?

Lại được giải thoát , Mai Liên vui mừng mỉm cười với Hoàng Trung :

- Tổng quản lý à ! Anh Đoan Hồ muốn bàn về việc mở tiệc ở nhà hàng chúng ta đó .

Thoáng nhú mào , Hoàng Trung bước đến :

- Chào anh . Hân hạnh được tiếp đón .

Đoan Hồ thở dài , anh cười gượng :

- Chào tổng quản lý .

- Nghe quản lý Liên nói , anh muốn đặt tiệc ở nhà hàng chúng tôi ?

- Vâng , tôi đang lưỡng lự có nên hay không .

- Nên chứ . Nhà hàng chúng tôi là một nhà hàng danh tiếng . Nếu anh đặt tiệc ở đây , anh sẽ có nhiều quyền lợi .

- Tôi chỉ có một quyền lợi duy nhất thôi .

Mắt anh nhìn Mai Liên không chớp :

- Đó là dính hôn với cô ấy .

Như bị sét đánh ngang tai , Hoàng Trung như chết đứng . Anh quay nhìn Mai Liên , mắt anh như dò hỏi .

Trong khi đó , Mai Liên đã cụp mắt cúi đầu im lặng khiến cho sự hiểu lầm trong lòng Hoàng Trung nặng hơn .

Không riêng gì Hoàng Trung mà cả một người nữa vừa bước đến cũng giật mình .

- Anh Đoan Hồ ! Sao anh lại đối xử với em như vậy ?

- Ngọc Liên . . .

Bước lại đối diện với anh , cô nắm tay anh sực sùi :

- Chẳng lẽ . . . anh không có một chút tình cảm gì với em ? Anh . . . tình cảm của anh là thế nào ? Lúc thì trao cho người này , lúc thì trao cho người khác .

- Ngọc Liên ! Em nghe anh nói có được không ?

- Những lời anh nói hôm kia đâu rồi ? Anh nói anh mến em , anh muốn ở gần bên em suốt đời mà .

- Em bình tĩnh lại Ngọc Liên à . Hôm đó , tại anh say quá , nên . . .

- Em không biết . Lời anh nói ra thì anh phải giữ lời .

Cô quay phắt về phía Mai Liên :

- Có phải cô ta quyến rũ anh không ? Hừ ! Thật là đê tiện . Nhà hàng có loại người này làm sao mà còn danh dự nữa .

Hoàng Trung nóng mặt :

- Cô Ngọc Liên à ! Chuyện gì thì phải hiểu rõ nguồn cơn câu chuyện , đừng mắng người ta vô cớ như vậy .

- Tổng quản lý ! Cả anh nữa . Anh càng có lỗi nặng hơn khi để nhân viên của mình hẹn hò trong giờ làm việc .

- Nè ! Cô ấy có lỗi gì mà cô không buông tha vậy ? Cô thật là ích kỷ quá đó .

- Anh dám mắng tôi ?

- Tôi chỉ nói theo sự thật . Cô ấy đã đau khổ quá nhiều rồi , cô đừng chèn ép cô ấy nữa .

Ngọc Mai vừa bước đến đã phải giật mình :

- Có chuyện gì mà la lối um sùm vậy ? Đây là nhà hàng mà .

Đoan Hồ giờ tay :

- Ngọc Liên ! Em bình tĩnh lại đi , chuyện đâu còn có đó mà . Chúng ta ra ngoài nói chuyện .

Với tính tự cao , Ngọc Liên xẵng giọng :

- Được , chúng ta sẽ giải quyết rõ ràng với nhau . Anh ra ngoài đợi em một chút , em đi đây có chút chuyện .

Ngọc Mai bước lại gần Mai Liên :

- Đừng khóc nữa . Nói chị nghe xem , có chuyện gì ?

Kéo tay chị , Ngọc Liên giận dữ :

- Em ruột của chị đang có chuyện , sao chị không hỏi thăm , lại đi lo lắng cho người dưng ?

- Nè ! Buông chị ra . Em hỏi chị đi đâu vậy ?

Hoàng Trung nhìn Mai Liên thương cảm :

- Mai Liên ! Cô có sao không ?

- Cám ơn anh , tôi không sao . Tôi xuống dưới nhà làm việc đây .

Hoàng Trung không nói gì , anh đếm bước theo cô .

Đến khi cô dừng lại bên cửa sổ , anh mới lên tiếng :

- Cô cảm thấy đau lòng lắm phải không ? Thật là khó xử nếu bắt cô phải đối đầu với họ .

- một sự thật tôi không thể chối cãi được là gia đình bác Sơn đã lo lắng cho tôi . Bằng cách nào đó , tôi phải trả ơn cho họ .

- Sự ray rứt con người cần phải có , nhưng phải biết nó có đáng hay không . Nếu như không đáng , thì chúng ta chẳng cần quan tâm đến làm gì . Tôi nghĩ ông trời đã quá bất công khi để cô phải chịu nhiều uất ức và đau khổ như vậy .

- Quản lý à ! Anh đừng nghĩ thế . Tôi rất hạnh phúc khi được lớn lên trong một mái ấm gia đình . Họ đã chia sẻ tình thương cho tôi và còn cho tôi cả tương lai nữa .

Hoàng Trung nhìn thẳng vào mắt Mai Liên :

- Điều này từ thật đáy lòng cô hay chỉ là một câu nói đầu môi để ngụy biện những điều thầm kín bên trong ?

- Anh nghĩ sao thì tùy ý anh .

Anh nheo mắt :

- Lại một điều rằng , tại sao tôi vẫn cứ tin lời cô nói là thật . Và dù cô có nói dối đi chăng nữa , có lẽ tôi vẫn tin cô .

- Anh đừng làm tôi bật cười đây .

- Không , tôi nói thật . Chẳng biết vì sao tôi muốn chia sẻ với cô những nỗi đau ấy . Tôi . . . tôi muốn mình là một chỗ dựa của cô .

Thấy Mai Liên nhìn mình không chớp , Hoàng Trung vò đầu :

- Ý tôi . . . ý tôi là . . . tôi muốn mình là bạn thân của nhau để cùng nhau chia sẻ những buồn vui đó mà .

- Cám ơn anh . Nhưng mà tôi chẳng có nỗi buồn nào đâu .

- Đôi mắt mênh mông xa vắng của cô đã tố cáo rằng : cô đang nói dối , và cả tôi cũng vậy . Tôi đang còn thông minh để nhận thấy những sự việc xảy ra quanh cô mà .

Mai Liên cup mắt , lòng cô đang tràn một niềm xúc cảm . Cô muốn chia sẻ cùng anh chẳng ? Tại sao chứ ?

Chợt điện đàm trong tay cô reo vang . Cô khẽ nhìn anh rồi bắt máy .

- Tôi nghe đây .

- Quản lý Liên à ! Có một ông khách cần gặp cô . Ông ấy đang chờ ở phòng khách .

- Vâng . Cám ơn cô , tôi sẽ tới ngay .

Hoàng Trung mỉm cười , nụ cười của anh như một lời động viên tinh thần cho cô :

- Nhớ nhé ! Có chuyện buồn , cứ đến tìm tôi .

- Tôi đi làm việc đây . Chào quản lý .

Anh nói với theo :

- Nếu cô không tìm tôi , thì tôi sẽ tìm cô đấy .

Nhìn theo dáng Mai Liên cô độc lẻ loi , lại mang nặng trong lòng nỗi đau khổ , anh thấy đau nhói cả tim . “Nỗi đau xót kia , em có chịu chia sẻ cho anh ?” một câu nói , một câu hỏi mà anh chưa nói thật lòng .
(78)

o Không o

Đẩy mạnh cửa , Ngọc Liên hét :

- Chị đừng có suốt ngày lo lắng cho nó có được không ? Nó đang quyến rũ người yêu của em đó .
- Chị không tin đâu . Có lẽ là em hiểu lầm Mai Liên rồi .
- Em ghét tên Liên lắm , tại sao lại đặt tên Liên cho nó . Đã có em rồi mà .
- Chuyện gì mà hai đứa to tiếng thế hả ?
- Mẹ ! Sao mẹ có mặt ở đây ?
- Mẹ đi siêu thị , sẵn tiện ghé vào đây xem nhà hàng lúc này thế nào . Còn hai đứa đang bàn chuyện gì mà có vẻ căng thẳng vậy ?

Ngọc Liên giận dỗi ngồi xuống ghế :

- Mẹ biết cha đi đâu không ? Con có chút chuyện muốn nói .
- Ông ấy vừa đi ra ngoài đấy . Hình như đi gặp chàng rể tương lai .
- Chàng rể tương lai ?

Ngọc Mai bá tay mẹ :

- Ai vậy mẹ ?
- Thì anh chàng Đoàn Hồ bạn trai của Ngọc Liên chứ ai . Cha con hài lòng về cậu ta lắm .
- Mẹ đừng có nhắc đến tên anh ta nữa . Thật đúng là gã sở khanh .

Ông Thiên Sơn đẩy cửa .

- Ai là sở khanh vậy con gái ?

Ôm cánh tay ông Thiên Sơn , cô nũng nịu :

- Cha ! Con muốn cha làm giúp con một việc .
- Chuyện gì nữa đây ? Có phải là chuẩn bị lễ hỏi không ?
- Đừng nhắc chuyện đó trước mặt con . Con muốn đổi tên của mình .

Bà Hiền tròn mắt :

- Đổi tên ? Con nói chuyện lạ đời vậy ?
- Con không muốn mình bị so sánh với người khác làm xấu đi tính cách của con .

Ông Thiên Sơn ngồi xuống ghế :

- Nếu cha đoán không lầm , thì con vừa gây gổ với ai đó , có đúng không ?
- Nếu cha muốn có một con rể tốt thì hãy đuổi cổ cái con nhỏ đó đi khỏi nhà hàng .

Ngọc Mai nhìn em :

- Em nói đuổi Mai Liên à ?
- Chứ chị nói em nói ai ? Nó luôn gây cho em sự bất ổn . Em muốn nó không hiện diện trước mắt em .
- Nhưng mà Mai Liên đâu có lỗi gì , chỉ tại em thấy đổ kỵ với nó thôi .

- Em mà đổ kị à ? Chị nghĩ nó là ai ? Nó chỉ là một đứa mồ côi , có danh phẩm gì mà cho em đổ kị chứ ? Từ lâu , nó sống ăn bám làm em chướng mắt rồi , giờ lại đi quyến rũ bạn trai của em , em sẽ chẳng tha cho nó .

Bà Hiền nhìn con gái , giọng bà phân trần :

- Có khi nào có sự hiểu lầm không ? Tính nó đâu có như thế .

- Lòng người , ai lấy thước mà đo hả mẹ ? Trước mặt mọi người khi còn ở trong nhà phải giả nai rồi . Giờ được ra ngoài tự tung tự tác , còn nể ai nữa .

Ông Thiên Sơn trầm ngâm :

- Con gái ! Đừng có nóng giận mà mất khôn . Đoan Hồ là chàng trai như thế nào , cha biết rất rõ . Nó không hề thật lòng với người không ngang tầm mắt nó .

- Cha à ! Anh ta đã cầu hôn với nó rồi kìa .

Đôi mắt ông Sơn mở to :

- Cha không nghe lầm chứ ? Lúc nãy cha vừa gặp Đoan Hồ đây mà .

- Trong đôi mắt anh ta , con không bằng một phần hai con nhỏ đó . Con sẽ cho anh ta thấy phụ lòng con sẽ có hậu quả như thế nào . Cả nó cũng thế .

Ngọc Mai xua tay :

- Em đừng đem những tội lỗi vu vơ trút lên đầu Mai Liên có được không ? Dù sao nó cũng là em nuôi của chúng ta , không có tình cũng có nghĩa chứ .

- Từ khi nó bước chân ra khỏi nhà là tình nghĩa đã đứt đoạn rồi .

Bà Hiền nhỏ giọng :

- Con đừng vì một chút nông nổi mà gây ra chuyện làm ân hận cả đời . Hãy nghe mẹ đi con . Ngọc Liên vẫn cố chấp , cô là kẻ không bao giờ chịu nhường bước :

- Cha ! Cha phải giải quyết giúp con việc này . một là đuổi nó , hai là đuổi con .

Lời của con gái làm ông chết điếng . Ông phải chọn một trong hai sao ? Ông không thể có lỗi với cha mẹ Mai Liên nữa .

- Con gái ! Nghe cha nói . Tất cả mọi chuyện sẽ có cách giải quyết , đừng nôn nóng mà gây ra hậu quả đáng tiếc .

- Cha nên nhớ rằng : con đang quan hệ rộng với tất cả các ông chủ của doanh nghiệp . Nếu con bỏ đi , các mối làm ăn lớn sẽ theo con . Còn nữa , nếu cha không có chàng rể Đoan Hồ , thì khoản nợ ngân hàng sẽ không trả nổi .

- Con hù dọa cha phải không ?

- Cha biết tính con rồi , con nói được sẽ làm được .

Bà Hiền lớn tiếng , giọng bà nghèn nghẹn :

- Con thật quá đáng ! Mẹ không cho phép con làm như vậy .

- Chẳng lẽ mẹ muốn con gái của mình thua người ta hay sao ? Con không hiểu mẹ nghĩ thế nào nữa . Đúng rồi , mẹ thương nó hơn con của mẹ mà .

Chẳng còn lời nào để nói , Ngọc Mai tát vào mặt em :

- Em đừng gây đau khổ ẹ nữa , được không ?

- Chị cũng thế thôi . Suốt ngày chỉ bênh vực nó , rồi chị sẽ hối hận khi xem thường tôi .

Cô quay qua ông Sơn đang ôm đầu :

- Cha đã có quyết định chưa ?

Bà Hiền nhìn chồng :

- Ông . . . ông không thể có lỗi thêm một lần nữa . Chúng ta sẽ ăn nói thế nào khi xuống tuổi vàng gặp lại họ đây ?

- Bà có hiểu cho tôi không ? Tôi cũng đau lòng lắm chứ , nhưng biết phải làm sao khi tất cả mỗi làm ăn của nhà hàng đều do con nó môi giới .

- Chẳng lẽ vì thế mà ông nỡ đui con bé sao ? Rồi đây nó biết sống ra sao ?

Ngọc Liên khoát tay :

- Con sẽ cho cha một ngày để suy nghĩ . Ngày mai , khi con vào nhà hàng , có nó sẽ không có con .

Cánh cửa khép lại , Ngọc Mai bước đến ôm vai mẹ .

- Có chuyện gì vậy mẹ ? Con trông mẹ xúc động lắm .

Bà Hiền quệt nước mắt :

- Không có chuyện đâu con . Mẹ muốn về nhà .

- Con đưa mẹ về .

Còn lại một mình , ông Thiên Sơn đắm mình trong suy nghĩ , gương mặt của ông trầm buồn . Ông đâu phải là kẻ vô tình , vô nghĩa . Ông cũng có một trái tim biết đau khổ . Nhưng với hoàn cảnh hiện tại , nếu ông không có biện pháp lưỡng toàn thì một là nhà hàng sẽ phải phát mãi để trả nợ ngân hàng . hai là lương tâm ông sẽ vô cùng ân hận .

Ông ngả ngửa ra ghế , chưa bao giờ ông cảm thấy khó xử như lúc này .

Thả bộ từng bước trên vỉa hè , thưởng thức từng cơn gió đêm man mác , Mai Liên cảm thấy tâm hồn thoải mái vô cùng .

Cô đưa mắt nhìn những bóng đèn đường sáng choang , cô ước muốn nó là những vì sao . . . sẽ lãng mạn hơn .

Không được bao lâu , đôi mắt cô lại sụp xuống , niềm tâm tư lại quay về xáo trộn . Có lẽ cô phải rời bỏ nhà hàng thôi . Cách đó sẽ giải quyết tất cả mọi gút mắc và tránh khó xử cho nhiều người .

Có tiếng xe rà sát lề đường , rồi một giọng nói quen thuộc cất lên :

- Lãng mạn thật nha ! Đạo phố về đêm à ?

- . . .

- một mình buồn lắm phải không ? Có thêm một người sẽ vui hơn .

Tắt máy xe , anh bước xuống dẫn bộ theo cô .

Vẫn im lặng đếm bước , cô không thềm liếc Hoàng Trung một cái .

- Mai Liên ! Cô có tâm sự phải không ?

- . . .

- Giờ đây cô cảm thấy rất khó chịu trong người , muốn tìm cách để trút bỏ , tôi sẽ giúp cô .

Dừng lại , cô hét :

- Anh phiền phức quá đi !

Đúng lúc có hai cặp tình nhân chạy ngang qua , họ nhìn hai người mỉm cười ý nhị .

- Cô lên xe đi ! Tôi bảo đảm nếu cô không trút được nỗi buồn ra ngoài , thì tôi tùy cô xử phạt .

- Có điên mới tin anh .

Hoàng Trung đề máy xe :

- Nè ! Lên nhanh đi chứ . Đó là quyền lợi của cô .

Do dự một lúc , Mai Liên leo lên xe . Chiếc xe xé gió lao đi vùn vụt trên đường . Cô nhắm mắt cẩn thận chịu đựng , tay cô tê rần khi bấm chặt vào yên xe .

Đột nhiên chiếc xe thắng rít trên đường , đầu cô đập vào lưng anh đau nhói . Thì ra anh vừa thực hiện một cú quẹo cua ngoạn mục .

He hé mở mắt , cô lại một phen hoảng hốt khi thấy cảnh vật xung quanh hòa đi không thấy rõ cái gì .

Cố gắng chịu đựng thêm một lúc , cô có cảm giác xe đã giảm dần tốc độ và dừng hẳn .

Giọng của Hoàng Trung bí mật :

- Cô đừng mở mắt nha . Chờ tôi gọi đã .

Khoảng hai phút sau , anh gọi :

- Cô mở mắt ra đi .

Khung cảnh trước mắt cô quả thật là đẹp tuyệt vời . một bầu trời đầy sao , một dòng sông êm ả và một cây cầu cao đón những luồng gió thổi qua .

Cô mỉm cười thích thú :

- Ôi ! Tôi chưa từng thưởng thức nó bao giờ . Quả thật là dễ chịu .

Hoàng Trung nheo mắt :

- Cô thử bước lại đây xem , nó càng tuyệt vời hơn .

Nhìn Hoàng Trung vô tư nơi lan can cầu , cô e ngại :

- Nè ! Anh coi chừng té đó . Tôi không có biết lội đâu mà cứu anh .

- Tâm trạng khá thoải mái rồi , phải không ? Bước lại đây đi , mọi chuyện buồn sẽ không còn nữa .

Mai Liên ngập ngừng . Anh trấn an :

- Mạnh dạn lên chứ .

Anh đưa tay :

- Lại đây ! Tôi không gạt cô đâu .

Từng bước , từng bước thận trọng , cô tiến về phía anh . Nắm được tay cô , anh kéo mạnh .

- Á !

Hoảng cả hồn vía , cô bấm chặt lấy anh , tim đập mạnh .

- Anh muốn giết người hả ?

- Đừng nói ! Im lặng mà nhìn dưới kia kìa .

Đưa mắt nhìn xuống dòng nước , từng chớp lóng lánh ánh bạc lung linh huyền ảo , cô gạt đầu :

- Đẹp thật đó .

Đỡ cô ngồi xuống bên cạnh mình , Hoàng Trung tâm sự :

- Cô có biết tại sao tôi khám ra nó không ?

Ánh mắt cô nhìn anh thay lời hỏi .

- Lúc tôi còn nhỏ , anh Hai tôi thường dẫn tôi đi câu cá lắm . Hầu như ngày nào cũng vậy . Đêm đến , anh còn dẫn tôi đi cắm câu nữa . Tôi đã thân quen với hình ảnh sóng nước lấp lánh kia . Rồi khi rời quê lên thành phố , tôi đã quên hẳn nó vì phải vui đầu vào việc học và bon chen kiếm sống . Đôi lúc áp lực quá

nặng đã đến với tôi , tôi buồn bực lắm . Có đêm tôi lang thang như một thằng bụi đời vậy . Đến một hôm khi phát hiện ra chỗ này , tôi mới lấy lại được sự ung dung và vô tư . Mỗi lúc căng thẳng , tôi lại tìm đến đây . Những làn gió mát , vì sao trời và sóng nước đã là một người bạn rất thân có thể gọi là tri kỷ của tôi .

Mai Liên im lặng , cô dõi mắt ra xa :

- Quả thật , tôi cũng có cảm giác như anh . Mới đến đây , nhưng đã như thân quen lắm .

Khẽ nhắm mắt , cô hít vào một hơi thật mạnh , ru mình trên sóng nước bênh bồng .

Lại một làn gió thổi qua hất tung bay làn tóc . Gió vô tình , nhưng người lại có tình . Hoàng Trung nhìn cô đắm đuối , anh như mê mẩn với vẻ đẹp dịu dàng khả ái của gương mặt kia .

Trong lòng anh có một cảm giác ầm ập lạ . Tay anh giơ lên , nhưng lưỡng lự rồi để xuống . Anh không muốn làm tan biến cảm giác êm đềm của cô .

Mở choàng mắt , đôi môi cô cắn chặt như đang phẫn uất một điều gì .

- Lại nghĩ về việc lúc chiều có phải không ? Thả trôi nó theo dòng nước đi , sẽ thấy thoải mái lắm .

-

Anh đứng lên , đưa tay làm loa :

- Làm theo tôi nha !

A . . . A . . . a . . . a . . . Tiếng hét của anh vang lên đi xa tít .

Anh kéo tay cô :

- Làm thử đi .

Miễn cưỡng , cô làm theo :

- A . . .

- Nè ! Cô làm cái gì mà như bị bóp cổ vậy ? Phải lấy hơi lên chứ .

Khẽ liếc anh , cô hít vào thật mạnh rồi đưa tay làm loa :

- A . . . A . . . A . . . a . . . a . . .

10. Tập 02 - Part 04

Hoàng Trung vỗ tay :

- OK . Được đấy . Tốt rồi ! Đã thấy thoải mái chưa ?

Nụ cười trên môi cô lại làm cho Hoàng Trung chết lặng , anh không hề chớp mắt dù cho gió mạnh cỡ nào .

Bị cô phát hiện , anh lúng túng ngồi xuống :

- Cô la còn lớn hơn tôi nữa .

- Dĩ nhiên rồi , vì tôi buồn hơn anh mà .

Thấy cô so vai , anh hỏi :

- Cô thấy lạnh à ?

- Hơi thôi , không sao đâu .

Cởi nhanh áo vest , anh khoác lên vai cô :

- Đừng xem thường , coi chừng bị cảm lạnh là tiêu đó .

- Cảm ơn anh .

Chẳng còn gì để nói , hai người ngồi im lặng bên nhau . Họ đều lắng nghe được tiếng sóng vỗ , giống như tiếng lòng của họ .

Bất chợt cô ngả đầu vào vai anh , đôi mắt cô khép nhẹ . Yên lặng và hạnh phúc , anh ngồi ngắm nhìn cô .

Thời gian trôi qua , trôi qua rất nhanh , Hoàng Trung đưa tay nhìn đồng hồ .

“2 giờ rồi . Côn nên để cô ấy ngủ ngoài trời thế này không ?” Nhưng quả thật lòng anh không nỡ để giây phút này trôi qua .

Đúng lúc , tín hiệu điện thoại reo vang . Anh đưa mắt nhìn Mai Liên , tay bắt máy .

- Alo .

- . . .

- Vâng , em đang ở nhà hàng .

- . . .

- Hôm nay là ca trực của em .

- . . .

- Tại em quên . Bạn quá , em xin lỗi .

- . . .

- Chúc anh ngủ ngon !

Khẽ tựa mình , Mai Liên mở mắt . Cô nhìn anh bên lên :

- Sao anh không đánh thức tôi ? Mấy giờ rồi ?

- một giấc ngủ rất dễ đến khi chúng ta trút bỏ hết những điều phiền muộn . Anh . . . không muốn phá tan cái giây phút yên lành đó .

Tiếng “anh” ngọt ngào từ bờ môi cao ngạo của anh làm cho cô thoáng đỏ mặt .

- Chúng ta về thôi .

Đùi cô đứng lên , anh lấy hết can đảm nói :

- Từ ngày mai , anh muốn chúng ta đi về chung đường , em đồng ý không ?

- Tổng quản lý ! Anh đừng có đùa chứ .

- Anh không đùa đâu , đó là lời thật của lòng anh .

- Làm như thế khác nào mọi người nói : tôi là bạn gái của anh .

- Anh muốn chúng ta thân thiết hơn thế nữa . Anh muốn mình là một điểm tựa vững chắc trong suốt cuộc đời em .

- Tham lam quá đấy .

Tuy nói vậy , nhưng lòng cô dâng tràn một cảm xúc khó tả . Cô ngược mắt nhìn anh . Trong mắt anh không có gì là giả dối , chỉ có một khoảng yêu thương mênh mông dành cho cô .

Mạnh dạn hơn , nắm tay cô , anh nheo mắt :

- Anh muốn em là người con gái đầu tiên và cũng là người cuối cùng , cùng anh ngắm nhìn cảnh đẹp này .

Mai Liên rút tay lại , cô quay đi :

- Tôi không biết .

- Mai Liên !

- Dạ .

Tiếng “dạ” ngọt ngào được thốt ra mà cả bản thân cô cũng không ngờ được đã làm cho Hoàng Trung vui sướng . Anh chớp ngay cơ hội đó :

- Em phải bỏ ngay tiếng “tôi” đi , nếu không em sẽ ân hận đó .

- Đâu có gì phải ân hận . Tôi đâu có ý . . . ơ . . .

- Tại cô thôi , ai bảo cô bướng làm gì .

Hoàng Trung đã ngăn câu nói của cô bằng đôi môi tham lam của mình .

Cô run nhẹ trong vòng tay anh . Lần đầu tiên bị một người con trai hôn như vậy , ai không sợ hãi chứ .

Rời môi cô trong luyến tiếc , anh vừa trêu :

- Anh đã là người “chinh phục” được nụ hoa đầy gai góc rồi . Hoan hô anh đi !

Đỏ cả mặt vì thẹn , cô lằm bằm :

- Trong nhà hàng cũng ăn hiếp người ta , ở ngoài đời cũng ăn hiếp người ta .

Ôm cô trong vòng tay , anh trân trọng hôn lên vầng trán bướng bỉnh :

- Anh chỉ quan tâm đến người yêu của anh thôi . Mà cũng tại em cứng đầu quá làm gì . Nhưng mà nhờ cái tính đó mà anh chú ý đặc biệt đến em , rồi yêu em lúc nào cũng chẳng biết .

Mai Liên buồn buồn :

- Em không sánh bằng người ta đâu , anh có nhầm lẫn không ?

- Câu này để anh nói mới phải . Cái chàng Đoàn Hồ đó hơn anh về tất cả phương diện mà . Còn Ngọc Liên , cô ấy làm sao mà có thể ngược nhìn xuống được .

- Anh đừng nên so sánh như thế . Mỗi người đều có một cuộc đời riêng , ai cao kệ ai , miễn mình sống thật với bản thân là được .

- Nhưng dù sao anh cũng đẹp trai hơn anh ta , có đúng không ?

Cô bật cười nhìn anh :

- Cho nên em phải suy nghĩ kỹ lại tình yêu của anh rồi mới quyết định .

Vùi mặt vào tóc cô , anh thủ thủ :

- Đừng buồn nữa nha em . Từ đây , mọi đau khổ , buồn vui , mình sẽ chia sẻ cho nhau . Anh hứa sẽ cùng em vượt qua tất cả . Hãy tin tưởng ở anh .

Ngả đầu vào vùng ngực rộng của anh , cô cảm thấy lòng yên ả . Từ đây , cô đã có một điểm tựa vững chắc . Cô tin ở tình yêu của anh .

”Em đã bắt đầu tin vào hạnh phúc

Nó dịu dàng êm ái giấc mộng du .

Em đã bắt đầu tin tình anh là thật

Nó tốt đẹp vững bền bên em mãi . . . mau sau .”

Ôm một chồng khăn to dùng , Phi Yến vừa đi , vừa la lớn :

- Tránh ra ! Tránh ra ! Nước sôi , nước sôi đây .

Tuấn Ngọc cũng vậy , tay anh ôm một chồng xoong lẩu , miệng cũng không ngớt :

- Đồ dễ vỡ , đồ dễ vỡ , làm ơn đi .

Mọi người ai nhìn thấy cũng phải tránh ra , nhưng cả hai thì không muốn nhường nhịn nhau .

- Anh kia ! Nhường cho tôi đi trước chứ .

- Cô này ngộ không . Tôi bê đồ nặng thì cô phải nhường đường cho tôi chứ .

- Nhưng tôi là phụ nữ , là đàn ông , anh phải biết ga- lăng .

- Ga- lăng ? Hừ ! Cái thứ con gái chảnh chọe như cô , ga- lăng làm cái quái gì .

Tức đỏ cả mặt , Phi Yến hét :- Ê ! Cái “thằng” nhà bếp kia , muốn ăn tát tai không ? Vô duyên vừa phải thôi , tôi chảnh hồi nào ?

- Tuy chưa nhìn thấy , nhưng “danh tiếng” của cô , tôi đã nghe từ lâu . Thật gặp mặt đúng hơn là nghe tiếng .

Chẳng biết nói gì cho đã nư , cô hất mạnh chồng khăn vào người anh .

- Chết quách đi ! Đó là hậu quả của kẻ dám mắng “phụ nữ đoan chính” .

Nằm lẩn lóc giữa các xoong lẩu và khăn trải bàn , Tuấn Ngọc la làng :

- Bớ người ta ! Giết người cướp của . . . Phụ nữ cô độc ăn hiếp trai tơ cô đơn .

Đôi mắt của Phi Yến lại trợn tròn lên :- Không cho anh một bài học , thì anh không biết thế nào là lễ độ .

Cô đưa tay cầu véo anh làm anh la oai oái .

Đang lúc đến phần phân chia thắng thua , thì một tiếng quát làm cả hai phải im bật .

- hai người đang làm chuyện gì vậy ? Đây là nhà của hai người hả ?

Ngồi dậy phủi áo quần , Tuấn Ngọc cúi đầu , riêng Phi Yến thì mặt cô đã tái mét chẳng còn chút máu .

- Đúng là chủ nào tớ nấy mà , cái tật ghẹo trai không bỏ được .

Ngọc Liên liếc Tuấn Ngọc :span>

- Anh tên gì , làm ở bộ phận nào ?

- Tôi làm ở nhà bếp . Tuấn Ngọc là tên tôi .

- Trong giờ làm việc , anh lại đi đùa giỡn , anh coi nhà hàng không chủ hả ?

- Không . Chẳng may tôi bị vấp té , cô Phi Yến đây mới bị vạ lây té theo tôi mà . Chúng tôi đâu có đùa giỡn . Tôi với cô ấy đâu thân đến mức độ vậy .span>

Phi Yến bặm môi :

“Hừ ! Thứ đàn ông lẻo mép thấy phát sợ” .

Quay sang Phi Yến , Ngọc Liên hỏi :

- Còn cô , thấy anh ta khiêng đồ nặng sao không tránh ra ? Có phải cô thích anh ta không ?

Phi Yến xua tay :

- Tôi không có .

- Cô ấy đỡ tôi lên thôi mà . Tại cái tật của tôi đau là la làng lên .

Không muốn đôi co mất thời gian , vả lại cô chẳng bắt bẻ được cái miệng dẻo quẹo của anh ta , Ngọc Liên trừng mắt :

- Còn không mau dọn dẹp đi .

- Vâng .

Cả hai ngồi xuống cùng một lúc . Chẳng may đầu anh và đầu cô “choảng” vào nhau .

- Ui da ! Anh làm gì như xe hủ lô vậy .

- Còn cô như xe container vậy .

Mai Liên xuất hiện nơi hành lang , bước chân cô nhẹ nhàng và khoan khoái .

Ngọc Liên trừng trừng mắt nhìn . Cô đang kiểm chế cơn “tam bành” đang trỗi dậy .

Nhưng rồi cô không còn chịu đựng được nữa khi sau lưng Mai Liên xuất hiện thêm một người .

“Tại sao cô ta còn ở đây ? Cô ta đã bị cho thôi việc ngày hôm qua rồi mà ?”

Kênh mặt , Ngọc Liên phán :

- Hình như cô đã bị cho thôi việc .

- Vâng . Nhưng mà đây là do tôi xin nghỉ , chứ không phải là bị đuổi , thưa cô .

- Thế sao cô còn chưa đi ? Chẳng lẽ cô định câu thêm một con cá lớn .

Vừa nói , Ngọc Liên vừa liếc về phía Đoan Hồ .

Chẳng để ý đến cô , Đoan Hồ nhìn Mai Liên :

- Em định đi đâu khi nghỉ việc ở đây ? Để anh giới thiệu nơi làm khác cho em nhé .

- Cám ơn anh . Em muốn nghỉ một thời gian để cho đầu óc được thanh thoi . Với lại , cũng để kiểm điểm lại chính mình .

- Em có suy nghĩ gì về lời anh nói hôm trước không ?

Ngọc Liên bước lại , cô câu lấy tay anh nũng nịu :

- Anh ! Hẹn sáng nay đưa em đi pic- nic mà anh lại quên rồi . Giờ vẫn còn sớm , chúng ta đi đi .

- Ô . . . anh . . .

- Không được từ chối đó nha , em giận cho coi .

- Được rồi , để anh nói với cô ấy vài lời đã .

Nhìn sang Mai Liên , anh nói :

- Mai Liên à ! Em có giữ danh thiếp của anh phải không ? Có chuyện gì cần sự giúp đỡ , em cứ gọi cho anh nhé .

- Vâng , cám ơn anh .

Vừa kéo tay Đoan Hồ , Ngọc Liên vừa nói lớn :

- Phi Yến ! Cô canh chừng cho kỹ vào nha . Trong nhà hàng này có người nghỉ việc đó , mất mát thứ gì là cô chịu trách nhiệm .

Hầm hằm bước lại gần bạn , Phi Yến quát :

- Mà để yên cho con nhỏ đó sỉ nhục thế à ? Hừ ! Bộ là con gái của giám đốc là lớn lắm sao ?

- Chấp nhất làm gì , tao đã xin nghỉ việc rồi .

- Mà có điên không , tự dưng sao nghỉ việc ?

- Mà theo tao , giúp tao thu dọn đi .

- Nhưng mà chưa trả lời tao .

- Mình chưa tiện nói ra lúc này , nhưng sau này Yến sẽ hiểu tất cả .

- Nhìn vào mắt mày , tao đã biết chuyện gì xảy ra rồi . Hãy cố gắng lên , đừng để bị quật ngã nhé .

- Mình xin lỗi nha Phi Yến .

- Chuyện gì ?

Định trút hết nỗi lòng cho bạn hiểu , nhưng cô lại lưỡng lự :

- Về tất cả .

Mãi lo tâm sự , hai cô chẳng để ý gì đến Tuấn Ngọc , mặc cho anh la đến khan cả cổ . (108)

o Không o

- Đừng uống nữa em , chúng ta về thôi .

Nốc hết ly rượu còn lại , Ngọc Liên bật cười .

- Anh sợ em say hả ? Em đâu có say đâu . Uống 10 ly nữa với anh còn được .span>

- Anh đưa em về nhà .

Nhìn anh , cô lè nhè :

- Chẳng biết tại sao anh lại thích nó ? Em nè , em hơn nó về tất cả mà . Nó là một đứa con hoang , anh lấy nó chẳng có tương lai gì đâu . Còn em , em yêu anh , anh có biết không ?

Đoan Hồ vuốt mặt , anh đang suy nghĩ về những lời cô nói .

- Em say rồi .

- Em không say , những điều em nói tất cả là sự thật . Em yêu anh , yêu hơn cả bản thân mình nữa . Em không cho ai giật lấy tình yêu của em đâu .

- Ngọc Liên ! Chúng ta về thôi , cha mẹ em sẽ lo lắng nếu em về khuya quá .

- Ai nói cha mẹ em lo chứ ? Biết em đi với anh là cả nhà ai cũng yên lòng cả .

Cô đưa tay vẫy :

- Anh ơi ! Cho em thêm một chai nữa nha .

- Ngọc Liên !

- Anh đừng có cản em . Em muốn mình được say để quên đi tất cả .

Chai rượu được mang ra , Ngọc Liên cứ thế mà rót đầy ly . Cô cũng chẳng hiểu nổi bản thân của mình muốn gì .

Cô tức , cô ghen ư ? Đúng một nửa thôi , cô đang tức thì phải . Cô không muốn chịu thua một con bé mồ côi , cô đang ganh tức vì tình yêu thương , ai cũng dành cho nó .

Tính đồ kị đã đến với cô từ nhỏ , từ nhỏ lận . Cô luôn muốn cô phải hơn Mai Liên , hơn về mọi mặt . Nhưng càng ngày cô càng thấy thua sút , tính đồ kị càng ngày càng lớn và sự giành giật đã trở thành thói quen của cô .

Cô yêu anh ư ? một tình yêu gọi tên thể nào nhỉ ? Cô chẳng biết nữa .

Cô chỉ không muốn thấy anh ở bên cạnh Mai Liên , cô không muốn một chàng trai mà cô vừa ý có một ý nghĩ khác .

Tóm lại , cô đang đấu tranh cho hạnh phúc bản thân , hay chỉ là tranh đoạt để thỏa tính đồ kị trong lòng ? một câu hỏi mà chỉ có tương lai là câu trả lời chính xác .

Thấy cô ngã vật lên bàn , Đoan Hồ bước nhẹ lại kề bên .span>

- Ngọc Liên ! Em . . .

Cô ngẩng lên , đôi mắt cô nhìn anh đắm đuối :

- Em không sao . Chúng ta cạn ly đi .

- Em đừng uống nữa .

- một ly nữa thôi . Uống với em đi .

- một ly nữa thôi nhé .

- Vâng .

Khoác áo vest lên người cô , anh dìu cô đứng lên .

- Nào ! Chúng ta đi .

Cô dựa vào người anh , vùi đầu vào vai anh thẫn thút :

- Anh lo lắng cho em thật sao ? Anh có yêu em không ?

Đoan Hồ im lặng , anh đang đấu tranh dữ dội với bản thân của mình .

- Em đừng khờ quá . Uống rượu say chỉ hại bản thân thôi .

Cô đẩy anh ra :

- Em không muốn về nhà .

- Cha mẹ em sẽ lo lắng lắm .

- Thấy em say thế này , cha mẹ em sẽ đánh em chết mất . - Cô viện cớ .

Đoan Hồ gãi đầu :

- Vậy em muốn đi đâu ?

- Về nhà anh đi . Em muốn em là người con gái đầu tiên đến đó .

- Không được . Anh chỉ ở có một mình , em đến đó sẽ bất tiện lắm . Với lại , danh dự của em sẽ bị tổn thương .

- Tóm lại , anh không bằng lòng chứ gì ? Vậy anh về trước đi , khỏi lo cho em .

Cô quay lại ghế , nắm tay anh bồi bàn :

- Ở đây có phòng không anh ? Em muốn ở lại một đêm .

- Có , thưa cô . Để tôi dẫn cô đi .

- Cảm ơn anh .

Xiêu vẹo đi trong tay anh bồi , cô chẳng thềm nhìn đến Đoan Hồ .

Bước lại đỡ lấy vai cô , anh nhìn anh bồi nhẩn mặt :

- Cảm ơn anh nha . Tôi nghĩ phải đưa cô ấy về nhà . Xin lỗi vì làm phiền .

- Không có chi .

- Buông em ra ! Em không muốn về nhà . Anh về trước đi , chẳng cần quan tâm đến em .

- Làm sao anh không quan tâm cho được khi chúng ta là bạn thân của nhau ? Với lại , anh là người chịu trách nhiệm trước hai bác .

- Em không cần hai chữ trách nhiệm đó , và chẳng cần hai chữ bạn thân . Anh về đi , em không cần .

Thoát khỏi tay anh , có bước lên lầu , nhưng không làm chủ được mình , cô ngã quỵ xuống .

Vòng tay của Đoan Hồ kịp thời kèm giữ . Anh nhìn cô đặt dựa trong men say mà thấy nao lòng . (114)

o Không o

Đẩy cửa phòng , anh bế xốc cô lên . Nhẹ nhàng đặt cô xuống nệm , anh thở ra một hơi thật mạnh .

Kéo tấm chăn đắp ngang người cô , anh lắc đầu :

- Xin lỗi em , anh không muốn như vậy . Tình yêu của con tim , nó có đường đi riêng lẻ của nó .

Anh bước vào phòng tắm , mượn dòng nước mát tẩy đi những ưu tư . Bước ra ngoài với tâm trạng đã khoan khoái , anh đưa mắt nhìn Ngọc Liên .

Cô vẫn đang say nồng trong giấc ngủ , rèm mi còn đọng lại những giọt lóng lánh .

Khẽ lắc đầu với những ý nghĩ yếu lòng , anh bước lại bàn pha ình một ly cà phê .Ngồi nhâm nhi ly cà phê ngắm ra từng vị đắng , anh không hề biết rằng có một bóng đen xuất hiện sau lưng .

Bóng đen đó ôm chầm lấy anh , vùi đầu vào vai anh thủ thủ :

- Đoan Hồ ! Em yêu anh , anh có biết không ?

Nhẹ ìm cách gỡ tay cô ra , anh từ tốn :- Ngọc Liên ! Đừng làm thế . Em say rồi , hãy nằm nghỉ đi . Lọt thỏm vào lòng anh , cô thút thít :

- Em không say , em đang tỉnh táo .

Vòng tay cô cứ siết chặt lấy anh , anh không cách nào gỡ ra được .

- Bình tĩnh lại đi em . Em ngồi xuống trước đã , chúng ta sẽ nói chuyện sau .

- Em không muốn nghe những lời anh nói , anh đã bỏ em trong trái tim anh .

- Tình yêu có rất nhiều lý lẽ , nhưng chẳng phải lý lẽ nào cũng đúng đâu em . Em đừng vì một chút nông nổi mà đánh mất cả con tim của mình . Anh với em hãy là người bạn tốt .

- Em chẳng muốn một tình cảm thương hại nơi anh . Em muốn anh thật lòng với em về tất cả . Hãy quên cô ta đi , cô ta chỉ là cái bóng của em .

- Mai Liên là người con gái tốt , em đừng gây đau khổ cho cô ấy nữa , có được không ?

- một người con gái tốt mà một lúc quen hai gã đàn ông ? Cô ta nói đúng hơn là một cỗ máy moi tiền .

- Em đừng nghĩ xấu về cô ấy .

- Sự thật là vậy . Chỉ có em yêu anh với tất cả lòng chân thật mà thôi .

Mắt cô nhìn anh nồng thắm , cô chủ động tìm môi anh . Anh ngỡ người , vòng tay vô tình ôm trọn bờ vai cô .

Đẩy cô ra , anh lắc đầu :

- Đừng Ngọc Liên . Anh . . .

Nhưng lời nói của anh đâu còn tác dụng . Ngọc Liên vồ lấy anh như một con báo vồ mồi . Cô hôn lên mắt , mũi , môi anh . . . Cô gây cho anh một cảm xúc ngất ngây men tình ái .

Cưỡng chế lại bản thân lại làm tăng thêm tính bí hiểm . Ngọc Liên tìm đến cổ và vùng ngực rắn chắc của anh .

Một sức sống căng tràn của người con trai thành đạt vục dậy , anh bế xốc cô lên .

Nhẹ nhàng đặt cô xuống nệm , lý trí của anh vẫn còn một chút ít ỏi , nhưng rồi nó cũng tan biến đi nhanh khi thân hình quyến rũ và mùi hương con gái của Ngọc Liên quấn chặt lấy anh .

"Khi cánh hoa yêu đã êm đềm hé mở .

Anh vội vàng chiếm ngự của riêng anh . . ."

Ngắm nhìn Đoan Hồ say nồng trong giấc ngủ . Ngọc Liên lặng lẽ đưa tay sờ lấy môi anh . Anh đúng là một chàng trai tuyệt vời và tự nhủ như vậy . Nhưng rồi một cảm giác tiếc nuối lại xuất hiện trong cô . Cô có đi quá trớn hay không , khi thật ra trong lòng cô chưa yêu anh thật sự ?

Đoan Hồ khẽ trở mình , cô vội xóa tan đi ý nghĩ . Ngã đầu lên ngực anh , cô hạnh phúc thả hồn vào giấc mộng .

Bước xuống xe , Tuấn Ngọc gõ cửa liên tục , anh lẩm bẩm :

- Cái thằng khỉ này đi đâu không biết . hai ngày trời chẳng thấy mặt mũi nó đâu .

Đẩy cửa , Hoàng Mỹ nhìn mặt :

- Thằng quỷ ! Làm cái quái gì mà gõ cửa ầm ầm vậy ?

Bước thẳng vào nhà , Tuấn Ngọc nhìn quanh :

- Cái thằng chết bầm trốn đi đâu rồi ? Ra đây coi !

- Em tìm Hoàng Trung hả ?

- Vâng . Có chuyện gấp lắm .

- Nó về quê hai ngày rồi . Hôm nay chắc nó lên tới đó .

- Sướng nhỉ ! Công việc đang bẽ bộn mà về quê chơi .

- Có chuyện gì xảy ra ở nhà hàng hả ?

- Không có chuyện em tìm nó làm gì ? Cái thằng thật . . . lựa ngày nghỉ cũng độc địa vô cùng .

Ngồi xuống ghế , Hoàng Mỹ khoát tay :

- Hạ hỏa đi ! Nóng quá , mụn nó bung ra hết bây giờ .

Tuấn Ngọc cũng ngồi xuống ghế , anh “bà Tám” :

- Nhà hàng bây giờ như nổi loạn lên vậy . Người này chỉ người kia , người kia chỉ người nọ , quy công việc cho nhau . Cả hai ngày , hai buổi tiệc đều thất bại thảm hại .

Hoàng Mỹ nhú mào :

- Ủa ! Anh nghe thằng Trung nói có cô quản lý đặc lực lắm mà . Nó tin tưởng cô ta nên mới về quê đó chứ .

- Anh đừng nhắc nữa . Hề nhắc đến là em tức muốn điên đây này . Cái cô chảnh chọe Ngọc Liên đã đuổi Mai Liên đi rồi .

- Mai Liên ? Tên nghe quen thật . Hình như anh đã gặp ở đâu đó .

- Cô ấy có năng lực lắm . Với lại , nghe đồn là con nuôi của tổng giám đốc .

Hoàng Mỹ vỗ tay :

- Đúng rồi ! Là cô ấy .

- Chuyện gì ?

Đúng lúc , Hoàng Trung xuất hiện nơi cửa , anh đặt túi trái cây nặng trĩu xuống nền nhà .

- Thằng kia ! Bộ nhớ tao quá rồi hả , qua đây thăm tao ?

Tuấn Ngọc bật dậy , anh chớp vai bạn :

- Thằng khùng ! Sao không đi luôn đi ? Cả nhà hàng đang sống dở chết dở đó .

Ngồi nghe bạn kể hết mọi chuyện , Hoàng Trung nghiêng rằng :

- Tại sao lại như vậy ? Mai Liên đã hứa với tao là không xin nghỉ việc mà .

- một áp lực quá nặng từ nhiều phía đã làm cho cô ấy tủi thân , đặc biệt là “ác phụ” Ngọc Liên đấy . - Tuấn Ngọc nói tiếp , vẻ mặt tức tối - Nghe nhân viên nói , cô ấy đã ra điều kiện với tổng giám đốc : một là đuổi việc Mai Liên . hai là cô ấy bỏ nhà ra đi . Thật vậy , trên đời ai lại bỏ con đi thương thiên hạ .

Hoàng Mỹ nhìn em trai :

- Mai Liên có phải là em của Ngọc Mai không ?

Chưa kịp trả lời anh Hai , Hoàng Trung đã giật mình vì tiếng gọi quá lớn :

- Anh Mỹ ! Anh Mỹ ơi ! Giúp em với .

11. Tập 02 - Part 05

Ngọc Mai xuất hiện nơi cửa , gương mặt cô rất lo lắng .

Có một nỗi bất an phủ trùm lấy cả hai anh em . Hoàng Trung bước nhanh ra :

- Có chuyện gì vậy ?

- Mai Liên . . . Mai Liên . . .

- Cô ấy sao hả ?

- Cửa đóng kín , tôi gọi hoài nó chẳng chịu mở cửa .

Lao nhanh về phía trước , Hoàng Trung hét :- Sao không nói sớm ? Chìa khóa cô giữ đâu ?

- Mai Liên đã khóa bên trong rồi .

Đập mạnh cửa , Hoàng Trung la lớn :

- Mai Liên ! Mai Liên ! Em có nghe anh nói không ? Mở cửa đi em . Mai Liên . . .

Ngọc Mai run bắn người :

- Có khi nào nó làm liều không ?

- Cô im đi ! Cô ấy không nhu nhược như chị em của cô đâu .Đôi mắt Hoàng Trung đã đỏ ngầu , tay anh vẫn tiếp tục đập cửa :

- Mai Liên ! Mở cửa cho anh .Tuấn Ngọc đề nghị :

- Hay ta gọi cảnh sát đi .

Hoàng Mỹ khoát tay :

- Đừng kinh động họ , để từ từ xem đã .

Ôm Ngọc Mai vào lòng , anh vỗ về :

- Mai Liên là một cô gái rất có bản lĩnh , em đừng lo quá .

Đột nhiên cánh cửa được đẩy ra , cả bốn đôi mắt đều dán chặt vào đó .

Trước mắt mọi người Mai Liên không còn là một cô gái xinh đẹp tươi tắn nữa , thay vào là một gương mặt hốc hác , đầu tóc rối bưng , đôi mắt cô buồn thảm ngược nhìn .

Hoàng Trung không kềm được lòng mình , anh ôm chầm lấy cô , nước mắt anh đã lưng tròng khóe mắt .

- Cám ơn ông trời , em vẫn còn nguyên vẹn .

Ngọc Mai nắm lấy tay em :

- Tội gì mà em phải dày vò bản thân như thế ? Nhìn em như vậy , chị đau lòng lắm .

Mai Liên òa khóc nức nở . Bao nhiêu tủ nhục , uất hờn đều tuông trào ra . Tiếng khóc của cô xoáy vào tim Hoàng Trung đau nhói .

- Anh sẽ lấy lại sự công bằng cho em .

Mai Liên lắc đầu , cô nghẹn ngào :

- Đừng anh ! Mọi chuyện đã qua , hãy cho nó vào quá khứ . Đừng khơi lại làm gì cho đau khổ lòng em .

Ngọc Mai cũng tuôn lệ , cô chẳng biết phải xử sự thế nào trước hoàn cảnh này đây .

- Chị xin lỗi . . . chị xin lỗi . . . Chị chẳng giúp được gì cho em .

- Chị là người thân , là người duy nhất thân thương của em . Chị không cần phải khó xử .

Tuấn Ngọc vỗ trán :- Chuyện này tôi chưa hiểu trọn vẹn à nha . Tính tôi rất thích tò mò đó .

Mai Liên quệt nước mắt , nụ cười nở trên môi cô :

- Em xin lỗi . Mời anh chị vào nhà .

Hoàng Trung nhìn người yêu thương cảm :

- Anh xin lỗi . Lúc em khổ tâm nhất , anh lại chẳng ở bên cạnh của em .

Mai Liên lắc đầu , cô nắm lấy tay anh :

- Giờ đã có anh rồi còn gì , anh là niềm tin duy nhất của em mà .

- Nếu thật như vậy thì em phải hứa với anh một chuyện .span>

- Chuyện gì cơ ?

- Anh chưa nghĩ ra , nhưng sẽ nói một ngày gần đây .Đôi mắt cô lại trở nên một khung trời mùa thu ảo não .

- Có biết ngày mai còn anh ở bên cạnh em không ? Em sợ tất cả sẽ vụt bay theo chiều gió .

Hôn lên tóc cô , Hoàng Trung thủ thủ :

- Chẳng bao giờ anh chịu rời xa em , trừ phi em bỏ rơi anh mà thôi .

Một niềm tin và hy vọng chảy tràn khắp người cô . Cô nhoẻn miệng cười , dù cảm thấy nụ cười chưa trọn vẹn .

Tuấn Ngọc hét :

- Đừng có tâm sự nữa có được không ? Vào đây bàn công chuyện cái đã .

Đưa tay vuốt mái tóc rối của cô , anh nong nàn :- Tối nay anh sẽ đưa em đi ăn để bồi bổ lại sức khỏe . Trông em như vậy , xấu lắm .

- À quên ! Anh về quê thế nào ? hai bác vẫn khỏe hả anh ?span>

- Ủ . Anh có nhắc đến đứa con dâu tương lai nữa đó .

Gương mặt đỏ bừng , cô bỏ đi vào trong :

- Anh nói chuyện kỳ quá , em hông nghe nữa đâu .

Đúng là một “đứa học trò ngoan” , Tuấn Ngọc ngồi im lặng theo dõi câu chuyện . Đến khi câu chuyện vừa kết thúc , anh vỗ tay :

- Ôi ! Đúng là một kiếp phù du , biết nơi đâu là bến đậu .

- Nè ! Bộ mày tính lên vọng cổ hay sao vậy ?

- Nhưng nói gì thì nói , gia đình của cô quả thật là tệ . Tệ đến nỗi không còn lời nào để tả . Nhận người ta làm con nuôi , nuôi cho tới lớn đã mền tay mền chân , rồi đuổi đi . Tôi còn chưa nói đến chuyện chẳng cho ai biết , Mai Liên là con nuôi . Sợ cái gì ? Sợ cô ấy làm mất danh tiếng hả ? Cô ấy vừa đẹp người đẹp nét . Có đứa con như vậy không biết nâng niu , thật uổng công trời ban cho .Tuấn Ngọc đi qua đi lại lẩm bẩm , rồi búng tay :- Khép tội gia đình cô vào tội “ngược đã quá xá” là đúng rồi .span>

Ngọc Mai gật đầu :- Tôi biết gia đình tôi có lỗi , nhưng mà . . .

Mai Liên nắm tay chị :

- Chị đừng trách Ngọc . Miệng anh ấy nói vậy chứ không sao đâu . Em còn mang nặng ơn dưỡng dục chưa đền đáp được .- Mẹ rất lo cho em . Mẹ kêu chị nhắn em về gặp mẹ đó .

Mai Liên sụt sùi :

- Vâng , chị cho em gửi lời thăm bác gái .

Hoàng Trung thở dài , anh hỏi :

- Thế cô . . . À , mà không ! Chị có biết tình hình nhà hàng ra sao không ?

- hai ngày nay , tôi không có đến nhà hàng , nhưng nghe mẹ tôi nói , Ngọc Liên đang thay cha tôi quản lý .

Hoàng Trung cười khẩy :

- Quản lý à ? Coi chừng nhà hàng mất trong tay em cô đó .span>

- Ý anh nói vậy là sao ?

- Tôi không biết , về mà hỏi cha cô .span>

Mai Liên cũng nóng ruột , cô kéo tay anh :

- Chuyện gì vậy anh ? Có thể cho em biết không ?

- Hiện nhà hàng đang nợ ngân hàng số tiền rất lớn . Nếu không có giải pháp nào , thì sẽ phá sản trong nay mai .

Tuấn Ngọc tròn mắt :

- Vậy là tôi sắp mất việc rồi sao ? Trời ơi ! Biết làm sao đây ?

Nhìn bạn với ánh mắt nghiêm khắc , Hoàng Trung cứng cổ :

- Mới có một chút chuyện thì đã nao lòng , còn làm được việc gì xứng đáng hơn . Cái miệng của “anh” làm ơn khép kín giúp tôi . Nếu không , tôi cho “anh” xuống cống đấy .

Ngọc Mai lo lắng :

- Vậy phải làm sao ? Anh có giải pháp nào không ?

- Hiện giờ thì không . Nhưng mà nghe nói cô chủ Ngọc Liên đang “bày binh bố trận” , nên tôi chưa đoán chắc được điều gì .

- Đoán cái gì nữa mà đoán . hai ngày qua dưới sự điều khiển của “bà” , tổ ép chúng tôi muốn chết rồi . Điều anh nói sẽ trở thành hiện thật là cái chắc .

Mai Liên nhìn Hoàng Trung bằng ánh mắt thiết tha , cầu khẩn :

- Hãy cố giữ lại nhà hàng nha anh .

Hoàng Trung gật đầu , ánh mắt ah nồng nàn tình tứ :

- Ừm . Nhưng anh cần có em bên cạnh để hỗ trợ cho anh , em đồng ý chứ ? Em đừng do dự . Nếu không , anh không làm đâu .

Mai Liên gật đầu , cô mỉm cười ngả vào lòng anh .

Tuấn Ngọc đứng nhìn hai anh em ôm hai cô gái trong lòng mà tức mình .

- “Trời ơi là trời ! Sao tới giờ mình vẫn chưa có bạn gái vậy ta ?”

Đôi giày cao gót vỗ ầm ầm trên nền gạch bóng loáng , chứng tỏ chủ nhân của nó đang rất giận dữ .

- Hừ ! Điện thoại cũng tắt , công ty cũng không có , nhà cũng chẳng ở . . . vậy anh ta đi đâu chứ ?

Đẩy mạnh cửa , cô dẫn túi xách lên bàn :

- Đoan Hồ ! Anh đừng có dùng cách này để tránh mặt tôi , tôi sẽ không bỏ cuộc đâu .

Điện thoại reo vang , cô bắt máy :

- Alô .

- . . .

- Cha đó hả ? Mọi việc vẫn bình thường .

- . . .

- Vâng , con biết làm sao rồi . Cha đừng bận tâm .

- . . .

- Trời ơi ! Con đã nói với cha rồi . Buổi tiệc hôm nay không cần có mặt cha đâu . Toàn là bạn bè thân hữu của con .

- . . .

- Được rồi . Con nhớ rồi mà . Con còn việc phải giải quyết , con gác máy nha .

Đập mạnh điện thoại , cô kéo học tử lấy ỉnh một điều thuốc .

Phì phà một cách điệu nghệ , cô ngồi thư thả trên ghế .

Mặc cho tiếng gõ cửa , cô vẫn im lặng tiếp tục trò chơi phà khói của mình .

Đẩy cửa , Hoàng Trung bước vào , anh quơ tay :

- Có phải không vậy ? Đây đâu phải là toa- lét mà hút thuốc .span>

- Phòng của tôi , tôi muốn làm sao tùy thích , không cần anh quan tâm .- Vậy được thôi . Theo nguyên tắc của nhà hàng , ai hút thuốc trong phòng đều phải bị phạt , kể cả tổng giám đốc .

Dụi nhanh điều thuốc xuống bàn , Ngọc Liên trừng mắt :

- Anh hù dọa tôi đó à ?

- Chẳng dám , cô là cấp trên của tôi mà .

- Anh vào đây có việc gì ?

- Hình như hôm nay có một buổi party , phải không ?

- Đúng vậy .

- Sao cô không báo cho tôi một tiếng ?

Ngọc Liên bật cười :

- Báo cho anh ? Anh nghĩ anh là ai ?

- Thưa cô , tôi là tổng quản lý ở nhà hàng này , đồng nghĩa là việc gì tôi cũng phải biết .

- Vậy sao ? Thế thì đây ! Hóa đơn đặt tiệc , anh xem đi .

Thả tờ giấy rơi xuống nền gạch trước mặt anh , cô ngạo nghễ :

- Tổng quản lý à ! Anh đúng là một người được việc đấy , tôi rất thích những người như anh .

Nuốt giận nhặt tờ giấy lên xem qua , anh trợn mắt :

- Cô có điên không ? Sao lại như vậy ?

- Nè ! Anh nên nhớ anh là nhân viên của tôi đó .

- Tôi xin lỗi , nhưng việc này liên quan đến cả nhà hàng , tôi không nói không được .

- Ở đây tôi là chủ hay anh là chủ ? Mọi việc tôi đã quyết định rồi , anh cứ theo đó mà làm .

Hoàng Trung vẫn cố nhịn , anh phân trần :

- Nhưng mà cô có nghĩ đến lợi nhuận của nhà hàng không ? Nếu không có lợi nhuận thì làm sao trả tiền lương cho nhân viên đây ?span>

Quăng một xấp giấy lên bàn , Ngọc Liên khoát tay :

- Việc đó anh khỏi lo , tôi đã ra quyết định cắt giảm bớt nhân viên .

Đưa mắt xem qua , anh hét :

- Cô thật là quá đáng ! Những người này đã gắn bó với nhà hàng mấy chục năm nay , không có tình thì cô cũng phải nghĩ tới cái nghĩa chứ .

- Tình nghĩa hả ? Anh đừng có lấy tình nghĩa ra nói với tôi . Những người này đã đến lúc phải sa thải rồi . Thử hỏi sử dụng hoài đồ cũ có hiệu quả không ?

Hoàng Trung nghiêng răng :

- Đúng đó . Cô còn đâu tình người nữa , cả đứa em nuôi đáng thương cũng bị cô chèn ép kia mà .

Ngọc Liên trợn mắt , mắt cô long lên đáng sợ :

- Anh vừa nói gì ? Bộ anh muốn bị đuổi việc à ? Chuyện không nên nói , anh hãy nuốt vào bụng đi .

- Nuốt vào lâu ngày nó cũng phải ói ra . Coi chừng lúc đó nó càng khó nghe hơn bây giờ .

- Anh cút ra khỏi phòng tôi ngay !

- Được thôi . Nhưng mà có một việc tôi phải xin lỗi cô . Buổi party tối nay , tôi phải điều hành .

- Anh dám . . .span>

- Xin lỗi cô trước rồi mà .

Nụ cười của anh để lại trong cô niềm vấn vương kỳ lạ . Sao thế nhỉ ? Cô mới gây sự với anh đây mà ? Ôi ! Cô thật là điên mất .

Nỗi lo lắng cồn cào về Đoan Hồ lại xuất hiện trong cô . Cô bấm môi quơ túi xách , bước nhanh ra cửa .

Cô phải giới thiệu anh trong buổi tiệc hôm nay , cô phải có anh trong vòng tay mãi mãi .Bước đều trên hành lang , cảm thấy mình phải “sửa sang” lại một tí , cô bước vào toa- lét .

Vừa đóng cửa lại , cô đã nghe tiếng xì xầm :

- Nè ! Nghe nói Mai Liên bây giờ “héo” lắm hả ?

Giọng của Phi Yến chảnh chọe :

- Hồng dám dẫu . Cô ta tưởng đuổi Mai Liên đi thì Mai Liên sẽ chết sao . Nói à biết , cô ấy đang hạnh phúc trong tình yêu đấy .

- Phải không ? Ai mà tốt phước vậy ?

- Tổng quản lý đẹp trai của mình chứ ai .

Phi Yến chép miệng tiếc rẻ :

- Ôi ! Vậy mà từ lâu tao thương thầm nhớ trộm .

- Thôi đi mày ơi . Cả bà Ngọc Liên nổi tiếng lăng lơ còn chưa được tổng quản lý để mắt đến huống chi mày .

- Nhưng mà tao mừng cho Mai Liên đã được một tình yêu vững chắc .

- Ủ . Cuộc sống có ý nghĩa mới là đáng sống chứ .

Bước khỏi toa- lét với tâm trạng khá căng thẳng , Ngọc Liên bực tức .

“Con khốn đó đang hạnh phúc hơn mình ư ? Không đời nào . Mày không hề hạnh phúc hơn tao . Đừng toại nguyện với những gì mày đang có . Chờ xem !”

Ra đến xe , vừa mở cửa định bước vào thì điện thoại cầm tay của cô reo vang .

- Alô . Tôi nghe đây .- . . .

- Alô . Ai đầu dây thế ?

- Anh . . . là anh đây .- Đoan Hồ ! Anh đang ở đâu ? Anh có biết là em tìm anh khắp nơi không ?

- Anh xin lỗi . Có lẽ . . . anh phải nói thêm một tiếng xin lỗi nữa với em .

- Anh đang ở đâu ?

- Anh đang từ giã một người bạn gái mà anh định chung sống trọn đời .

Nghe giọng nói của một cô gái rất nhỏ bên kia , nhưng Ngọc Liên đã đoán biết được là ai .

- Mai Liên ! Anh đang ở cạnh cô ta ?

- Xin lỗi em , anh đang chuẩn bị vào phòng cách ly để chuẩn bị xuất cảnh .

- Không , anh phải ở lại . Anh là của em .

- Nếu có duyên , chúng ta sẽ gặp lại em nhé . Em phải giữ gìn sức khỏe đó . Tuy rằng chúng ta đã . . . nhưng anh không thể em ạ , đành tạ lỗi với em . Anh đi đây . Hôn em .

- Không . Đoan Hồ ! Đừng bỏ em , Đoan Hồ . Đừng bỏ em mà . . .

Tiếng títt . . . títt . . . vang trong không gian tối sâu thẳm của cuộc đời cô . Cô bấu chặt vào cửa xe cố gắng ình đứng vững . Nhưng không , cô cũng là một cô gái mà . . . Buông rơi cả điện thoại , cô không còn biết gì nữa , ngoài bóng tối của vực sâu .

Đang ngồi nhìn mông lung với nhiều suy nghĩ , Mai Liên chợt giật mình vì cái vỗ tay của bạn .

- Nè ! Đang chờ ai vậy ?

- Ô . . . mình . . .

- Có phải chờ quản lý của “tui” không ?

Tuy vô tình không cố ý , nhưng chữ “quản lý của tui” có nghĩa phân biệt kia đã làm Mai Liên sụp mắt .

Biết tại mình mà nỗi đau của bạn bị khơi dậy , Phi Yến xua tay :

- Xin lỗi nha , mình không cố ý đâu .

- Không sao , mình đã quen rồi .

Vỗ nhẹ xuống ghế đá , cô kéo bạn :

- Ngồi xuống kể ình nghe xem , làm việc ra sao rồi ?

Phi Yến phùng má :

- Còn ra sao nữa . Nhà hàng càng ngày càng vắng khách . Thực đơn lại thay đổi liên tục làm khẩu vị của khách không vừa , ngày nào cũng có người khiếu nại .

- Có cách gì để giải quyết không ?

Mai Liên có vẻ lo lắng :

- Ôi ! Bà Ngọc Liên tối ngày chỉ biết chưng diện chứ làm ăn cái nỗi gì . Bà còn gây thêm phiền phức nữa là đằng khác . Báo hại tổng quản lý phải đứng ra gánh vác nặng cả hai vai .

Nghĩ mà thương cho Hoàng Trung . Có lẽ vì lời hứa với cô mà anh phải gồng mình chịu đựng .

- Giám đốc đâu ? Ông ấy không ngăn cản con gái ông sao ?

- Lúc này giám đốc ít tới nhà hàng lắm , chỉ gọi điện đến hỏi thăm chừng thôi .

Phi Yến chống cằm :

- Ước gì bỏ còn làm việc nhỉ . Có lẽ bọn mình sẽ bớt gánh nặng hơn , cả tổng quản lý cũng vậy .

- Mình chỉ là một hạt cát nhỏ giữa bao la hạt cát mà thôi . Vắng mình thì chẳng ảnh hưởng gì đến nhà hàng cả .

Cái bĩu môi dài thượt của Phi Yến chứng tỏ cô phản đối kịch liệt :span>

- Ai nói vậy ? Lúc bỏ nghỉ , tất cả nhân viên , ai cũng nản lòng . Ai mà không biết vì ích kỷ cá nhân mà bà Ngọc Liên ép bỏ ra đi . Cả tổng quản lý nữa , anh ấy làm việc như người máy vậy , mà chẳng bằng lúc có bồ bên cạnh .

- Thì mình vẫn bên anh ấy cơ mà .

- Làm sao mà giống được , khi “đồng lòng” với ”bên cạnh nhau” . Đảm bảo nếu có bồ bên cạnh , tổng quản lý sẽ giải quyết công việc từ A đến Z rất nhanh gọn .

Phi Yến chấp tay , cô thầm ước :

- Phải chi còn trở lại lúc trước nhỉ . Tụi mình vui vẻ với nhau , chẳng buồn u sầu như bây giờ . . . Ai cũng có tâm sự riêng ai .

Thoáng buồn qua ánh mắt , Mai Liên cười gượng gại .

- Con đường tương lai trước mắt , ai mà biết được chứ . Tại mình chẳng gặp con số may mắn thôi .Phùng má , Phi Yến nhìn bạn :

- Chẳng gặp “may mắn” ? Vậy ai đã được tổng quản lý đẹp trai , phong độ , tài giỏi của tôi yêu tha thiết vậy ta ?

Đỏ mặt , cô chống chế :

- Nói vậy không hà . Mình với anh ấy chỉ là bạn bè bình thường thôi .

- Bình thường ? Bình thường mà lúc nào chàng cũng nghĩ đến nàng , nàng nghĩ đến chàng và đưa rước nhau nữa chứ .

- Hôm nay mình mượn xe anh ấy để đi công chuyện , nên phải đến đây đón anh ấy thôi . Bộ bồ tưởng mình muốn lắm sao ?

Phi Yến bẻ tay trêu bạn :

- Chứ không phải sợ anh ấy quá giang người con gái khác đó sao ?

- Vậy thì đỡ tốn công .

- Thật lòng không đó , hay là nói cho qua ? Nè ! Thử bỏ đi , mình là người đầu tiên đón anh ấy đấy .

Hai cô gái bật cười . Họ thật sự vui vẻ khi cùng nhau ngồi ôn lại những chuyện phím và chuyện thuở xưa .

Hoàng Trung từ cửa kính bước ra , anh đưa mắt nhìn quanh .

Tiến về phía hai cô gái , anh làm mặt ngẫu .

- Cô kia ! Giờ làm việc mà ra đây ngồi tán dóc sao ? Có tin tôi phạt cô không ?

Phi Yến nhanh nhẩu :

- Dạ , thưa tổng quản lý , em đang thay anh tiếp bà tổng tương lai . Nếu như không tiếp , “bả” mè nheo là ông tổng hết đời .

Nhìn về phía Mai Liên với đôi mắt yêu thương , anh cười :

- Ra là vậy . Tôi bỏ qua cho cô lần này đấy nhé .

Phi Yến le lưỡi :

- Ông tổng quản lý chuyên môn ăn hiếp tôi , nay tôi phải mách với bạn tôi cho ông một trận mới được .

- Chỉ sợ thành phố này sẽ ngập lụt mất thôi , vì bạn của cô sẽ bị ăn đòn vì tội : “vì nghĩa phụ tình” .

Mai Liên cong môi :

- Em sẽ xét xử công bằng nếu như anh trong sạch . Nhưng mà hồ sơ anh đã có dấu đen rồi , vì lúc trước anh hay ăn hiếp em .

Hoàng Trung nhướn mắt :

- Nhờ ăn hiếp em , cho nên em mới ngoan ngoãn làm người yêu của anh đó . Phục tài anh chưa ?

Trong khi Hoàng Trung nựng má người yêu , thì Phi Yến vỗ ngực .

- Í ẹ ! Ghê quá ! Tổng quản lý à ! Anh làm tôi muốn phát ói rồi đây .

Hoàng Trung cũng không vừa :

- Ấy chết ! Cô muốn ói hả ? Vậy phải đi tìm Tuấn Ngọc nhanh đi , bảo cậu ấy dẫn cô đi khám . . .

Cái trợn tròn của Phi Yến làm người đối diện phải rùng mình .

- Nè , tổng quản lý ! Anh làm ơn đừng có cấp tôi với “thằng cha” nhà quê kia được không ? Con trai gì đâu mà cái miệng tía lia , lại chẳng ga- lăng với phụ nữ .

- Cô kia ! Cái miệng cô cũng đâu có thua gì tôi . Cô cũng chanh chua đánh đá như bà chằn vậy . Hèn gì tới nay chưa có bạn trai .

Chuyển ánh mắt “rực lửa” sang đối thủ mới xuất hiện , Phi Yến hét :

- Đồ cà chua ! Con trai như anh , thà tôi ở giá còn sướng hơn .

- Cô nói đó nha . Tôi chừng cô đơn thì đừng có đến nài nỉ tụi con trai tôi “cứu giúp đời em đi anh” à !

- Còn khuya mới có chuyện đó xảy ra . Anh đang nằm mơ hả ?

Mai Liên khoát tay :

- Cho tui xin đi . Nhà hàng có hai người là đủ để khách chạy dài rồi . Hãy hòa thuận với nhau chứ .

Tuấn Ngọc nhăn mặt :

- Cô ta mà chịu làm hòa sao ? Cái mặt cô ấy lúc nào cũng nhìn lên trời ấy .

- Anh cũng chẳng vậy ?

- Thôi được rồi , ai về làm việc nấy đi , để tôi còn đưa người yêu tôi về nữa .

Lập tức hai “mũi nhọn” đang đối chọi nhau quay qua , đồng “chĩa” vào Hoàng Trung .

- Về thì về đi , nói làm gì . Bộ tui hồng biết hai người yêu nhau sao ? Hứ !

Hai người cùng té ra hai hướng bước đi , làm cho Mai Liên và Hoàng Trung phải bật cười .

- Họ đúng là oan gia mà .

Nắm nhẹ tay người yêu , Hoàng Trung âu yếm :

- Anh rất hạnh phúc khi bên cạnh em đây .

Mai Liên cup mắt tránh ánh mắt nồng nàn của anh :

- Bắt người ta đi đón , ngồi chờ muốn gãy lưng luôn mà hạnh phúc nổi sao ?

Hoàng Trung tròn mắt , anh đưa tay vỗ vỗ vào lưng cho cô .

- Thật sao ? Anh xin lỗi , vì hôm nay công việc giải quyết hơi nhiều .

12. Tập 02 - Part 06

Mai Liên vẫn tiếp tục làm tội anh :

- Mai mốt anh đi làm một mình đi , em không đưa đón nữa đâu .

Hoàng Trung tối sầm mặt . Đến lượt anh cảm thấy khó chịu rồi đây .

- Em thấy không vui sao ? Anh tưởng chúng ta sẽ hạnh phúc khi được ở gần nhau chứ .- Bất người ta dài nắng dầm mưa vậy là tốt hay sao ?

Chà ! Trách hờn kiểu này là trách hờn yêu rồi thì phải ? Hoàng Trung lấy lại phong độ của người “chủ động” , anh tấn công :

- Thế thì ngày mai anh sẽ đi làm một mình , rồi anh sẽ đi chơi một mình . . . Lúc đó xem ai sẽ khóc đây .

Trở về thế bị động , Mai Liên trề môi :

- Ủ . Vậy thì bắt đầu từ hôm nay đi . Chìa khóa nè . Tui về đây .

Trao chìa khóa cho anh , cô bước đi , nhưng bàn tay của cô đã bị “gọng kềm” của anh giữ lại :

- Xem kìa ! Thử lòng có chút xú là giận dữ rồi . Vậy mà nói là không có yêu anh . Nói nghe nè !

Mai Liên vùng vằng :

- Không nghe gì hết .

- Càng nhìn em , anh càng yêu em đó . Nếu em mà còn giận là anh sẽ hôn em ngay .

Mai Liên đưa tay che mặt :

- Đừng làm ầu nha . Nơi đây là nơi công cộng , đông người đó .

- Như thế càng tốt , chứng tỏ tình yêu của anh rất chân thật , cho em khỏi còn giận hờn và nghi ngờ anh nữa .

Hoàng Trung chờn vờn , Mai Liên hoảng hốt giấu mặt vào trong hai bàn tay . Nhưng cảm thấy chưa an tâm , cô vùi mặt vào ngực anh , tay ôm cứng lấy anh .

Hoàng Trung bật cười , nụ cười của anh rạng rỡ và sáng ngời hạnh phúc .

- Em yêu ! Em đang bày tỏ tình cảm với anh , có đúng không ?

- Ai biểu . . . Ai biểu anh đòi . . .

Trong lúc cô đang lúng túng phân bua để khỏi bị anh bắt bẻ , thì một nụ hôn nhẹ nhưng ngọt ngào đáp xuống môi cô .

- Đừng giải thích nữa . Em càng giải thích thì anh càng “hứng thú” với các nụ hôn .

Biết không thể nào ngăn cản anh , cô tìm cách để “thối lui” :

- Anh xấu quá đi ! Tối ngày ăn hiếp người ta .- Anh chỉ yêu em thôi , còn về chuyện ăn hiếp , chỉ có em mới dám làm .

Mai Liên phùng má :

- Ý anh nói là em hung dữ , phải không ? Được thôi , anh sẽ chẳng sống yên thân nếu gây lỗi lầm với em .

Hoàng Trung nheo nheo mắt , giọng điệu của anh thật là “sở khanh” :

- Vậy sao ? Em tưởng là em quản lý được anh à ? Xưa lắm cưng ơi . Lỡ anh “ăn vụng” ở ngoài , em làm sao mà biết ?

- Giấy chẳng thể nào gói được lửa , em cũng sẽ biết việc xấu của anh . Còn biết muộn thì cách cứu vẫn càng khó đó . Nếu như bây giờ có gây lầm lỗi gì thì tự thú đi .

Véo mũi cô , anh phì cười :

- Được , anh sẽ nhận lỗi ngay . Em biết không ? Anh đã yêu một cô gái tên là Mai Liên . Cô ấy tuy “xấu” người , “xấu” tính , nhưng anh sẽ yêu mãi và yêu mãi cô ấy thôi .

Cô đâm vào ngực anh :- Thấy ghét quá đi ! Chọc người ta hoài .Anh nắm tay cô :

- Mình về thôi em . Tối nay anh phải vào trực tiệc nữa .

Chợt một giọng nói cao ngạo vang lên làm hai người phải dừng bước :

-Ồ ! Tôi đang chứng kiến ai đang hạnh phúc đây nhỉ ?

Ngọc Liên xuất hiện nơi cửa kính , đôi mắt cô sáng quắc long lanh .

- Tổng quản lý ! Anh đang làm việc mà tại sao lại ra đây ?

Hoàng Trung gật đầu :

- Đúng . Nhưng mà đây là giờ nghỉ giữa ca của tôi , cô không trách chứ ?

Thấy mình hơi bị hổ , Ngọc Liên tìm cách gỡ “mối” què :

- Vậy thì anh có quyền dẫn người lạ vào khuôn viên của nhà hàng sao ? Lỡ nhà hàng mất mát hay tổn thất cái gì , anh chịu trách nhiệm phải không ?

- Cô không hiểu nguyên tắc nhà hàng của chúng ta . “Khách có thể vào tham quan bất cứ lúc nào . Khách là thượng đế mà” . Cô không biết điều đó sao ?

- Khách ư ? Cô ta đáng đánh giá như vậy sao ?

- Tại sao không ? Trong đôi mắt của giới kinh doanh như chúng ta , ai cũng là khách , không phân biệt sang hèn . Chỉ có những người cho ta đây là cao quý , xem thường người khác mới không đáng để chúng ta phục vụ thôi .

- Anh đang mỉa mai tôi đấy , phải không ?

- Xin cô đừng hiểu lầm , tôi chỉ nói ra những điều sự thật .

Quay qua Mai Liên , anh âu yếm .

- Chúng ta đi ăn trưa luôn em nhé . Em đã đói bụng rồi phải không ?

Ngước đôi mắt trong veo có đốm lửa của hạnh phúc , Mai Liên cúi đầu .

- Chào chị . . . em về đây .

- Hứ !

Nhìn theo hai người bước đi mà Ngọc Liên tức tưởi . Tại sao lại như thế chứ ? Cô là người đứng bên lề để nhìn hạnh phúc của họ ư ? Sao nó lại may mắn hơn mình ?

Lòng cô lại quặn đau lên như thế . Đ oan Hồ ơi ! Sao anh lại phụ tình em ? Em đang bơ vơ một mình giữa biển đời mênh mông . Có phải em luôn thua sút về tất cả ? Chẳng lẽ em phải núp sau bóng của “nó” suốt đời sao ?

“Em phải bắt buộc nó đau khổ hơn em . Em phải bắt nó phải trả giá khi ngạo nghễ trên niềm vui chiến thắng . Và hạnh phúc nó đang có phải là của em .”

Lặng lầy , rục rở trong chiếc áo dạ hội dài phủ gót , Ngọc Liên ung dung bước trên hành lang .

Học Hữu trông thấy xuýt xoa :

- Ối chà ! Cô Ngọc Liên hôm nay thật kiêu diễm làm sao .

Phi Yến cũng gật gù :

- Ủ . Cũng gọi là đẹp đấy . Nhưng mà hồi sáng mới nghe cô ta vừa bệnh viện cấp cứu mà .

- Ôi ! Tiểu thư con nhà giàu , ai mà không như vậy . Đụng một tí là xỉu ngay .

Bình Tiến bước ra , anh nhìn quanh :

- Ủa ! Cô Ngọc Liên đâu rồi ?

- Cô ấy vừa vào trong phòng đó .

Đẩy nhẹ cửa , Bình Tiến ló đầu vào :

- Chào cô Ngọc Liên . Cô gọi tôi có việc gì ?

- Anh ngồi đi .

- Cám ơn cô .

Đôi mắt của Ngọc Liên tình tứ liếc anh làm anh mất cả hồn vía .

- Chẳng hay tôi nhờ anh một việc , anh có làm giúp tôi không ?

- Chuyện gì vậy , thưa cô ?

- Tôi đảm bảo chuyện này có lợi cho anh , lợi rất nhiều nữa là khác .

- Vâng . . . Được , cô cứ nói . . .

Rời khỏi phòng , Bình Tiến đưa tay vô đầu . Chuyện này anh có nên làm không ? Nghề nghiệp - lương tâm , danh dự - địa vị và tiền bạc , anh chọn bên nào ?

Buổi tiệc thật sôi động và hấp dẫn . Thực khách ai cũng gật đầu tỏ vẻ hài lòng . Đứng trên lầu quan sát , Hoàng Trung mừng thầm trong lòng . Vậy là nhà hàng đã có cơ hội được giải nguy rồi , thật là tốt quá .

Nổi mừng vui làm anh không nghe rõ lời của người dẫn chương trình . Đến khi Bình Tiến đập nhẹ vai anh , anh mới giật mình .

- Có chuyện gì vậy ?

- Thực khách đang yêu cầu gặp mặt tổng quản lý đó .

- Vậy à !

Bước nhanh xuống , Hoàng Trung đi giữa những tràng pháo tay rộn rã . Anh đưa tay cảm tạ mọi người .

- Xin cảm ơn quý khách đã ủng hộ . Xin cảm ơn .

Tiếng người dẫn chương trình vang lên :

- Trước mặt quý vị là vị tổng quản lý của nhà hàng chúng tôi . Để cảm ơn cho sự thành công của buổi tiệc hôm nay , tiểu thư Ngọc Liên đồng thời là người giám sát nhà hàng sẽ thay mặt cho ban giám đốc cùng toàn thể anh em nhân viên mời rượu cảm ơn .

- Hoan hô . . . Hoan hô . . .

- Đúng đó . Thật tuyệt vời !

Nhìn Ngọc Liên hiền dịu với nụ cười trên môi , từng bước yếu điệu đi về phía anh , mọi người phải trầm trồ cùng với những tràng pháo tay rộn rã .

- Họ có phải là cặp đôi không vậy ? Mắt họ nhìn nhau thật tình tứ đó .

- Trai tài gái sắc , ai sánh bằng chứ ?

Hoàng Trung lắc đầu mỉm cười , anh nhận bó hoa và ly rượu từ tay Ngọc Liên .

- Cám ơn cô , Ngọc Liên . . .

Ly rượu cạn đi , anh cúi đầu :

- Xin cảm ơn , tôi phải về vị trí .
- Sao được , phải khiêu vũ đã .
- Ừ , khiêu vũ đã .

Tiếng nhạc được bật lên , anh không thể nào từ chối , đành cùng Ngọc Liên sánh đôi . Bản nhạc vừa dứt cũng là lúc anh cảm thấy trong người nóng bừng , nổi bứt rứt khó chịu hiện rõ lên gương mặt anh .

Ngọc Liên luôn đeo ghì sát lấy anh , khiến anh hoàn toàn mất tự chủ . Anh đã hôn cô và rồi hai người tách khỏi đám đông .

Đóng nhẹ cửa , nhìn Hoàng Trung đang ngủ say , Ngọc Liên mỉm cười cô đưa tay vuốt lấy môi anh .

- Hừ , Mai Liên ! Hạnh phúc của mày ư ? Nó sẽ thuộc về của tao . (163)

o Không o

Giật mình bật dậy , Hoàng Trun nhìn quanh . Mắt anh còn muốn nhắm tròng khi ông Thiên Sơn đứng ngay trước mặt .

Một cái tát như trời giáng vào mặt làm anh tỉnh hẳn .

- Tổng giám đốc ! Có chuyện gì vậy ?
- Cậu còn hỏi tôi à ? - Nhìn qua Ngọc Liên , ông hét - Tối qua , cậu làm gì cậu có biết không ?
- Tối qua ? Tôi . . . tôi . . .

Ngọc Liên quỳ xuống chân ông Sơn :

- Cha ! Con xin cha thứ lỗi . Chúng con yêu nhau thật lòng mà . Với lại , chúng con đã . . .

Bà Hiền ôm mặt :

- Trời ơi ! Chuyện gì xảy ra đây ?

Nắm cổ áo Hoàng Trung , ông Sơn gất :

- Cậu phải chịu hoàn toàn trách nhiệm .

Ngọc Liên níu tay ông :

- Cha ! Anh ấy chịu mà . Chúng con đã có với nhau , đứa bé đang tượng hình trong đây này .

Cô đưa tay sờ bụng . Trong lúc ông Thiên Sơn và bà Hiền đang do dự quyết định thì Hoàng Trung hét :

- Cô nói dối ! Tôi và cô không thể có chuyện đó xảy ra . Cô nói dối .

Đưa tờ giấy khám bệnh ra , cô bật khóc :

- Có giấy chứng nhận đây , anh đừng có chối .

Ông Sơn nuốt giận vào lòng , ông kéo Hoàng Trung đứng dậy :

- Mọi chuyện đã lỡ , tôi cũng chẳng trách anh . Anh chỉ cần làm đám cưới với con gái tôi là được . Sản nghiệp này , giờ là của anh .

Hoàng Trung khoát tay :

- Không . Tôi với cô ta chẳng có gì . Người tôi yêu và cưới làm vợ là Mai Liên , suốt đời tôi nguyện vậy .

Ngọc Liên lắc đầu :

- Anh không thể làm thế đối với em .

Hoàng Trung nghiêng răng :

- Cô . . . cô đã hại tôi . Cô đưa tôi vào chiếc bẫy đã gài sẵn . . . Cô thật trơ trẽn .

Tái cả mặt , Ngọc Liên lao vào lòng bà Hiền :

- Mẹ ơi ! Con khổ quá .

Mặc sự cản trở của ông Sơn , anh lao ra khỏi cửa . Gài lại cúc áo , anh ngoắc chiếc tắc xi .

Trong lòng anh có một cảm giác bất an . Anh đưa tay nhìn đồng hồ . chín giờ 30 . Thời gian đủ để mọi chuyện xảy ra .

Xe vừa ngừng lại , anh dúi vào tay anh tài xế tiền , không biết là đủ hay thiếu , giờ này anh chỉ lo sợ có một điều .

Đập cửa , Hoàng Trung hét :

- Mai Liên ! Mai Liên à ! Em có trong đó không ?

Có cái võ nhẹ sau lưng . Vừa quay lại , anh đã hứng lấy một cú đấm như trời giáng .

- Thằng khốn ! Mày còn chuyện tồi tệ nào chưa làm không ?

- Tuấn Ngọc ! Cả mày cũng tin tao làm chuyện đó sao ?

Hoàng Mỹ bước lại nhìn em , đôi mắt anh cương nghị .

- Anh tin tưởng em tria của anh , nhưng . . . điều đó không giữ được Mai Liên . Cô ấy đau khổ lắm .

Bầu chặt vai của anh Hai , Hoàng Trung hốt hoảng :

- Cô ấy đi đâu ? Sao anh lại cho cô ấy đi ? Cô ấy thật là nông nổi , sao lại không tin tưởng vào em chứ ?

Gục đầu vào vai anh trai , anh bật khóc . Tiếng rên rỉ của anh làm Tuấn Ngọc phải rơi nước mắt .

- Tại sao vậy ? Cho em biết tại sao đi anh Hai ? Em làm ra lỗi gì chứ , sao cô ấy chẳng tin em ? Cô ấy làm thế khác nào giết em , anh Hai ơi . Sao cô ấy không cho em giải thích chứ ?

- Bình tĩnh đi em ! Mọi chuyện đều có cách giải quyết .

"Sao em bỏ ra đi , anh nào có lỗi lầm gì

Sao em bỏ ra đi , anh nào có lỗi lầm chi

Sao em bỏ ra đi , khi tình yêu vừa chớm

Hoa sớm nở vội tàn , lòng anh nổi vương mang . . ."

Ngọc Mai kéo tay em :

- Sang đây , chị có chuyện muốn hỏi .

- Buông em ra ! Đau lắm đó .

- Có phải em đã hại Hoàng Trung hay không ?

Ngọc Liên khoanh tay :

- Em chị là người bị hại mà chị không lo , đi lo cho người khác .

- Bản tính của em , chị biết rất rõ . Tại sao em làm ra chuyện này ? Mai Liên đau khổ , em vui lắm hay sao ?

- Đúng vậy . Em mới là người đáng hưởng hạnh phúc , còn nó với thân phận gì mà dám tranh đoạt với em ? Ai đối đầu với em , sẽ chẳng có kết quả tốt .

- Đoan Hồ phải không ?

- Ý chị là gì ?

- Có phải đứa bé kia là của Đoan Hồ ? Anh ta đã bỏ đi nên em tìm người thay thế . Em thật tàn nhẫn ! Mai Liên đã đau khổ quá rồi , sao em chẳng chịu buông tha ?

- Chứ chị không thấy nó cướp đoạt tình yêu của em sao ?

- Theo chị biết , chỉ có Đoan Hồ yêu đơn phương , còn Mai Liên đã trao trọn trái tim cho Hoàng Trung , em còn gì để nói ?

- . . .

- Tính đồ kị trong em đã gây ra hậu quả . Suýt chút thì nhà hàng phá sản , nếu chẳng có Hoàng Trung đứng ra gánh vác . Em biết tại sao anh ta có năng lực đó không ? Nhờ tình yêu và lời động viên của Mai Liên đó . Ôn kia , chúng ta chưa trả , em lại gây ra cố sự này .

Ngọc Liê bật khóc , cô cảm thấy mình yếu đuối quá .

Bà Hiền bước ra , mắt bà cũng đã hoeo lệ .

- Mẹ cũng không tin có chuyện này xảy ra . Tại sao vậy Liên ? Em nó có tội gì chứ ?

- Lỗi giành hết tình thương củ acon , lỗi hơn con về tất cả (bà này thiệt dzô dziên quá , nhỏ mọn quá)

Ôm con gái vào lòng , bà tấm tức :

- Con bình tĩnh nghe mẹ kể một câu chuyện có được không ?

Bà quay nhìn Ngọc Mai :

- Cả con nữa . Lại đây đi .

Giọng bà Hiền nghen ngào hướng về quá khứ :

- Lúc trước , có một cặp vợ chồng trẻ là Việt kiều về định cư ở Việt Nam và là bạn thân của mẹ . . .

Trước hai đôi mắt mở to , bà gật gù :

- Gia sản hôm nay , sự nghiệp hôm nay đều bắt nguồn từ phần tài sản kếch xù mà cha mẹ Mai Liên đã để lại trước khi trút hơi thở cuối cùng . Cho nên các con đừng trách mẹ tại sao lại quan tâm em nó hơn . Nó thiếu tình thương từ nhỏ cơ mà .

Nước mắt của Ngọc Liên rơi lã chã . Giờ đây cô phải làm sao đây khi tất cả sự việc đều trái ngược ? Cô mới là kẻ sống nhờ trên gia sản của người khác .

Trời ơi ! Cô đã làm cái gì thế này ? Cô còn là con người nữa không ?

- Mẹ ơi . . .

Ôm Ngọc Liên vào lòng , bà khê khàng :

- Các con đã hiểu ra mình phải làm gì rồi chứ ?

Ngọc Mai lau nước mắt , nhìn em gái .

- Mọi chuyện vẫn còn kịp , em ạ . Hãy sống cho bản thân mình và cho cả mọi người . Chúng ta hãy tìm Mai Liên về đây .

- Nhưng biết Mai Liên có tha lỗi cho em không ? Em đã gây ra cho cô ấy biết bao nhiêu là vết thương lòng .

- Chị nghĩ Mai Liên sẽ không trách em đâu . Em nó có tấm lòng vị tha rất bao la .

Bà Hiền gật đầu :

- Mai Liên sẽ biết suy nghĩ , con ạ . Mẹ nghĩ rồi đây , gia đình chúng ta sẽ sum họp thôi .

- Mai Liên và Ngọc Liên có hai đức tính khác nhau . Nếu như kết hợp lại bổ sung cho nhau thì còn gì bằng . Gia đình sẽ hạnh phúc và có tiếng cười .

13. Tập 02 - Part 07 Hết

Ngọc Mai kéo tay em :

- Nè ! Thế còn chuyện của Hoàng Trung thì sao ? Có xảy ra thật không ?
- Anh ấy ngủ say như chết làm sao có chuyện gì xảy ra . Vả lại , Bình Tiến cũng vừa gọi điện cho em , nói là ray rút lương tâm nên đã tìm đến anh ấy .
- May mắn cho em là còn được một chút lương tâm đó . Nếu không , sự ân hận sau này sẽ đeo em nặng một bên “tim” .

Ngọc Liên nhìn mẹ :

- Mẹ ! Chúng ta sẽ tìm Mai Liên về đây . Chúng con sẽ cùng nhau quản lý nhà hàng , mẹ nhé .
- Ừ , con ngoan .

Ông Thiên Sơn không biết đã vào từ lúc nào , giọng của ông làm mọi người quay lại :

- Đúng đó . Cha cũng cảm thấy ân hận về những việc mình đã làm . Các con hãy giúp cha một tay nhé .

Mọi người nhìn nhau , một tình thương yêu trù mến bao trùm lấy họ . Giờ , họ đã cảm nhận được cuộc sống ý nghĩa là như thế nào .

Đá chân chống xe , nhưng chẳng buồn rút chìa khóa , Hoàng Trung thơ thẩn đếm bước . Suốt mấy ngày qua , anh đã cố gắng rất nhiều . Anh muốn lục tung cả thành phố lên vạ . Khắp mọi ngõ ngách , hẻm hóc , anh đều tìm đến mà bóng dáng của người anh thương chẳng biết nơi đâu .

Ngày làm việc không lúc nào anh không nhớ đến Mai Liên . Mọi lúc , mọi nơi đâu đâu cũng ẩn hiện bóng hình cô . Và nơi đây , nơi bắt đầu tình yêu càng gây thêm nỗi nhớ thương sâu nặng trong lòng anh .

Hàng đêm , sau khi đã mệt mỏi vì bôn ba khắp nẻo đường , anh đều quay về nơi đây để tìm lại kỷ niệm và một niềm hy vọng mong manh .

Khẽ nhắm mắt để tìm lại một chút hình ảnh đẹp , Hoàng Trung như buông thả mình theo từng làn gió . Anh như nghe được cả tiếng con tim của mình đang thét gào kêu gọi người tình .

Mở mắt ra với tâm trạng hụt hẫng băng quơ , anh đưa mắt nhìn ra nơi lan can cầu . Vẫn từng cơn gió lộng , vẫn những vì sao lung linh ngự trị bầu trời , vẫn những vầng sáng lập lòe lóng lánh theo sóng nước . . .

Và gì vậy nhỉ ? Hoàng Trung nhắm mắt lại , anh muốn giữ lại hình ảnh vừa trông thấy kia . Rất lâu và rất lâu sau , anh mới từ từ mở mắt . Anh không muốn mình bị ảo giác đánh lừa nữa . Một dáng nhỏ bé quá cô đơn giữa khung cảnh mênh mông . Mai Liên đang ngồi đó , dáng co ro , mắt nhìn mông lung về phía xa nào đó .

Biết mình không bị đánh lừa , nhưng sao Hoàng Trung vẫn cảm thấy run . Anh sợ lắm . Từng bước , từng bước vững chãi , anh tiến về phía Mai Liên . Bàn tay anh thừa thãi quơ trong không khí . Hơi thở của anh đè nén khá mệt nhọc . Dừng lại cách cô khoảng hai bước chân , anh nhìn chăm chăm vào bờ vai đang run nhẹ . Lúc này , anh quyết định thật sự , dù sự thật có là giấc mơ . Bàn tay anh kéo khẽ bờ vai nhỏ nhắn kia .

Giật mình hốt hoảng , Mai Liên quay phắt lại , cô đưa tay chặn ngực .

4 mắt giao nhau , lời nghẹn ngào không nói được . Trong ánh mắt hai người có một trời nhớ thương giăng đầy trong đấy .

Xô khẽ anh ra , cô đứng dậy . Hoàng Trung nắm lấy tay cô , giọng anh tha thiết :

- Mai Liên ! Em nở lòng nào rời xa anh chứ ?

Cổ ngăn lại bao cảm xúc đang dâng tràn , Mai Liên mỉm cười :

- Xin lỗi , tôi và anh hôm nay như là người xa lạ .

- Người xa lạ ? Em nghĩ sao mà nói vậy ? Em có biết là anh đã tìm kiếm em mòn mỏi lắm không ?

- Thế ư ? Anh tìm tôi làm gì ? Chẳng phải anh đang vui sướng hạnh phúc bên người yêu mới hay sao ?

Kéo cô đối diện với mình , Hoàng Trung cứng giọng :

- Anh chỉ có một người con gái để yêu , và người đó mãi mãi là em không hề thay đổi .

Nhếch môi ra vẻ bất cần , Mai Liên nói :

- Tôi có nên tin anh hay không khi sự thật đã xảy ra trước mắt tôi ? Anh đừng giải thích vô ích .

- Mai Liên ! Sao em lại tự mình là đúng hả ? Khi yêu anh , em phải tin tưởng anh chứ . Anh chẳng phải là hạng người “tham đó bỏ đây , thấy trăng quên đèn” .

- Sự thật lòng người khó ai mà hiểu hết . Cũng như tôi , luôn cố gắng dấn lòng tin tưởng vào anh . . . mà anh lại gây cho tôi một nỗi đau không nguôi .

Nước mắt Mai Liên tuôn rơi , cô nghẹn ngào .

- Tôi chỉ tủi cho thân phận của tôi , một kiếp sống nhờ ở đậu . Suốt ngày chỉ biết nhịn nhục cắn răng mà sống . Tôi không trách ai , chỉ trách cho số phận của mình sao quá khổ . Khi có anh , tôi tưởng mình sẽ được một nguồn vui để sống , để hạnh phúc với người ta , nhưng không ngờ niềm hy vọng nhỏ nhoi đó cũng không được . Ông trời thật quá bất công .

Nhìn thấy nước mắt người yêu của anh rơi mà lòng anh đau nhói . Mai Liên ơi ! Anh nào phải là người xấu xa như em nghĩ .

Ôm siết Mai Liên vào lòng , Hoàng Trung vùi mặt vào tóc cô anh nồng nàn đắm thắm .

- Hãy trách đi em ! Hãy trút bỏ hết tất cả những ảm ức trong lòng , rồi em sẽ thấy nhẹ nhõm hơn , sẽ hạnh phúc hơn khi hiểu rõ lòng anh vẫn luôn hướng về em với tất cả tình yêu nồng cháy .

Cựa quậy trong lòng anh , cô cố gắng thoát ra nhưng vòng tay anh rắn chắc quá và dù cô có cố gắng cách mấy đi nữa , thì con tim của cô vẫn muốn hơi ấm của vòng tay anh sưởi ấm kia mà .

- Em đừng trách cứ anh như vậy . Em trách oan cho anh rồi . Những điều anh sắp nói ra đây sẽ khiến cho em động lòng à xem . Lúc đó , em sẽ yêu anh không hết , chứ đừng có nói là quên anh .

Mai Liên cứng giọng :

- Buông tôi ra ! Anh đừng có quá . . . lợi dụng như vậy .

- Anh không hề lợi dụng ai cả , kể cả em . Anh chỉ chứng tỏ tình yêu của anh đối với người anh yêu mà thôi .

- Nhưng giờ đây , tôi không phải là người yêu của anh nữa , tôi đã có người yêu khác rồi .

- Nhanh vậy sao ? Ai vậy ? Có phải anh chàng Đoàn Hồ không ?

Muốn “lừa dối” anh , cô gật đầu :

- Ủ , rồi sao ?

Nhưng thật cô không ngờ mình đã lọt vào cái bẫy của anh :

- Đâu có sao . Nhưng mà hơi lạ một điều là Đoàn Hồ ra đi trước khi em hiểu lầm anh mà . Chẳng lẽ trong lúc yêu anh , em lại sang nhà con tim cho hắn ? Nếu thật sự như vậy thì em là người lừa dối anh rồi . Mai Liên vẫn không hề biết nụ cười mỉm của anh , cô chống chế :

- Đừng vu oan cho tôi , tôi không phải là người phụ bạc như anh .

- Vậy thì chứng tỏ là em vẫn còn yêu anh rồi . Đừng chối nữa nhé , không thôi anh đánh đòn đấy .

Quê quá , cô làm mặt “nóng” :

- Buông tôi ra ! Nếu không tôi la lên đó .

Siết chặt vòng tay , Hoàng Trung gắt :

- Em đừng bước có được không ? Hãy nghe anh nói nè .

Giọng của anh ấm áp lan nhẹ vào tim cô :span>

- Mai Liên ! Em có biết anh yêu em từ lúc nào không ? Cả anh cũng không biết nữa , anh chỉ biết từ lâu rồi , hình bóng em đã chiếm cả trái tim anh . Mọi cử chỉ , hành động của em , anh đều chú ý đến . Lúc em buồn , lúc em vui , anh đều có tâm trạng đồng cảm cả . Và rồi khi được tình yêu của em đáp trả , cộng với sự hiểu biết về quá khứ cuộc đời em , anh mới phát hiện là anh yêu em đến mức độ nào không hả ? Em là nửa cuộc đời anh rồi còn gì . Rồi đột nhiên em rời bỏ anh , em lìa xa anh , em có biết là anh như người vừa rớt xuống từ chín tầng mây không ? Anh điên cuồng tìm kiếm em khắp nơi . Ước gì anh có được phép mầu , anh sẽ biến mất những gì chướng ngại để tìm em . Những ngày không trông thấy em , anh chẳng còn tâm trí đâu làm việc . Anh như người đã chết rồi linh hồn , chỉ còn lại thể xác . Em thật nhẫn tâm khi chỉ nghĩ đến riêng mình .

Nghe những lời tâm sự của anh mà Mai Liên như đứt từng đoạn ruột . Anh sẽ chẳng gặt cô đâu nhỉ ? Lời anh buồn thảm và chân thật lắm .

- Hãy quay về bên anh đi Mai Liên . Anh cần có em bên cạnh , mọi người cũng vậy . Tất cả họ đều mong muốn em quay về .

- Anh nói thật dễ nghe . Tôi đâu phải là con nít lên ba đâu mà hòng dụ khi . một lần bị gạt phải rút kinh nghiệm cho lần sau chứ .

Hoàng Trung tha thiết :

- Em thật lòng nghĩ là mình bị gạt hay sao ? Em có hiểu cho anh không ? Anh làm sao nỡ bỏ quên em khi em là một cô gái hiền lành dễ mến ? Anh . . .

Cô cướp lời anh bằng giọng bắt bẻ :

- Hiền lành mới bị người ta gạt , dễ mến mới bị người ta thương . Để rồi khi nhàm chán , người ta chẳng còn chút vẩn vương , quăng bỏ bên đường mặt tình sống chết .

Bật cười vì cái giọng trẻ con đó , anh rĩ vào tai cô :

- Cô bé à ! một lần thương là một ngàn lần nhớ . Anh thương cô bé một ngàn lần . Vậy anh nhớ làm sao xiết đây ? Điều đó đủ để chứng minh anh chẳng thể nào “quăng bỏ” cục cưng của anh .

- Nói gì thì nói , anh hãy buông tôi ra . Tôi phải về nhà , khuya lắm rồi .

Hoàng Trung nắm bắt cơ hội :

- Cho anh hỏi một câu nữa thôi . Tại sao em lại ở đây một mình cô độc ? Có phải em . . .

Cô chống chế một cách ỉu xiu :

- O ! Tại tôi . . . đi ngang qua đây , vô tình thấy cảnh đẹp nán lại thôi . Chuyện tự nhiên thôi mà .

- Chuyện tự nhiên sao tất cả mọi người sao không ghé lại đây ngắm cảnh đẹp đi ? Anh quên nói cho em nghe một bí mật . . . Chỉ có người yêu của anh mới thấy được nơi đây là cảnh đẹp thôi , vì chỉ có con tim yêu mới cảm nhận được .

Chẳng còn cách nào để chối cãi nữa , Mai Liên bật khóc ngon lành . Cô vòng tay ôm lấy anh :

- Anh biết sao ? Đúng vậy , em nhớ anh . Em yêu những kỷ niệm của chúng ta . Em cần nó để xoa dịu nỗi đau trong lòng em , tìm em đau lắm , anh có biết không hả ? Thương quá người yêu của anh , sao em lại tự làm khổ mình thế chứ ? Anh cảm thấy mình thật có lỗi .

- Anh xin lỗi , anh xin lỗi . . . Anh cũng như em , nỗi đau ấy anh cảm nhận được cơ mà .

Đẩy anh ra , cô bước gần lại nơi lan can cầu :

- Hàng đêm , em đều ra đây để tìm lại hình bóng của anh , tìm lại mật ngọt của tình yêu đầu đời ngày nào . Em khờ lắm có phải không ? Em biết chứ , em biết rằng làm thế là khờ , nhưng em không cưỡng lại nổi mình , em . . .

- Em yêu ! Đừng tự dần vặt mình nữa . Hãy nghe anh giải thích , tất cả mọi chuyện chẳng phải như em nghĩ đâu .

- Anh và chị Liên đã có con với nhau , anh còn gì để giải thích ? Chẳng lẽ chị ấy lại vu oan cho anh ?- Dĩ nhiên là Ngọc Liên đã mang thai , nhưng bố của đứa bé đó là ai , điều đó em cũng biết mà . Còn Ngọc Liên kéo anh vào cuộc , là vì cô ấy lo lắng về danh tiếng gia đình vì một đứa bé không cha , và vì ganh tỵ với hạnh phúc của em . Cô ấy cảm thấy mình thua sút em về tất cả .

Mai Liên thoáng buồn , cô cảm thấy xót xa ột thân phận người con gái .- Tội nghiệp chị ấy quá ! Chị ấy chịu quá nhiều đau khổ rồi .

- Sao em lại nghĩ vậy ?

- Từ lúc nhỏ , chị ấy đã không thích em . Mọi việc em làm , chị ấy đều ngăn cản . Anh biết một áp lực đè nén trong người sẽ làm cho con người cảm thấy đau khổ lắm không ? Em không muốn đâu . Chị ấy không nên so sánh với em , em chỉ là một người ăn nhờ ở đậu .

Mai Liên lại lọt thỏm vào vòng tay của Hoàng Trung , giọng anh yêu thương an ủi :

- Không phải , mà hoàn toàn ngược lại cơ . Em là một “nàng công chúa” bé nhỏ lạc loài giữa rừng hoang . Ý anh muốn nói là em có thể sánh ngang bằng với các tiểu thư khác , hai bác Thiên Sơn có thể chứng minh .

Đôi mắt của cô to tròn long lanh giữa màn đêm .

- Em chẳng hiểu anh nói gì ?

- Hãy tin anh và hãy tin vào bản thân của mình . Em đáng được thưởng những hạnh phúc mà em đáng có .

Mai Liên chẳng hiểu gì cả , cô như mơ hồ giữa những lời nói của anh .

- Sự thật là chuyện gì , anh có thể cho em biết rõ hơn không ?

- Mai Liên ! Em có trách hai bác và Ngọc Liên không ?

- Sao anh lại hỏi em câu ấy ? Em không hề nghĩ là sẽ trách họ . hai bác có ơn nuôi và dưỡng dục , em sẽ ghi nhớ suốt đời . Còn Ngọc Liên , em chỉ cảm thấy thương cho chị ấy .

- Vậy thì tốt rồi . Người yêu của anh thật có lòng độ lượng và bao dung . Em hãy quay về với chuỗi ngày hạnh phúc trước đây nha . Mọi người đang trông em từng ngày đấy .Thấy cô im lặng ra vẻ suy nghĩ , anh tiếp :

- Ngọc Liên đã nhận ra rằng mình quá ích kỷ , nên rất ân hận . Cô ấy muốn tìm em để nói lên câu xin lỗi .

Đôi mắt trong veo cô ngược nhìn anh . Giờ đây , cô đang ngập tràn trong hạnh phúc , mọi đắng cay khổ nhục đã qua rồi .

- Em nhớ tất cả mọi người , nhớ nhà hàng lắm .

- Dĩ nhiên rồi . Vì đó là nơi em không thể dứt bỏ để ra đi mà . Nơi đó có tình thương yêu có tình bè bạn , hơi ấm ruột thịt và sự hạnh phúc của tình yêu .

Cô im lặng để nghe anh nói và cũng để nghe con tim cô đang rạo rức . Cô tựa vào ngực anh để tìm hơi ấm . Vòng tay của anh giúp cô êm đềm trong suy nghĩ . Chẳng còn gì để cô dần vặt anh nữa , cô chỉ biết rằng : có anh bên mình là đủ .

Dù lời anh nói thật khó hiểu , nhưng cô vẫn không muốn hỏi tiếp . Cô biết mọi chuyện khi có anh bên cạnh sẽ tốt đẹp biết bao .

”Em ru hồn em theo từng hơi thởspan>

Theo ánh mắt dịu dàng nồng ấm của anh

Em ru hồn em đắm chìm trong hạnh phúc

Khi vòng tay anh khẽ khàng ôm trọn trái tim em . . .”

Ngọc Liên tay ôm một bé trai kháu khỉnh bước lên từng bậc thang dẫn vào nhà hàng . Đôi mắt cô sáng ngời hạnh phúc khi được làm mẹ . Tất nhiên cô đã nếm qua những đắng cay của cuộc đời , biết bao lời chê bai chỉ trích , nhưng cô vẫn kiên cường . Cô lấy đứa bé làm niềm tin cho cuộc sống . Cô quyết tâm đứng vững một mình , cô muốn mình nếm trải những khó khăn mà chẳng cần sự giúp đỡ .

Phi Yến đón sẵn bằng nụ cười nở trên môi :

- Ối , “chời ơi” ! Bé Đoan Trường hôm nay đẹp trai quá ta . Nè ! Cười với cô đi .

Đứa bé nhoẻn miệng cười làm Phi Yến vui sướng :

- Rồi , hôm nay quả là hên , chắc trúng số thôi .

Tuấn Ngọc chạy lên :

- Nhanh đi em ! Trễ giờ rồi đó .

- Vâng .

- Chào cô Ngọc Liên nhé . Chào bé Trường nha .

Trong nhà hàng bây giờ , Ngọc Liên đã thân quen với mọi người . Vì từ lúc Đoan Trường ốm được , cô đã đưa nó đến đây , ngày nào cũng vậy .

Đặt đứa bé lên xe đẩy mà anh tài xế vừa mang lên , cô chu môi :

- Nè ! Hôm nay phải ngoan nha , mẹ phải làm việc đó .

Hoàng Trung lịch lăm trong bộ vest sang trọng bước đến :

- Ôi , chu chơa ! Con trai của ba đây mà . Nè ! Có nhớ ba không ?

Ngọc Liên bật cười :- Nó mà biết nói là ừ liền cho coi .

Đoan Trường dường như nhận ra được hơi của ba nuôi , nó nhoẻn miệng cười rất tươi khiến cho Hoàng Trung phải cúi xuống hôn vào mặt nó .

- Xin chào . hai người quả thật rất hạnh phúc .

Hoàng Trung và Ngọc Liên ngược lên . Quá bất ngờ vì người trước mặt , Ngọc Liên lùi một bước . Thấy cô mất đà , Hoàng Trung đưa tay đỡ . Cảnh tượng đó làm cho người đối diện thêm khó chịu :

- Nghe nói hai bạn rất hạnh phúc . . . Tai nghe không bằng mắt thấy .

Ngọc Liên rần rụa nước mắt :

- Anh . . . Đoan Hồ ! Anh đã trở về .

- Vâng , tôi về đây thăm bạn , sẵn tiện tôi . . .

Hoàng Trung gật gù :

- Vậy thì tốt rồi .

Quay nhìn đứa bé , Đoan Hồ thở dài :

- Nó dễ thương lắm . Tôi xin lỗi vì không hay ngày cưới của hai người . Giờ tôi phải đi đây , tạm biệt .

Một chiếc tắc xi đậu xích ngay trước cửa . Mai Liên bước xuống , mắt cô rướm lệ .

- Anh Trung . . . Anh Trung . . .

Ôm cô vào lòng , Hoàng Trung hỏi :

- Chuyện gì vậy em ? Nói cho anh nghe xem ?

- Con Mimi bị bắt mất tiêu rồi . Hu . . . hu . . . Mới tối này còn thấy nó mà .

Hoàng Trung bật cười :

- Tưởng chuyện gì . Con Mimi , chị Hai đã mượn về nhà bắt chuột rồi .

Lau nước mắt , cô véo anh :

- Vậy sao hồng nói cho người ta biết .

Nhận ra có người lạ , cô im bất :

- Ủa ! Ai vậy anh ?

- Em nhìn kỹ lại xem .

Qua một phút ngỡ ngàng , cô bật thốt :

- Anh Đoàn Hồ ! Có phải là anh không ?

- Anh đây . Mai Liên ! Trông em đẹp ra nhiều lắm .

Mai Liên liến thoắng :

- Đừng khen em mà hãy khen chị Ngọc Liên kia . Chị ấy sanh rồi , trông sắc sảo hẳn ra - Cô nheo mắt nhìn Hoàng Trung - Anh mà khen em nữa , là “anh ấy” chẳng tha đâu .

Khẽ liếc về phía Hoàng Trung , Đoàn Hồ hỏi :

- Em với anh ấy . . .

Cô chống nạnh :

- Bà tổng quản lý nhà hàng khách sạn Hoàn Cầu nè , oai chưa ?

Anh đưa mắt nhìn sang Ngọc Liên thì cô đã đẩy xe đi . Hoàng Trung đẩy vai anh :

- Chạy theo đi ! Cả con và vợ cũng chẳng thềm nhận hả ?

Một niềm vui khôn tả dâng lên trong người . Đoàn Hồ chạy tới núm lấy xe đẩy :

- Để anh đẩy cho . Để ba đẩy nha , con nha .

- Buông ra ! Nó chẳng phải là con anh .

- Vậy đúng là con em rồi , nhưng ba nó lại là anh .

- Sao anh chai mặt vậy ?

- Kệ nó ! Anh không muốn mình mất vợ , mất con và mất cả tình yêu .

Kéo mạnh Ngọc Liên vào lòng , anh thủ thủ :

- Thứ lỗi cho anh . Hãy để cho anh lo lắng cho em và con .

Ngọc Liên nhắm khẽ mắt , cô ghen ngào :

- Nó tên là Đoàn Trường .

Hôn vào môi cô anh vui sướng :

- Cảm ơn em . Anh cảm ơn em .

Đoàn Trường bỗng nhiên nhoẻn miệng cười . Hình như nó chúc mừng ngày đoàn viên của cha mẹ nó .

Hoàng Trung ngồi xuống , tay anh chống cằm :

- Tại sao lại hòa nhanh vậy ? Chẳng bằng lúc anh gặp em , giải thích muốn gãy cả lưỡi cũng chẳng chịu nghe .

- Ai biết lúc đó anh chẳng có thành ý .

- Anh không hiểu .

Mai Liên đỏ mặt liếc khẽ về phía hai người kia .

Hoàng Trung là người thông minh mà , anh hiểu ngay sau đó .

Bật dậy , anh kéo cô vào lòng :

- Được thôi . Được hôn mà , ai ngu mới . . . không chịu .

”Khi biết yêu anh , em là người tình cuối .

Cũng là người tình đầu , người tình muôn thuở của anh .

Nụ hôn kia sẽ ngọt ngào và êm ái

Khi chúng ta sẽ thành . . . sẽ thành đôi .”

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-biet-yeu>